

TWO Chapter 246 วิธีของราชา

โกอาปีที่ 1 เดือนที่ 10 วันที่ 12

โอหยางโซวนำทหารองครักษ์ของเขาเดินทางมาที่เมืองเปย์ไห่ หลังจากก่อตั้งมาได้ครึ่งปี นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซวได้มาเยี่ยมเยือนที่นี่

ล่องเรือขนาดเล็กผ่านหุบเขาเล็ก ซอกแซกเลี้ยวโค้งไปตามทาง ผ่านแม่น้ำในหุบเขาไปอย่างต่อเนื่อง เขาเงยหน้าขึ้นมอง เห็นเป็นหินเย็นๆที่แข็งแรงและข้อมไปด้วยสีเขียวของมอส บรรยากาศที่นี่แน่นิ่งและวังเวง เขามองขึ้นไปด้านบน มองเห็นหน้าผาที่สูงชัน และมองเห็นท้องฟ้าเพียงเล็กน้อยผ่านหน้าผาทั้ง 2 ด้าน

กระแสน้ำเชี่ยวกราก ปลดปล่อยพลังงานของมันกับหน้าผาหิน เสียงของน้ำปะทะเข้ากับหน้าผา ได้ยินตลอดทั้งเส้นทาง หลังจากทีปะทะ น้ำก็แตกกระจายไปรอบๆพื้นที่ปะทะนั้น

ด้านหน้าค่อยๆกว้างขึ้น แสงสว่างที่ส่องลงมาท้องฟ้า ส่องลงมาจนบนพื้นน้ำสว่างสดใส ราวกับเรือลำน้อยนี้กำลังแล่นสู่ขอบฟ้า มันทูน่าอัศจรรย์เป็นอย่างมาก แสงแดดที่ส่องลงมา ทำให้พวกเขาสามารถมองเห็นชายหาดได้จากระยะไกล เสียงดังสนั่นจากคลื่น ดังก้องมาจากทะเล มองเห็นนกทะเล 2 ตัว บินอยู่บนท้องฟ้า ทำให้มันดูมีชีวิตชีวาอย่างมาก

หลังจากผ่านพื้นที่แคบเข้าสู่พื้นที่กว้างใหญ่ ราวกับได้ผ่านเส้นทางแห่งชีวิตและความตายมา มันทำให้พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นหนึ่งเดียวกันมากขึ้นในทันที โอหยางโซวประหลาดใจ ขณะที่เขามองไปที่สิ่งต่างๆที่ธรรมชาติอันยิ่งใหญ่เป็นผู้รังสรรค์

ปากน้ำเชื่อมต่อกับทะเล มันเป็นพื้นที่ที่งดงามเป็นอย่างมาก ราวกับมันตั้งอยู่ระหว่างสวรรค์และโลก การดำรงอยู่ของมันในดินแดนแห่งนี้ ทำให้ทุกคนที่อยู่ที่นี่มีชีวิตชีวา

ผู้ปกครองเมืองเปย์ไห่ กู๋ชิวเหวิน และผู้บัญชาการกองทัพเรือเปย์ไห่ เผยตงหลาย พร้อมกับผู้ใต้บังคับบัญชาคนสนิท กำลังรอต้อนรับการมาถึงของโอหยางโซวอยู่ที่ท่าเรือ

เรือเทียบท่า และโอหยางโซวก็เดินลงจากเรือ ภายใต้อาณัติของทหารองครักษ์

“ค่านับนายท่าน!!!” เหล่าข้าราชการและนายทหารค่านับโอหยางโซว

โอหยางโซวพยักหน้าตอบรับ แล้วกล่าวว่า “พวกเจ้าทุกคนเป็นกระดูกสันหลังและแขนขาของเมืองซานไห่ เมืองเปย์ไห่คงมาไม่ถึงวันนี้หากขาดพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งไป การทำงานหนักและผลงานของพวกเจ้าเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมมาก แต่วันนี้ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อชื่นชมความสำเร็จ ดังนั้น รีบกลับไปทำงานได้แล้ว มิฉะนั้น พวกเจ้าอาจจะถูกไล่ออก!”

“เข้าใจแล้วขอรับ!” เหล่าข้าราชการและนายทหารไม่กล้าชักช้า พวกเขาทั้งหมดแยกย้ายกันออกไปทำงานของตนทันที มีเพียงกู๋ชิวเหวินและเผยตงหลายเท่านั้นที่ยังอยู่

โอหยางโซวไม่ได้รับเข้าไปในตัวเมือง เขายิ้มและกล่าวกับทั้ง 2 คนว่า “เรามาเดินเล่นกันซักหน่อยเถอะ!”

ในความเป็นจริง กุฉิวเหวินและเผ่ตงหลายรู้เพียงเล็กน้อย เกี่ยวกับเหตุผลที่โอหยางໂໜมาเยี่ยมเยือนเมืองเป่ย์ไห่ในวันนี้

เมื่อคืนก่อน ทั้ง 2 ได้รับจดหมายจากผู้จัดการสำนักงานเสมียน ไปหานานผู่ ในจดหมายระบุเพียงว่า ท่านลอร์ดของพวกเขาจะไปเยี่ยมเยือนเมืองเป่ย์ไห่ แต่ไม่ได้แจ้งสาเหตุเบื้องหลังการมาเยี่ยมเยือนอย่างกระตือรือร้นในครั้งนี้

แน่นอนว่า ทั้ง 2 จะไม่ปฏิเสธคำขอจากลอร์ดของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงกล่าวตอบรับออกไป “ขอรับ!”

ทั้ง 3 เดินไปตามชายหาด ในขณะที่ทหารองครักษ์รักษาระยะห่างจากพวกเขา และคอยเฝ้าระวังความปลอดภัยของพวกเขาอย่างใกล้ชิด

ขณะที่เดินช้าๆ โอหยางໂໜหันมามองกุฉิวเหวิน แล้วกล่าวว่า “ฉิวเหวิน เมืองเป่ย์ไห่ทำอะไรบ้างในช่วงนี้?”

นับตั้งแต่ที่เขาได้ยึดครองเมืองเทียนเฟิงและอีก 4 เมือง โอหยางໂໜก็ได้เปลี่ยนการรายงานของผู้ดูแลหรือผู้ปกครองเมืองสาขาจากทุกๆ เดือน เป็นทุกๆ ครึ่งปี

ดังนั้น มันจึงเป็นเวลาที่ค่อนข้างนานแล้ว นับตั้งแต่ที่โอหยางໂໜได้พบกับกุฉิวเหวินครั้งล่าสุด เขาเป็นดั่งมือขวาของโอหยางໂໜและเป็นคนที่เขาไว้วางใจ

กุฉิวเหวินตกใจอยู่ชั่วครู่ จากนั้น เขาก็โค้งคำนับแล้วกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด...”

“เฮียยย” โอหยางໂໜโบกมือ “นี่ไม่ใช่ในห้องประชุม ฉิวเหวิน เจ้าสามารถข้ามพิธีรีตองที่เป็นทางการได้” นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมโอหยางໂໜถึงไม่รีบเข้าไปที่สำนักงานของผู้ปกครอง เขาไม่ต้องการทุกอย่างจริงจังเกินไป

กุฉิวเหวินพยักหน้า และเริ่มรายงานโอหยางໂໜอย่างไม่เป็นทางการ ในประเด็นหลักและประเด็นสำคัญของเมืองเป่ย์ไห่

ในระหว่างการประชุมการปกครองและการทหารครั้งล่าสุด โอหยางໂໜได้เสนอแผนให้พวกเขากระจายการลงทุนในอุตสาหกรรมของตน หลังจบการประชุม สำนักงานเสมียนได้จัดเตรียมข้อเสนออย่างเป็นทางการ และส่งเอกสารไปยังเมืองสาขาต่างๆ ของดินแดน

เหล่าผู้ปกครองเมืองสาขาของดินแดนเข้าใจความหมายของโอหยางໂໜดี พวกเขาเริ่มคิดหาแนวทางในการกระจายการลงทุนและพัฒนาแผนการด้านการอุตสาหกรรมของตน

ในเรื่องนี้ เมืองเป่ย์ไห่ถูกกำหนดให้อยู่ในตำแหน่งที่ไม่สู้ดีนัก ดังคำกล่าวที่ว่า ‘ผู้ที่อยู่อาศัยบนภูเขา ก็จะพึ่งภูเขา ผู้ที่อยู่อาศัยใกล้น้ำ ก็จะพึ่งน้ำ’ เมืองเป่ย์ไห่อยู่ริมทะเล ดังนั้น จึงเป็นธรรมดาสำหรับพวกเขาที่จะใช้ประโยชน์จากอุตสาหกรรมประมงและนาเกลือ แต่นอกเหนือจากนั้นแล้ว มันเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะพัฒนาอุตสาหกรรมใหม่ๆ โครงสร้างอุตสาหกรรมของพวกเขาเป็นอะไรที่เข้าใจง่ายมากๆ

ไม่จำเป็นต้องกล่าวอุตสาหกรรมนาเกลือที่ถูกจำกัด

อุตสาหกรรมการประมงเองก็ไม่สู้ดีนัก ชาวประมงกังวลกับสภาพอากาศที่เลวร้าย และยังต้องเผชิญภัยคุกคามจากโจรสลัด ดังนั้น อุตสาหกรรมนี้จึงยังไม่เสถียรมากนัก พวกเขาจับปลาได้ในพื้นที่จำกัดเท่านั้น

ประมาณครึ่งเดือนก่อน เมืองเปย์ไห้ได้อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 และเมืองฉิวฮ่วยก็ตามพวกเขามาติดๆ โดยพวกเขาอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี้

แม้ว่าการอพยพของคนเถื่อนภูเขาจะมีบทบาทสำคัญในเหตุการณ์นั้น กู๋ฉิวเหวินก็ยังเป็นกังวล ในฐานะที่เป็นเมืองสาขาแห่งแรกของเมืองซานไห้ กู๋ฉิวเหวินมองว่าเมืองเปย์ไห้ควรจะเป็นมาตรฐานและตัวอย่างของเมืองสาขาอื่นๆ ของดินแดน

เพื่อที่จะนำหน้าเมืองฉิวฮ่วย กู๋ฉิวเหวินได้สนทนากับเผ่ตงหลาย เกี่ยวกับการเริ่มปฏิบัติการทางทหาร ในการกวาดล้างพวกโจรสลัด ซึ่งพวกเขายังจะได้รับเชลยมาเพิ่มประชากรของเมืองเปย์ไห้ และในเวลาเดียวกันพวกเขายังได้ขจัดอุปสรรคที่ทางประมงจะต้องเผชิญด้วย

เผ่ตงหลายได้คิดเรื่องนี้เป็นเวลานานแล้ว ขณะที่พวกเขาสนทนากัน ทั้ง 2 จึงเข้าใจซึ่งกันและกันในทันที

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พ่ายแพ้ไม่กี่ครั้ง กลุ่มโจรสลัดฉลามดำก็เริ่มที่จะถอยกลับ เป็นระยะเวลานานแล้ว ที่พวกเขาไม่ได้ส่งเรือสอดแนม มาตรวจสอบความเคลื่อนไหวของเมืองเปย์ไห้

เพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ร้ายในอนาคต ทั้ง 2 ได้ยื่นคำขอถึงโอหยางโชว โดยหวังว่าเขาจะอนุมัติปฏิบัติการทางทหาร ในการกวาดล้างพวกโจรสลัดนี้

หลังจากที่ทั้ง 2 คนได้ตีฟุ่มไม่รอบๆแล้ว สุดท้าย พวกเขาก็กลับเข้าสู่หัวข้อการกวาดล้างพวกโจรสลัด โอหยางโชว หัวเราะและส่ายหัว “พวกเจ้าทั้ง 2 ยุคการแสดงตลกต่อหน้าข้าได้แล้ว การสู้รบบนบกเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเร็วๆนี้ ซึ่งแน่นอนว่ามันส่งผลกระทบต่อปฏิบัติการการกวาดล้างพวกโจรสลัดด้วย อย่างไรก็ตาม ชัยชนะเหนือด้านเงินหนาน และสันเขาเอ้อซี ก็ทำให้ดินแดนของพวกเราสามารถผลิตเพลินกับความสงบได้ชั่วคราว และนั่นก็คือสาเหตุที่ข้ามาที่นี่ เพื่อหารือกับพวกเจ้าเกี่ยวกับปฏิบัติการกวาดล้างกลุ่มโจรสลัดฉลามดำที่เกาะพระจันทร์”

หลังจากได้ยินคำกล่าวของเขา กู๋ฉิวเหวินและเผ่ตงหลายก็มีความสุขมาก

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน พวกเขาก็เดินมาถึงชายหาด น้ำทะเลใสและชายหาดที่ปราศจากขยะ เป็นสิ่งที่ดีอย่างมาก

ในโลกจริง ชายหาดที่สะอาดและสวยสามไร่ที่ดิเชนนี้ได้หายไปนานแล้ว มองไปที่ชายหาดที่งดงาม โอหยางโชวมีแรงกระตุ้นอย่างรวดเร็ว ในการดำน้ำและแช่ตัวในทะเล เขาต้องมองไปที่มัน และคิดอย่างหลงใหลภายในใจของเขา ในอนาคต เขาจะพาปิงเอ๋อมาพักผ่อนที่นี่

“ฉิวเหวิน!” โอหยางโชวเรียก

“ท่านลอร์ด!”

“ช่วยอะไรข้าหน่อย สร้างกระท่อมไม้ไว้ที่ริมชายหาด ครึ่งหน้า ข้าจะพาปิงเอ๋มาพักผ่อนที่นี่ และเราจะพักอยู่ในกระท่อมแห่งนี้” โอหยางໂໜ่สั่งเขา

แม้ว่าเขาจะเป็นลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่แห่งเมืองซานไห่ เขาก็ไม่ต้องการจะถูกผูกมัดโดยกิจการการปกครองและการทหารอยู่ตลอด เขายังคงต้องการเวลาผ่อนคลายและเพลิดเพลินกับครอบครัวของเขาบ้าง และเขาไม่ลังเลเลยที่จะทำเช่นนั้น

“เข้าใจแล้วขอรับ!” กุ่ฉิวเหวินเก็บคำกล่าวของโอหยางໂໜ่ไว้ในใจของเขา เขาตัดสินใจแล้วว่าสร้างและประดับตกแต่งกระท่อมไม้แห่งนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ เพื่อให้ลอร์ดและท่านหญิงสาม พักผ่อนได้อย่างสะดวกสบายมากที่สุด

“เอาล่ะ กลับไปที่สำนักงานของผู้ปกครองกันเถอะ!” หลังจากที่เขาได้กวาดสายตาไปจดจำภาพที่น่าทึ่งทั้งหมดแล้ว โอหยางໂໜ่ก็ตัดสินใจเข้าไปในเมือง

ณ เมืองเป่ย์ไห่, ห้องโถงประชุม

โอหยางໂໜ่กระซิบบางอย่างกับแผ่นหินภายในใจของเขา จากนั้น แผ่นหินคริสตัลสีขาวก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมาจากพื้นดินบนแผ่นหินนี้ มีตัวอักษรจีนโบราณ 3 คำ ถูกสลักไว้ มันอ่านว่า ‘เมืองเป่ย์ไห่’

เขาวางมือบนแผ่นหิน แล้วกล่าวว่า “หมู่บ้านสาขา” จากนั้น ก็มีเสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : เมืองเป่ย์ไห่เป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 มีเหรียญการสร้างหมู่บ้าน 3 เหรียญ คุณต้องการจะใช้มันหรือไม่?”

“ใช่!”

“แจ้งเตือนระบบ : เหรียญการสร้างหมู่บ้านของเมืองเป่ย์ไห่เป็นเหรียญระดับเงิน ดังนั้น เหรียญการสร้างหมู่บ้านสาขาของมันจะลดลงหนึ่งระดับโดยอัตโนมัติ เป็นเหรียญระดับเหล็กคำ คุณต้องการที่จะถอนออกไปหรือไม่?”

“ถอน!”

แสงสีดําเปล่งออกมาจากแผ่นหินคริสตัลสีขาว อย่างช้าๆ มันจับตัวกันเป็นเหรียญและตกลงไปอยู่บนฝ่ามือของโอหยางໂໜ่ มันได้กลายเป็นเหรียญหมู่บ้านระดับเหล็กคำจำนวน 3 เหรียญ จากนั้น โอหยางໂໜ่ก็ตรวจสอบสถานะของมัน

ชื่อ : เหรียญการสร้างหมู่บ้าน(ระดับเหล็กคำ)

คุณสมบัติ : ดึงดูดผู้คนมาตั้งถิ่นฐาน เพิ่มขึ้น 25%, ดึงดูดผู้มีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 10%, ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น 25%, กำลังการผลิตของผู้อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น 10%, ประสิทธิภาพทหารเพิ่มขึ้น 10%

การประเมิน : โอเพิ่มเติมเฉพาะ ไม่สามารถทิ้งได้ ไม่สามารถแลกเปลี่ยนได้

คุณสมบัติของเหรียญการสร้างหมู่บ้านของเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับเหล็กดำ มีเพียงครึ่งเดียวของเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับทอง คุณสมบัติของมันลดลงอย่างมาก แต่โอหยางโซวก็ไม่ได้คิดมากนัก เขาเก็บเหรียญทั้ง 3 ไว้ในถุงเก็บของของเขา แม้ว่ามันจะเป็นเพียงเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับเหล็กดำ มันก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเลย

“ท่านลอร์ดจะสร้างเมืองสาขาของดินแดนแห่งใหม่เช่นนั้นหรือ?” กู๋ชีวเหวินที่ยืนข้างๆเขาถาม

โอหยางโซวจำได้ว่าเขายังไม่ได้อธิบายเรื่องเกี่ยวกับการใช้เหรียญรวบรวมดินแดนให้กู๋ชีวเหวินฟัง เขามีความรู้สึกอึดอัดเล็กน้อยภายในใจของเขา เขาจำได้ว่ากู๋ชีวเหวินได้ส่งคำร้องขอในการสร้างเมืองสาขาของดินแดนแห่งใหม่ต่อโอหยางโซวหลายครั้งแล้ว แต่เขาก็ได้ปฏิเสธคำร้องเหล่านั้นทั้งหมด

“ชีวเหวิน มีบางอย่างที่ข้าจะต้องบอกเจ้า” โอหยางโซวครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่เขาจะกล่าวต่อว่า “เมืองเป๋ยไห่ต้องมุ่งเน้นไปที่การเป็นฐานหลัก ความสำคัญสูงสุดของมันคือการพัฒนาตัวเอง ดังนั้น มันจึงไม่จำเป็นต้องมีเมืองสาขาของตัวเองมากนัก และข้ามีแผนอื่นๆในการใช้เหรียญการสร้างหมู่บ้านทั้ง 3 เหรียญนี้”

กู๋ชีวเหวินรู้สึกทึ่ง ใบหน้าของเขาค่อยๆซึดลง รวากับว่าเขากำลังถูกรีดคอ เขาคิดว่าโอหยางโซวทำเช่นนี้ เพราะเขาไม่พอใจกับการพัฒนาในปัจจุบันของเมืองเป๋ยไห่

“ข้าขอโทษที่ข้าไม่สามารถบรรลุลความคาดหวังของท่านลอร์ดได้ ได้โปรดลงโทษข้าด้วย!” กู๋ชีวเหวินคุกเข่าลงกับพื้น และกล่าวออกมาอย่างวิตกและหวาดกลัว

โอหยางโซวส่ายหัว นี่เป็นด้านที่ไม่ดีของนักวิชาการ พวกเขาชอบคิดมากเกินไป และบางครั้งก็มีความคิดมากมาย ล้นออกมาจากภายในใจของพวกเขา บางครั้งพวกเขาก็เข้าใจสถานการณ์ผิดไปเอง ถ้าเป็นเจ้าต่อเสียนหรือเจ้าต่อหวัง พวกเขาคงจะไม่เป็นเช่นนี้ และถามถึงเหตุผลโดยตรง

“ลูกขึ้น อย่าเพิ่งเข้าใจสถานการณ์ผิด ข้าไม่ได้ทำเช่นนี้เพราะไม่พอใจผลงานของเจ้า ที่ข้ากำลังทำก็ไม่มีอะไรมากนักเป็นการจัดเตรียมตามแผนการในอนาคตของดินแดน เมืองเป๋ยไห่ตั้งอยู่ริมทะเล ดังนั้น มันจึงเป็นศูนย์กลางการพัฒนารอบๆตัวมันเอง นี่เป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับเมืองเป๋ยไห่” โอหยางโซวอธิบายให้เขาเข้าใจ การปล่อยให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีหรือสร้างอุปสรรคระหว่างเขากับผู้ได้บังคับบัญชาที่น่าเชื่อถือของเขา คือสิ่งที่เขาไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้น

“เข้าใจแล้วขอรับ!” กู๋ชีวเหวินโล่งใจมากขึ้น หัวใจของเขาผ่อนคลายลง

เขาไม่สามารถดำเนินความวิตกกังวลที่มากเกินไปของกู๋ชีวเหวินได้ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเมืองเป๋ยไห่กำลังจะถูกแทนที่โดยเมืองฉิวซู่ ในการแข่งขันระหว่างเมืองสาขาของดินแดน มันทำให้กู๋ชีวเหวินรู้สึกกระวนกระวายในช่วงนี้

โอหยางโซวยังสังเกตเห็นว่า กู๋ชีวเหวินอยู่ในสถานะที่ไม่สมดุลทางอารมณ์ เรื่องเช่นนี้เป็นสิ่งที่คนภายนอกยากจะปลอมประโลม เพราะยังปลอมประโลมมากเท่าใด มันก็จะยิ่งแย่งมากเท่านั้น สิ่งเดียวที่ทำได้ก็คือ ต้องให้กู๋ชีวเหวินบังคับตัวเอง และสงบคลื่นในทะเลทางอารมณ์ของเขาด้วยตัวเอง

ในฐานะลอร์ด โอหยางโซวไม่สามารถล่าเหยื่อ สนับสนุนเพียงด้านใดด้านหนึ่งระหว่างเมืองฉิวชู่และเมืองเป่ยไห่ได้ หรือแม้แต่เมืองมิตรภาพก็ด้วย ทั้ง 3 ต่างก็เป็นเลือดและเนื้อของเขา ดังนั้น ขาวดีหรือความคืบหน้าของเมืองทั้ง 3 แห่งนี้ จึงเป็นคั่งการเฉลิมฉลองสำหรับเขา

ตราบเท่าที่การแข่งขันระหว่างเมืองสาขายังอยู่ในขอบเขต และอยู่ในการแข่งขันที่เสมอภาพ โอหยางโซวจะไม่เข้าไปแทรกแซงใดๆ แต่ถ้ามีเมืองใดเมืองหนึ่งข้ามเส้น โอหยางโซวจะไม่เพียงแต่กำหมัดของเขาไว้ แต่เขาจะลงโทษอย่างรุนแรงต่อบุคลากรที่รับผิดชอบ โดยจะไม่มีความเมตตาใดๆ

ในขณะที่เมืองสาขายของดินแดนเพิ่มมากขึ้นและแข็งแกร่งยิ่งขึ้น มันจะต้องใช้ศิลปะอย่างลึกซึ้งในการรักษาสมดุลของความสัมพันธ์ ทรัพยากร และข้อกำหนดระหว่างเมืองสาขายของดินแดน

นั่นเป็นเหตุผลที่โอหยางโซวเร่งสร้างถนนเทียมให้ เพื่อที่เขาจะสามารถควบคุมเมืองสาขายของดินแดนเหล่านั้นไม่ให้เติบโตนอกเหนือการควบคุมของเขา

ในเรื่องนี้ โอหยางโซวยังคงอ่อนประสบการณ์ และเขาทำมันได้เพียงที่ละขั้นตอนอย่างระมัดระวัง เขาค่อยๆ เรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างช้าๆ ว่าควรจะทำเช่นไร

ในความเป็นจริง โอหยางโซวต้องการครู ผู้ที่คอยให้คำปรึกษา และสอนเขาเกี่ยวกับวิถีแห่งความชอบธรรมของราชา อย่างไรก็ตาม แม้แต่ฟานจงหยานและเทียนเหวินจิงก็ไม่ค่อยมีประสบการณ์ในเรื่องนี้

TWO Chapter 247 กองทัพเรือ

หลังจากที่ออกมาจากสำนักงานของผู้ปกครองเมือง โอหยางโซวก็นั่งหน้าไปที่ท่าเรือเป่ยไห่ ภายใต้การแนะนำของฝ่ายตงหลาย

ท่าเรือเป่ยไห่เป็นท่าเรือแบบผสม ตั้งอยู่ที่มุมทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเป่ยไห่ ครึ่งหนึ่งของมันถูกใช้เป็นที่ท่าเรือสำหรับการประมง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเป็นถูกใช้สำหรับกองทัพเรือ นอกจากนี้ มันยังเป็นสำนักงานใหญ่ของกองทัพเรือเป่ยไห่ อยู่ต่อเรือขึ้นสูงที่ถูกเคลื่อนย้ายก่อนหน้านี้ ก็ย้ายมาอยู่ที่ท่าเรือเป่ยไห่แห่งนี้เช่นกัน

ในขณะที่เดินเข้าไปในท่าเรือ เขาได้บอกให้ฝ่ายตงหลายเชิญที่ปรึกษาต่อเรือ ผู้อาวุโสซุน และผู้จัดการต่อเรือเจิ้งต้าไห่ มาหารือกับเขาเกี่ยวกับการขยายกองทัพเรือเป่ยไห่

ณ ท่าเรือเป่ยไห่, ห้องโถงประชุม

โอหยางโซวนั่งอยู่บนที่นั่งชั้นสูง เขามองไปรอบๆ ก่อนจะกล่าวว่า “เมื่อไม่นานมานี้ ข้าได้ตัดสินใจที่จะขยายกองทัพเรือ เพื่อให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์การครอบครองมหาสมุทร ในช่วงเวลานี้ ดินแดนของเราได้สร้างต่อเรือขึ้นสูงและท่าเรือเป่ยไห่ จัดตั้งกองทัพเรือเป่ยไห่ และเรือรบหลักของพวกเราก็คือ เรือรบเม้งซง ทุกอย่างดูเหมือนจะดี แต่สิ่งที่เกิดขึ้นมันคืออะไร เราไม่สามารถแม้แต่จะกำราบเกาะเล็กๆ ได้ ไม่สามารถกวาดล้างกลุ่มโจรสลัดเล็กๆ ได้ เหตุใดมันถึงเป็นเช่นนั้น?”

คำถามที่แหลมคมของเขาทำให้บรรยากาศภายในห้องโถงประชุมนิ่งเงียบ

“ขุนพลเผ่ย ท่านเป็นผู้บัญชาการทหารเรือ ดังนั้น บอกเราเกี่ยวกับความคิดเห็นของท่านมา” โอหยางโจวเริ่มเอ่ยนามบุคลากรของเขา

เผ่ยคงหลายรู้ว่าโอหยางโจวต้องการเพียงเนื้อความสำคัญ เขาจึงลุกขึ้น คำนับโอหยางโจว แล้วกล่าวว่า “เรียนท่าน ลอร์ด ถ้าจะให้ข้ากล่าวถึงข้ออ้าง ข้าสามารถกล่าวออกมาได้เพียงบางส่วน เช่น การขาดกำลังพล, การขาดประสบการณ์ในการต่อสู้ และความไม่คุ้นเคยกับน่านน้ำรอบๆ แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุหลัก กองทัพเรือสามารถเอาชนะอุปสรรคเหล่านั้นได้หากเราต้องการ ปัญหาสำคัญก็คือ การขาดแคลนความหลากหลายของเรือรบ ในดินแดนของเรา มีเรือรบเพียงประเภทเดียวเท่านั้น เราจึงไม่สามารถจัดขบวนทัพ สำหรับการรบทางเรือขนาดใหญ่ได้”

คำกล่าวของเผ่ยคงหลายทำให้ดวงตาของโอหยางโจวเปล่งประกาย “เชิญกล่าวต่อ”

ในฐานะอดีตนายทหารเรือของราชสำนัก เผ่ยคงหลายมีประสบการณ์ในการสู้รบทางเรือมากมาย เขาจึงมีความเข้าใจมากกว่าคนอื่นๆ เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นภายในกองทัพเรือเป่ย์ไห่

เผ่ยคงหลายเรียบเรียงความคิดของเขาในใจ เขาค่อยๆ จำแนกมัน แล้วกล่าวว่า “ในการจัดตั้งกองเรือที่มีโครงสร้าง ขบวนทัพที่สมบูรณ์ เราควรมีเรือรบอย่างน้อย 3 ประเภท ประเภทแรกจะทำหน้าที่เป็นเรือบัญชาการ-เรือรบ หอคอย พวกมันจะเป็นเรือรบหลัก และพวกมันยังให้การสนับสนุนทางโลจิสติกส์กับกองเรือด้วยเช่นกัน แน่นอนว่าประเภทที่สองก็คือ เรือจู่โจม-เรือรบเมิงซง ความสามารถในการป้องกันของมันอ่อนแอกว่าเรือรบหอคอย และจุดอ่อนของพวกมันก็คือ ไม่สามารถมีส่วนร่วมในการสู้รบทางทะเลระยะไกลจากฐานได้ เนื่องจาก มันจะสามารถปฏิบัติการได้ก็ต่อเมื่อมีผู้สนับสนุนทางโลจิสติกส์เท่านั้น ประเภทที่สามก็คือ เรือสอดแนม พวกมันจะมีขนาดเล็กและเบา สามารถเคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็ว และง่ายต่อการซ่อนตัว”

“เฉพาะการประสานงานอย่างเหมาะสมระหว่างเรือรบทั้ง 3 ประเภทนี้เท่านั้น เราจึงจะสามารถใช้ประโยชน์จากศักยภาพของเราในการสู้รบทางเรือได้อย่างเต็มที่ โครงสร้างองค์กรของกองทัพเรือไม่สามารถถอดแบบมาจากกองกำลังภาคพื้นดินได้ โดยกองทัพเรือควรจะแบ่งออกเป็น 2 กองเรือ ในกองเรือจะไม่เพียงแต่มีทหารเท่านั้น แต่มันยังต้องมีการแยกบุคลากรตามเรือที่พวกเขาประจำการด้วย กองทัพเรือเป่ย์ไห่ในตอนนี้มีเพียงเรือรบเมิงซงเท่านั้น ดังนั้น เราจะเผชิญหน้ากับความเสียหายอย่างมาก หากเราจะแล่นเรือออกไป เพื่อโจมตีเกาะพระจันทร์”

โอหยางโจวพยักหน้า ขณะที่เขาเข้าใจประเด็นสำคัญของปัญหา เขาพบว่า เขาเข้าใจมันน้อยมากในก่อนหน้านี้

ในหมู่เรือรบทั้ง 3 ประเภท เรือลาดตระเวนขนาดเล็กไม่ได้น่ากังวลนัก ที่สำคัญก็คือ เรือบัญชาการขนาดใหญ่-เรือรบหอคอย

ในการสร้างเรือรบหอคอย พวกเขาต้องเผชิญกับอุปสรรค 2 ประการ คือ ประการแรก การซื้อคู่มือการสร้างเรือรบหอคอย, ประการที่สอง การสร้างอยู่ต่อเรือชั้นพิเศษ อยู่ต่อเรือชั้นสูงในตอนนี้ สร้างได้เพียงเรือรบขนาดกลางเท่านั้น อุปสรรคใหญ่ที่สุดก็คือ การอัพเกรดอยู่ต่อเรือให้เป็นชั้นพิเศษ มันถูกจำกัดไว้เนื่องจากเงินค่าไหย่ยังคงเป็นเพียงช่างต่อเรือชั้นมาสเตอร์ สิ่งเดียวที่โอหยางโจวทำได้ในตอนนี้ก็คือ การใช้เงิน 5,000 เหรียญทอง ซื้อแบบแปลนอยู่ต่อเรือชั้นพิเศษ

ประเด็นหลักยังคงเป็นคู่มือการสร้างเรือรบหอคอย มันเป็นไอเท็มเฉพาะ และเขาทำได้เพียงอธิษฐานว่า มันจะปรากฏในรายการที่หายากของงานประมูลในครั้งต่อไป อย่างไรก็ตาม น้ำบ่อนี้ยังคงอยู่ห่างไกล มันไม่สามารถที่จะใช้ดับความกระหายในปัจจุบันของเขาได้ ความช่วยเหลือคงจะมาช้ามากเกินไป

โอหยางโซหันไปหาเจ็งต้าไห่ แล้วถามว่า “เจ้ามีอะไรจะรายงานเกี่ยวกับอู่ต่อเรือหรือไม่?”

เจ็งต้าไห่ลุกขึ้น คำนับเขา แล้วกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด อู่ต่อเรือได้หยุดการสร้างเรือรบเมื่งชงแล้ว ตอนนี้เราสร้างเพียงเรือประมงเท่านั้นขอรับ”

“เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?”

“มันเป็นเพราะความต้องการของเรือรบเมื่งชงได้รับการเติมเต็มแล้ว นอกเหนือจากเรือรบที่ถูกส่งไปให้กับกองทัพเรือเป่ย์ไห่ และกองพันทหารเรือทะเลสาบสีหลาแล้ว ยังคงมีเรือรบเมื่งชงอีก 20 ลำ ที่จอดเทียบท่าอยู่ที่ท่าเรือ พวกเราคิดว่ามันมากเกินไปแล้วขอรับ!”

โอหยางโซหะถึง ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่อู่ต่อเรือมีประสิทธิภาพสูงเช่นนี้ พวกเขาไม่ควรจะถูกมองข้ามเลยจริงๆ โอหยางโซหะถามเขาต่อว่า “ระดับของช่างต่อเรือในอู่ต่อเรือเป็นเช่นไรบ้าง?”

ความภาคภูมิใจปรากฏบนใบหน้าของเจ็งต้าไห่ ขณะที่เขาตอบคำถามนี้ของโอหยางโซหะด้วยรอยยิ้มอันสดใส “เรียนท่านลอร์ด หลังจากฝึกฝนมาได้ครึ่งปี อู่ต่อเรือในขณะนี้ มีช่างต่อเรือทั้งสิ้น 870 คน โดยมีชั้นมาสเตอร์ 1 คน, ชั้นสูง 12 คน, ชั้นกลาง 54 คน, ชั้นต้น 228 คน และเด็กฝึกงานอีกถึง 575 คน ขอรับ” การเลี้ยงดูลูกทีมขนาดใหญ่เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

“ไม่เลว” โอหยางโซหะพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

หลังจากนั้น โอหยางโซหะก็หันไปหาผู้อาวุโสซุน แล้วถามว่า “ผู้อาวุโสซุน การเปลี่ยนแปลงเรือรบจะเกิดขึ้นเมื่อใด?”

นอกเหนือจากงานวิจัยปกติของเขาในสถาบันวิจัยที่ 7 ผู้อาวุโสซุนมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่ของเขาในอู่ต่อเรือ เสียะเขายังได้บ่นโอหยางโซหะในเรื่องนี้ด้วยว่า โอหยางโซหะคึกคักและใช้ประโยชน์จากปู่ของเขามากเกินไป

โอหยางโซหะสามารถตอบเธอกลับไปได้เพียงรอยยิ้มที่บิดเบี้ยวเท่านั้น

ในความเป็นจริง ตั้งแต่ที่พวกเขาได้เข้าสู่เกมส์ การยับยั้งในโลกจริงที่จำกัดอายุของพวกเขา ก็ไม่มีผลอีกต่อไป และทุกคนก็ได้รับการเติมเต็มด้วยจิตวิญญาณและพลังงานที่ไม่รู้จบ โอหยางโซหะไม่แม้แต่จะชะลอพวกเขาลงได้

ผู้อาวุโสซุนมิได้มีใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น เสียงที่เขากล่าวออกมานั้นดังและชัดเจน เขาส่ายหัวแล้วกล่าวว่า “มันเป็นเหมือนดั่งที่ขุนพลเผ่ยกกล่าว เรามีประเภทของเรือรบน้อยจนเกินไป การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีจึงไม่สามารถทำได้มากนัก สำหรับเรือรบเมื่งชง เราได้ติดตั้งเข็มทิศไว้บนเรือ อัฟเกรดไบเรือ ในขณะเดียวกัน ข้าก็กำลังวางแผนที่จะเพิ่มแผ่นโลหะในโครงสร้างของเรือ ซึ่งมันจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการสร้างความเสียหายที่เรือรบเมื่งจจะก่อขึ้นได้”

เขากล่าวต่อว่า “การวิจัยที่สำคัญที่สุดของเรา คือ เทคโนโลยีในการป้องกันน้ำรั่วซึม ด้วยเทคโนโลยีนี้ เราจะสามารถเพิ่มการระบายน้ำได้ ไม่อย่างนั้นมันคงจะไร้ประโยชน์ หากเราติดตั้งแผ่นเหล็กแล้วเป็นเหตุให้น้ำรั่วซึมเข้าไปในเรือได้”

โอหยางโซมีความสุขเป็นอย่างมาก เขาไม่ได้คาดคิดเลยว่า ผู้อาวุโสซุนจะอัปเดตได้อย่างหลากหลายในช่วงระยะเวลาสั้นๆเช่นนี้

“ผู้อาวุโสซุนล่อมตัวกินไปแล้ว การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีมูลค่ามากกว่า 10,000 เหรียญทองเสียอีก” โอหยางโซกล่าวขณะที่ยิ้ม

ผู้อาวุโสซุนโบกมือ “โอหยาง เจ้าไม่จำเป็นต้องชื่นชมข้ามากนักก็ได้”

โอหยางโซพยักหน้า เขาหันไปทางอื่นอีกครั้ง และมาหยุดอยู่ที่ผ่่ายตงหลาย แล้วกล่าวว่า “ปล่อยเรื่องเกี่ยวกับเรือรบ หอคอยให้ข้าจัดการ มันไม่ใช่สิ่งที่สามารถทำได้ในช่วงข้ามคืน และมันจะไม่ได้มีส่วนร่วมในการกวาดล้างโจรสลัดบนเกาะพระจันทร์ เราสามารถฟังได้เพียงเรือรบเมื่องเท่านั้น เกี่ยวกับการสู้รบทางเรือนี้ ข้าจะเข้ามามีส่วนด้วย และจะรับผิดชอบการสนับสนุนทางโลจิสติกส์ ขุนพลเผ่ย์ ท่านจะต้องพิจารณาและวางแผนการ เพื่อให้การสู้รบเป็นไปอย่างราบรื่น”

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ!” ผ่่ายตงหลายตอบ เขารู้สึกได้ว่ามีความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่วางอยู่บนไหล่ของเขา

ในช่วงบ่าย โอหยางโซได้กลับไปถึงเมืองซานไห่

ขณะที่พวกเขากลับมาถึงคฤหาสน์ของลอร์ด คนเฝ้าประตูกรีบบังมาหาเขา “เรียนท่านลอร์ด มิแขกคนสำคัญมาขอรับ นายหญิงได้ขอให้ท่านลอร์ดไปที่สวนส่วนหลังของคฤหาสน์ในทันทีที่ท่านกลับมาถึงขอรับ!” นายหญิงที่คนเฝ้าประตูกล่าวถึง แน่نونว่าคือ ช่งเจี๋ย

โอหยางโซตกใจอยู่ชั่วครู่ ถ้าแขกถูกพามาโดยช่งเจี๋ย พวกเขาก็คงจะเป็นเพื่อนของทั้งโอหยางโซและช่งเจี๋ยอย่างแน่นอน

นับตั้งแต่ที่ก่อตั้งนิภากระบี่ตงหลี มีอดีตเพื่อนร่วมชั้นของพวกเขาหลายคนถูกดึงดูดเข้ามา โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่มีผู้เปิดเผยตัวตนของช่งเจี๋ยในฟอรัม มันทำให้มีผู้เล่นติดต่อเข้ามาอย่างไม่รู้จบ

ส่วนใหญ่ของคนที่ติดต่อเข้ามา จะได้รับการดูแลโดยช่งเจี๋ย ส่วนโอหยางโซจะไม่ปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา เมื่อช่งเจี๋ยได้ขอให้เขาปรากฏตัวเป็นพิเศษเช่นนี้ นั่นก็หมายความว่าแขกที่มาในครั้งนี้ จะต้องเป็นอดีตเพื่อนร่วมชั้น และเป็นคนที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพวกเขา

โอหยางโซเดินไปสวนหลังของคฤหาสน์ และเขาได้พบกับจีลือ เขาจึงถามเธอว่า “แขกเป็นใครกันหรือ?”

จีลือคำนับโอหยางโซ แล้วตอบว่า “เรียนท่านลอร์ด ตามที่นายหญิงกล่าว พวกนางเป็นอดีตเพื่อนร่วมชั้นเรียนของท่าน และพวกนางทั้ง 2 ก็เป็นสตรีค่ะ”

โอหยางໂໜພັກໜ້າ ເຈາພອຈະຮູ້ແລ້ວວ່າແຂກເປັນໂຄຣ ເຈໂບກມື້ ແລ້ວຄຳວ່າ “ເອາລະ ເຈັກລັບໄປທຳງານໄດ້ແລ້ວ”

“ເຂົ້າໃຈແລ້ວຄະ!” ຈີສື້ອເດີນອອກໄປຫຼັງຈາກທີ່ຕອບໂອຍາງໂໜ

ໂອຍາງໂໜເດີນໄປທີ່ສວນ ຈາກທີ່ໄກໆ ເຈາສາມາດໄດ້ຍິນການສນທນາແລະເສີຍງຳຮາຂອງໝູ່ງສາວໄດ້

“ໜູ້ຢື່ ມານີ່ເຮົາ!” ດວງຕາຂອງໝ່ງເຈີຍເຍີບຄມ ເຈອສັງເກດເຫັນໂອຍາງໂໜໃນທັນທີ

ໃນກລາສັນ ມີສາລາດັ່ງຢູ່ ແລະມີໝູ່ງສາວ 3 ຄນ ນັ່ງຢູ່ໃນສາລາແຫ່ງນັ້ນ ນອກເນື້ອຈາກໝ່ງເຈີຍແລ້ວ ຄນອື່ນໆແຕ່ງກາຍ ດ້ວຍຊຸດຜູ້ເຮີຍວາໝູ່ເຊັ່ນກັນ ໝະທີ່ພວກເຈອໄດ້ຍິນໝ່ງເຈີຍເຮີຍໂອຍາງໂໜ ພວກເຈອກໍ່ຫັບໄປແລະຈັ່ງມອງເຈາ

“ໂອ້ ນັ້ນໂອຍາງໂໜຫຼື ໂວ້ໂວ້...” ໝູ່ງສາວທີ່ວອບກ່ວາອີກຄນເລັກນ້ອຍກ່ວາ ເຈມີທຳທີ່ສັງຳນມາກ່ວາເພື່ອສາວ ອີກຄນຂອງເຈອ ເຊັ່ນໝູ່ງສາວດົ່ງເລັກນ້ອຍ ແມ້ວ່າເພື່ອນສາວຄນນີ້ຈະເຍີບຢູ່ ແຕ່ເຈອບໍ່ສາມາດອ່ອນກຳຮາລາດ ໃຈໃນດວງຕາຂອງເຈອໄດ້

ໂອຍາງໂໜບໍ່ມັ່ນໃຈໃນກ່ອນໜ້ານີ້ ແຕ່ຄອນີ້ ເຈາສາມາດຈຳທັງສອງຄນໄດ້ແລ້ວ ໝະທີ່ເຈາເດີນເຂົ້າໄປທາງພວກເຈອ ເຈາກໍ່ຍິ້ມແລະຄຳວ່າ “ດີຈິງໆ ຈຳກໍ່ຄືຄູ່ຢູ່ວ່າໂຄຣກັນທີ່ເປັນແຂກຄນສຳຄັນ ທີ່ແທ້ກໍ່ເປັນສາວງາມທັງ 2 ນີ້ເຈອ ຍິນດີດ້ອນຮັບທັງ ສອງຄນ”

ໃຜແລ້ວ ພວກເຈອກໍ່ຄືໝູ່ງສາວ 2 ຄນ ທີ່ຄລຸກຄລີກັບໂອຍາງໂໜໃນຮາວ່າງງານຊມນຸມອດດີເພື່ອນຮ່ວມຊັ້ນ ຄານເສີຍວາລີ່ ແລະເມັງເຟຍເຟຍ

ໝູ່ງສາວທັງສອງຕະລີ່ ແລະບໍ່ອາດຈະເຮີຍວ່າຈະເປັນກຳຮາຈິງ

ໂອຍາງໂໜສ່າຍຫຼາຍຳຮາບໍ່ໄດ້ ກ່ອນທີ່ເຈາຈະນັ່ງລຸ່ງຊ້າງໆໝ່ງເຈີຍ

ໝ່ງເຈີຍເທຈາໄສ່ດ້ວຍໃຈໂອຍາງໂໜ ແລ້ວຄາມວ່າ “ຫລີ່ ກຳຮາເດີນທາງເປັນເຊັ່ນໂຮ່ບັ່ງ?” ໝ່ງເຈີຍຮູ້ວ່າໂອຍາງໂໜເພັ່ງຈະ ເດີນທາງໄປເມືອງເປັຍໄພ່ມາ

ໂອຍາງໂໜພັກໜ້າ ເຈບໍ່ຕ້ອງກຳຮາພິຣິຣິໄກມາກິນໄປ ເຈຫັນໜ້າໄປມອງເພື່ອນສາວທັງ 2 ຄນ ແລ້ວຄາມທັງ 2 ອ່ຍາງ ລ້ອເລີຍວ່າ “ອະໂຮ່ຫຼື? ຈຳກູເມື່ອນສັດວິຣຳຮາດຫຼື? ເຫຼົດພວກເຈົ້າທັງ 2 ດີ່ງໄດ້ມອງຈຳເຊັ່ນນັ້ນກັນ?”

“ທ່ານເປັນສັດວິຣຳຮາດ!” ໝ່ງເຈີຍຄຳວ່າລ້ອເລີຍ

ຄານເສີຍວາລີ່ແລະເມັງເຟຍເຟຍພັກໜ້າເຫັນດ້ວຍ

“ເພື່ອນເກ່ ຈຳບໍ່ຄືດເລຍວ່າພວກເຈາຈະໄດ້ພບກັນອີກ” ໂອຍາງໂໜຄຳວ່າອ່ຍາງລີກຊັ່ງ

ເມື່ອພູດດີ່ງກຳຮາລີກຊັ່ງ ຄານເສີຍວາລີ່ແລະເມັງເຟຍເຟຍ ຕວຽຈະເປັນຜູ້ທີ່ມີກຳຮາຮູ້ສິກທີ່ລີກຊັ່ງ ກ່ອນທີ່ຈະມາເມືອງຊານໄພ່ ພວກ ເຈອບໍ່ຮູ້ເຮື່ອອັດລັກຊັກຊັກຂອງໂອຍາງໂໜ ພວກເຈອມາຢູ່ທີ່ນີ້ກໍ່ເພື່ອໝ່ງເຈີຍທ່ານນັ້ນ

ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈອມາດີ່ງ ໝ່ງເຈີຍກໍ່ເປີດເຜີຍອັດລັກຊັກຊັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂອຍາງໂໜໃຫ້ພວກເຈອທຽບ ເຊັ່ນມັນທຳໃຫ້ພວກ ເຈອຍາດທີ່ຈະເຮີຍ

“อืม ไม่เลว ที่สามารถคว้าดอกไม้ประจำชั้นแล้วปิดบังพวกเราได้” ถานเสียวหลี่เป็นผู้หญิงใจใหญ่ เธอจึงยอมรับความจริงได้อย่างรวดเร็ว และเธอก็กล่าวติดตลกว่า “พวกเรายังคงคิดอยู่เลยว่า ใครคือนิยั๋วหู่ยี้ เขามีเสน่ห์อะไรที่สามารถคว้าความรักจากดอกไม้ประจำชั้นของเราได้? ใครจะไปรู้ว่า ผู้ชายคนนั้นจะเป็นหนึ่งในพวกเรา”

โอหยางໂໜ່ส่ายหัว มิตรภาพระหว่างอดีตเพื่อนร่วมชั้นไม่เรียบง่ายนัก ไม่มีใครรู้เจตนาที่เธอกล่าวออกมาว่าเป็นเช่นใด หรือมันมีเจตนาที่บริสุทธิ์และไร้เดียงสาเพียงใด หรือว่าพวกเธอจะแบบพูดคุยกับอย่างกับช่งเจี๋ยแล้ว?

แต่โอหยางໂໜ່ก็ไม่ได้สนใจมันมากนัก เขาปล่อยให้ความคิดของเขาต้องลอยไป ขณะที่พูดคุยกับทั้ง 2 สาวอย่างไม่เป็นทางการ

TWO Chapter 248 แรทเทิลสเน็ค

การมาถึงของถานเสียวหลี่และเมิ่งเฟยเฟย เป็นเพียงส่วนเล็กๆ ในมหาสมุทรของชีวิตลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่แห่งเมืองซานไห่อย่างเขา

ด้วยอัตลักษณ์และสถานะของเขาในตอนี้ เขาไม่จำเป็นต้องให้ความบันเทิงแก่คนอื่นๆ เขาจะกระทำและเคลื่อนไหวตามความต้องการของตัวเอง การตัดสินใจที่ดีในทุกๆ ครั้งของเขา แทบจะไม่มีการแข่งขันจากภายนอกเลย

นิยามกระบี่ต่งหลี่ได้ถูกมอบหมายให้กับช่งเจี๋ยอย่างเต็มรูปแบบแล้ว ดังนั้น โอหยางໂໜ່ก็จะไม่เข้าไปแทรกแซงเช่นกัน เขาเชื่อว่าช่งเจี๋ยมีความสามารถพอจะจัดการมันได้เป็นอย่างดี

2 วันต่อมา ลูกพี่ลูกน้องของขู่หยิงหู่ ขู่ໂໜ່เหรินได้ส่งพัสดุให้กับโอหยางໂໜ່ เพื่อเป็นการขอบคุณเขา สำหรับการคาดเดาที่โอหยางໂໜ່ได้บอกกับเขาก่อนหน้านี้ มันทำให้หอการค้าขู่เก็บเกี่ยวได้อย่างมหาศาลในช่วงวิกฤตอาหาร

หอการค้าขู่รู้สึกขอบคุณโอหยางໂໜ່สำหรับการแนะนำของเขา และพวกเขากำลังคิดจะตอบแทนเขา เงินทองเป็นสิ่งที่ธรรมดาเกินกว่าจะใช้เป็นสิ่งตอบแทนได้ ดังนั้น พวกเขาจึงเตรียมของขวัญพิเศษให้กับเขา

โอหยางໂໜ່เปิดพัสดุ มันมีหนังสือเล่มหนึ่งอยู่ในนั้น เขาหยิบขึ้นมา แล้วตรวจสอบสถานะของมัน

คู่มือเทคโนโลยีการทำฟาร์มไข่มุก : หลังจากเปิดใช้งานแล้ว ผู้ใช้จะได้รับความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีการทำฟาร์มไข่มุก

ตามที่เขาได้ศึกษาในประวัติศาสตร์ เทคโนโลยีการทำฟาร์มไข่มุกจินโบราณ เริ่มต้นครั้งแรกในสมัยราชวงศ์ซ่ง เมื่อเวลาผ่านไป เทคโนโลยีการทำฟาร์มไข่มุกได้ถูกเติมเต็มในสมัยราชวงศ์หมิง และมันได้รับพิจารณาว่าเป็นส่วนสำคัญทางเศรษฐกิจในยุคนี้

วัตถุดิบหลักที่จะใช้ทำฟาร์มไข่มุกก็คือ หอยมุกขนาดใหญ่ หรือที่รู้จักกันในนามหอยยักษ์ อย่างไรก็ตาม หอยทั่วไปก็พอจะนำมาใช้ได้ เทคโนโลยีการทำฟาร์มไข่มุกเป็นเรื่องง่าย การเพาะเลี้ยงหอยมุก 1 รอบ จะใช้เวลาหลายเดือนจนถึง 1 ปี

โอหยางໂໜ່ยังคงคิดถึงการพัฒนาทะเลสาบสีหลา และของขวัญนี้ก็ได้มาช่วยเขาพอดี หากการทำฟาร์มไข่มุกถูกทำเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในทะเลสาบสีหลา มันก็จะกลายเป็นอุตสาหกรรมอีกอย่างที่มือนาคสดใจ

โอหยางโซวเรียกชู่หยิงหฺยมาพบ เพื่ออธิบายแผนการของเขาสำหรับการทำฟาร์มไข่มุก ตามที่โอหยางโซวกล่าว ฟาร์มไข่มุกจะอยู่ภายใต้การดูแลของฝ่ายอุตสาหกรรมของกรมการเงิน ในขณะที่เมืองเทียนเฟิงจะรับผิดชอบในการทำฟาร์ม โอหยางโซวได้มอบเงิน 1,000 เหรียญทอง เป็นทุนสนับสนุนการจัดตั้งอุตสาหกรรมการทำฟาร์มไข่มุกนี้ หลังจากที่ได้ฟังสิ่งที่เขากล่าว ชู่หยิงหฺยก็มีความสุขอย่างมาก

หลังจากพูดคุย โอหยางโซวก็เรียกผู้จัดการสำนักงานเสมียน ไปหนานผู่มาพบ แล้วเขาก็มอบเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับหลักคำ, คู่มือเทคโนโลยีการทำฟาร์มไข่มุก และเงิน 1,000 เหรียญทอง ให้กับเขา โดยไปหนานผู่จะส่งคำสั่งเหล่านี้ไปที่เมืองเทียนเฟิง ผ่านทางคนส่งสาส์นของเขา ให้กับผู้ปกครองเมืองเทียนเฟิง เจ้าเตอหฺวัง จากนั้นเขาจะเป็นผู้ดำเนินการต่อไป

เหรียญการสร้างหมู่บ้านที่เขามอบให้กับไปหนานผู่ ได้รับการผสานกับเหรียญการรวมดินแดนแล้ว ดังนั้น มันจึงสามารถนำไปใช้ได้โดยตรง โดยที่โอหยางโซวไม่ต้องจัดการด้วยตัวเอง

หลังจากเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับหลักคำทั้ง 3 เหรียญ ได้ผสานเข้ากับเหรียญการรวมดินแดนแล้ว เหรียญการรวมดินแดนก็กลายเป็นแสง และหายไปในอากาศ

ของเหล่านั้นถูกส่งไปพร้อมกับจดหมายที่ถูกเขียนโดยลายมือของโอหยางโซว ในจดหมาย โอหยางโซวอธิบายแผนการของเขาเกี่ยวกับการทำฟาร์มไข่มุก และเขายังสั่งให้เจ้าเตอหฺวังฟื้นฟูศักยภาพของเมืองเทียนเฟิง ด้วยเหรียญการสร้างหมู่บ้านที่เขาส่งไปให้ หลังจากที่ยกยภาพของเมืองฟื้นกลับมาแล้ว ผู้อพยพที่ใหม่จะถูกส่งไปทำงานในฟาร์มไข่มุก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาฟาร์มไข่มุกเป็นอุตสาหกรรมหลักของเมืองเทียนเฟิง

นอกจากนี้ โอหยางโซวยังไม่ลืมที่จะส่งเหรียญการสร้างหมู่บ้านอีกเหรียญไปที่เมืองยี่ชู่ย ในฐานะลูกพี่ลูกน้องของชู่หยิงหฺย ชู่โซวสีถูกส่งไปที่นั่นเพื่อทำหน้าที่ผู้ปกครองเมืองยี่ชู่ย โอหยางโซวเชื่อว่า เขาทำถูกแล้วที่ใช้เหรียญการสร้างหมู่บ้านกับเมืองแห่งนี้

สำหรับเหรียญการสร้างหมู่บ้านเหรียญสุดท้าย โอหยางโซวยังคงเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของเขา เขายังไม่ใช้มันในตอนนี้อยู่

หลังจากจัดการเรื่องต่างๆเรียบร้อยแล้ว โอหยางโซวก็เดินไปยังสถานีรีเลย์ และส่งเงิน 5,000 เหรียญทอง ให้กับน้ำของเขา เขาขอให้เธอซื้อแบบแปลนอยู่ต่อเรือชั้นพิเศษให้กับเขา ในจดหมายถึงน้ำของเขา เขายังกล่าวด้วยว่า เขาอยากให้เป็นสะพานในการติดต่อกับกลุ่มทหารรับจ้างเรพเทิลส์เน็ค เนื่องจากมีความร่วมมือบางอย่างที่เขาต้องการจะพูดคุยกับพวกเขา

แม้ว่ากลุ่มทหารรับจ้างเรพเทิลส์เน็ค จะไม่ติด 10 อันดับแรกของลีดเดอร์บอร์ดกิลด์ พวกเขาก็ยังคงน่าสนใจอย่างมาก เนื่องจาก พวกเขาเป็นทหารรับจ้างที่แท้จริงในโลกแห่งความจริง

อย่างไรก็ตาม กลุ่มทหารรับจ้างเรพเทิลส์เน็คแสดงโปรไฟล์ต่ำ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้เรื่องของพวกเขา ต้องขอบคุณความทรงจำในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว เขามีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับพวกเขา

ความร่วมมือที่เขาจะกล่าวถึงก็คือ เขาต้องการให้สมาชิกของกลุ่มทหารรับจ้างเรพเทิลส์เน็คมาเป็นผู้ฝึกสอนให้กับทหารของเมืองซานไห่ งานหลักของพวกเขาก็คือ การช่วยกองทัพเมืองซานไห่ ฝึกอบรมหน่วยสอดแนม และกองกำลังพิเศษ

เกี่ยวกับเรื่องนี้ โอหยางโซวไม่สามารถทำงานร่วมกับจานหลาง ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนจากกองทัพได้ ดังนั้น เป้าหมายเดียวของเขายังมีเพียงกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คเท่านั้น

โอหยางโซวขอให้หน้าของเขาทำหน้าที่เป็นคนกลาง เนื่องจาก หน้าของเขาและกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คต่างก็เป็นผู้เล่นนักผจญภัย พวกเขาจะสื่อสารกันได้สะดวกกว่า ถ้าโอหยางโซวทาบตามกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คด้วยตัวเอง มันอาจจะดูแปลกๆเล็กน้อย

ณ เชียนเย่, ฐานของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ

หลินชิงขุนเคื่องหลังจากที่เธอได้อ่านจดหมายของโอหยางโซว เธอพิมพ์ออกมาว่า “ความร่วมมือประเภทใดกันที่เด็กน้อยนั้นจะเข้าร่วมกับกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค แล้วเขารู้ชื่อนี้มาจากที่ไหนกัน?”

“ชิงชิง เจ้าพิมพ์อะไรของเจ้าอยู่หรือ?” ไซสีหยุนที่อยู่ข้างๆเธอถาม

หลินชิงงยหน้าขึ้น และถามอย่างกระอักกระอ่วนว่า “ไซสีหยุน ท่านมีวิธีติดต่อกับกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คหรือไม่?”

“กลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค?” ไซสีหยุนขมวดคิ้ว “จากที่ข้ารู้ พวกเขาอยู่ในเชียนเย่ ข้าเคยพบผู้นำของพวกเขาแบล็คแมมบ้า ในระหว่างการชุมนุมผู้นำของเชียนเย่ ข้าได้ยินมาว่าพวกเขาเก็บตัวมาก เจ้าถามถึงพวกเขาทำไมหรือ?”

“โซวน้อยต้องการให้เราสร้างสะพานเชื่อมเข้ากับแบล็คแมมบ้า ดูเหมือนว่าเขามีเจตนาที่จะร่วมมือกับกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค แต่เขาไม่ได้บอกว่าเป็นอะไร”

“ความร่วมมือหรือ?” ไซสีหยุนก้มลงและครุ่นคิด เธอกล่าวออกมาอย่างช้าๆ ขณะที่เธอกำลังคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ “จากเบาะแสและร่องรอยที่ข้ารู้ กลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คควรจะเป็นกลุ่มที่จัดตั้งขึ้นในโลกจริง พวกเขาไม่ได้รับสมาชิกใหม่ และมีสมาชิกในกิลด์เพียง 500-600 คน พวกเขาไม่แม้แต่จะถูกจัดอยู่ในกิลด์ขนาดกลางด้วยซ้ำ”

ในฐานะผู้นำกิลด์ชั้นนำของเชียนเย่ ไซสีหยุนคุ้นเคยกับทุกกิลด์ในเมืองนี้ แต่ก็มีข้อยกเว้น เธอรู้เกี่ยวกับกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ไซสีหยุนส่ายหัวและสลัดความคิดของเธอออกไป เธอกล่าวด้วยรอยยิ้มที่บิดเบี้ยวว่า “หลานชายของเจ้าช่างลึกลับจริงๆ ห่างออกไปหลายพันกิโลเมตร แต่เขาก็คงคุ้นเคยกับกิลด์ในเมืองเชียนเย่ เมื่อเขากล่าวถึงเรื่องนี้ แปลว่าเขาจะต้องมีเหตุผลของตัวเอง เอาละ ข้าจะลองติดต่อกับผู้นำของพวกเขาแบล็คแมมบ้า และดูว่าเขาจะว่าอย่างไร?”

“ตกลง” ถึงแม้ว่าหลินชิงจะบ่นโอหยางโซว แต่เธอก็ยังคงตั้งใจตอบสนองคำขอของเขา

ฐานของกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค เป็นอาคารที่ตั้งอยู่ในเขตที่ทรุดโทรมในเมือง ถ้าไม่ใช่ว่ากลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ เป็นกิลด์ชั้นนำของเมือง พวกเธอก็อาจจะไม่สามารถหาคนเหล่านี้พบได้ง่ายๆ

ไซสีหยุนและหลินชิง ตัดสินใจไปเยี่ยมฐานของกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค

“พวกเจ้าเป็นใคร?” ยามตอบสนองในทันที

สถานการณ์เช่นนี้ จะถูกจัดการโดยไซสีหยุนเสมอ เธอตอบคำถามของเขาด้วยรอยยิ้ม “เรามาจากกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ เรามีบางสิ่งจะคุยกับผู้นำของเจ้า เราขอพบเขาได้หรือไม่?”

ในฐานะผู้เล่นนักผจญภัยในเซียนเย่ เขาจะไม่รู้จักกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะได้อย่างไร แน่แน่นอนว่าเขารู้ว่าพวกเธอเป็นใคร หัวใจของเขาเต้นแรงไปชั่วขณะ แต่ความรู้สึกเหมือนกับว่าเขายังคงสงบอยู่ “เชิญทางนี้!”

ไซสียุ่และหลินชิงเหลือบมองกัน ภายในดวงตาของพวกเธอเต็มไปด้วยความประหลาดใจ คุณภาพของสมาชิกกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คสูงมาก แม้แต่ยามก็ยังสงบและมั่นคง ดูเหมือนว่ากลุ่มทหารรับจ้างกลุ่มนี้ที่แอบซ่อนตัวอยู่ ไม่อาจจะมองข้ามได้เลย

ไซสียุ่ประหลาดใจมากกว่า เพราะมีกลุ่มทหารรับจ้างชั้นยอดเช่นนี้ในเซียนเย่ โดยที่เธอแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพวกเขาเลย ดูเหมือนว่าเธอจะต้องประเมินกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คใหม่เสียแล้ว

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไม โอหยางโหวจึงได้ขอให้หลินชิงทำหน้าที่เป็นคนกลาง นอกเหนือจากความเป็นจริงที่นักผจญภัยมักสื่อสารกันเองแล้ว เขายังต้องการบอกพวกเธอว่า กลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คนี้ ไม่ง่ายอย่างที่พวกเธอคิด ธุรกิจหลักของกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค คือ การลอบสังหาร, การลักพาตัว และคำร้องขออื่นๆจากผู้ว่าจ้าง พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่อันตรายมาก

ยามนำหญิงสาวทั้ง 2 เข้าไปในห้องโถงประชุม แล้วกล่าวว่า “โปรดรอสักครู่ ข้าจะไปแจ้งท่านผู้นำ”

ไซสียุ่พยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ขอบคุณ”

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ ก็มีเสียงหัวเราะดังออกมาจากนอกห้องโถง แม้ว่าเขาจะยังไม่ปรากฏตัว แต่เสียงของเขาก็ดังมาถึงพวกเธอแล้ว

“อ่าอ่าอ่า แยกคนสำคัญ ยินดีต้อนรับ!” เสียงที่ได้ยินสดใสและแจ่มแจ้งดังแสงอาทิตย์ มันช่วยบรรเทาอากาศที่ดูมืดมนและหดหู่ ทำให้คนที่อยู่ภายในห้องรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นในหัวใจของพวกเขา

ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องโถงประชุม เขาตัวสูง ผิวคล้ำ และมีร่างกายที่แข็งแรง พร้อมกับดัดผมทรงกองทัพ เขายังได้ปกปิดกลิ่นอายความแข็งแกร่งของเขาอีกด้วย

ไซสียุ่และหลินชิงลุกขึ้น หัวใจของพวกเธอเต็มไปด้วยความสงสัย ูแบล็คแมมบ้ามีพิษร้ายและเลี่ยมจัด แต่ผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าพวกเธอนั้นไม่ได้ใกล้เคียงกับมันเลย แม้ว่าเขาจะใช้ชื่อว่าแบล็คแมมบ้าก็ตาม

“ข้าขอโทษด้วยที่เรามาเยือนอย่างกระทันหัน” ไซสียุ่กล่าว

แบล็คแมมบ้าพยักหน้า เขานั่งลง ยิ้มแล้วกล่าวว่า “ช่างเป็นเกียรติยิ่งนักที่ผู้นำที่ยิ่งใหญ่ทั้ง 2 ของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะมาเยี่ยมเยือนพวกเรา” ในความเป็นจริง เขารู้สึกแปลกใจ และอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับการมาเยือนอย่างฉับพลันของพวกเธอ

ทั้ง 2 ฝ่าย ทักทายกันง่ายๆ และไซสียุ่ก็เข้าเรื่องทันที เธอกล่าวว่า “เรามาที่นี่ในวันนี้ด้วยเหตุผล 2 ประการ ประการแรก คือ การเพิ่มความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทหารรับจ้างของเรา และประการที่สองก็คือ เราได้รับการร้องขอให้มาที่นี่จากใครบางคน”

สายตาของเขากลายเป็นเฉียบคมมากขึ้น และกลิ่นอายของเขาก็เปลี่ยนไป คนที่เคยอบอุ่นหายไป และบรรยากาศก็กลายเป็นหฤศนึ่ง ซึ่งมันอาจจะทำให้คนที่อ่อนแอหายใจไม่ออกได้ แบล็คแมมบ้าประหลาดใจ พวกเขาแสดงโปรไฟล์ตัวออกไป แต่สุดท้าย ก็ยังมีใครบางคนสังเกตเห็นพวกเขา

“เขาเป็นใคร?” แบล็คแมมบ้าถามด้วยเสียงแหบแห้ง

ไซสียุณตกใจมาก หัวใจของเธอเต้นเร็ว แต่เธอก็ไม่ใช่หญิงสาวทั่วไป เธอสงบลงได้อย่างรวดเร็ว ก่อนจะกล่าวว่า “ลอร์ดแห่งเมืองซานไห่, มาควิสแห่งเหลียนโจว จีเยว่หฺวี่”

“เขาเป็นคนที่มีความศรัทธาสูงนี้เอง ไม่น่าแปลกใจเลยที่เขาจะสามารถชักนำพวกท่านทั้งสองได้” แบล็คแมมบ้าจึงไปที่หญิงสาวทั้งสอง สายตาของเขาเต็มไปด้วยคำถาม เขาอยากรู้ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบ สงคราม-หิมะ และเมืองซานไห่

ไซสียุณไม่สนใจคำถามที่ไร้ค่าพูดของเขา และสรุปสถานการณ์ “ลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ต้องการที่จะสร้างความร่วมมือระหว่างเมืองซานไห่และกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค ท่านคิดอย่างไร?”

“ความร่วมมือ? ประเภทของความร่วมมือล่ะ?” แบล็คแมมบ้าถามซอกแซก เขารู้สึกว่า ลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ที่อยู่ห่างไกลหลายพันกิโลเมตร กำลังจ้องมองเขาอยู่ ด้วยความสัตย์จริง มันไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีเลย

ไซสียุณส่ายหัว “รายละเอียดจะถูกพิจารณาระหว่างท่านกับลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ ด้วยศักดิ์ศรีที่สูงของเขา เขาจะไม่เสนออะไรที่ไร้ค่าแน่นอน”

สายตาของเขากลับมาเฉียบคมอีกครั้ง แม้ว่าไซสียุณจะไม่กล่าวเช่นนั้น เขาก็ยังคงจะติดต่อกับลอร์ดผู้เป็นตำนานแห่งภูมิภาคจีน หัวใจของเขาไม่อาจพักได้ คราบที่เขา还不知道ว่าลอร์ดผู้นี้มีธุรกิจอะไรจะเสนอให้กับกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค

“เอาล่ะ กลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คจะไม่ปฏิเสธข้อเสนอทางธุรกิจ คงต้องรบกวนผู้นำกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบ สงคราม-หิมะ ส่งผ่านคำกล่าวไปให้กับมาควิสแห่งเหลียนโจว ว่าข้าพร้อมที่จะพูดคุยกับเมืองซานไห่” แบล็คแมมบ้ากลับไปเป็นสุภาพบุรุษผู้สดใสและอบอุ่นอีกครั้ง และเขาตอบเหมือนกับเป็นนักธุรกิจ

ไซสียุณพยักหน้า เธอถูกขึ้นและออกไปพร้อมกับหลินซิง

TWO Chapter 249 กองกำลังพิเศษ

โกอาปีที่ 1 เดือนที่ 10 วันที่ 14

โอหยางໂໜได้รับแบบแปลน และจดหมายตอบกลับจากหลินซิง

โอหยางໂໜมอบแบบแปลนของอุ้งต่อเรือขึ้นพิเศษให้กับไป๋หนานผู่ เขาสั่งให้ไป๋หนานผู่ส่งต่อมันให้เมืองเป่ย์ไห่ และบอกให้เมืองเป่ย์ไห่อัปเดตข้อมูลเรื่องทันทีที่พวกเขาทำได้

จากนั้น เขาก็กลับไปทำงานของเขา เพื่ออ่านจดหมาย

ในจดหมาย หลินซิงกล่าวว่า เธอได้ติดต่อกับผู้นำกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค แบล็คแมมบ้าแล้ว และเขาก็สนใจที่จะดูว่า โอหยางໂໜมีข้อเสนออะไรจะเสนอให้เขา เมื่อเขามาถึงเมืองซานไห่

โอหยางໂໜพยักหน้า แน่แน่นอนว่าเมืองซานไห่เป็นยักษ์ที่ไม่มีใครกล้ามองข้าม เขาเขียนจดหมายเชิญแบล็คแมมบ้ามาเมืองซานไห่ในวันพรุ่งนี้ เพื่อหารือเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างพวกเขา

เนื่องจากยังพอจะมีเวลาว่างอยู่ โอหยางໂໜจึงได้เดินทางไปโรงผลิตทางทหารที่ตั้งอยู่ในถ้ำ และรับเอาเมล็ดอาหารทหารส่วนหนึ่งมา เตรียมไว้สำหรับเสบียงที่ กำลังจะเกิดขึ้น

เพื่อเพิ่มอัตราความสำเร็จของพวกเขา อยู่ต่อเรือทำตามคำขอของโอหยางโซ พวกเขากำลังอัปเกรดเรือรบเมืองจ 25 ลำ ของกองทัพเรือเปย์ไห่ โดยติดตั้งเครื่องกระทุ้งและแผ่นเหล็กที่โครงสร้างของเรือ

สำหรับไฟลับของพวกเขา แน่ใจว่ามันก็คือน้ำมันดีเซล โอหยางโซจะรอดูว่า เรือไม้ของพวกเขาจะรอดหรือไม่ หรือจะไหม้ไหม้ เมื่อพวกเขาต้องเจอกับลูกศรเพลิงที่ชุบน้ำมันดีเซลไฟ

ในวันรุ่งขึ้น แบล็คแมมบ้าได้มาถึงตามเวลานัดหมาย และเขาได้รับการต้อนรับจากโอหยางโซที่ห้องโถงประชุม เขามาพร้อมกับผู้นำกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คที่เป็นสุภาพบุรุษอีก 2 คน หลังจากการแนะนำตัว ชื่อของพวกเขา ก็คือ ไวเปอร์และคอบร้า โอหยางโซรู้ว่า เฉพาะสมาชิกแกนหลักของกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คเท่านั้น ที่สามารถใช้ชื่อของอสรพิษร้ายได้

ในขณะที่ฝ่ายเมืองซานไห่มีเพียงโอหยางโซกับเจ้ากรมกิจการทหาร เก๋หงเหลียงเท่านั้น

“ท่านมาคิวิสแห่งเหลียนโจว ท่านต้องการอะไรจากกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คครั้งนี้หรือ?” แบล็คแมมบ้าถามอย่างตรงไปตรงมา

โอหยางโซเข้าใจความสงสัยและความกังวลของเขา ถ้าเขาไม่ทำให้มันชัดเจน พวกเขาจะยังคงระมัดระวังตัว และความร่วมมือก็จะไม่ดำเนินไปตามแผนการที่เขาวางไว้ โอหยางโซพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ข้าจะกล่าวอย่างตรงไปตรงมากับพวกท่าน ข้ารู้ดีว่าพวกท่านเป็นทหารรับจ้างในโลกจริง ที่ข้าเชิญท่านมาที่นี้ในวันนี้ ก็ด้วยหวังว่าพวกท่านจะสามารถกลับไปทำหน้าที่ของพวกท่านได้”

สายตาของแบล็คแมมบ้าเฉียบคมขึ้น รางสังหรณ์ของเขาเป็นจริง

ในความเป็นจริง การหาทหารรับจ้างไม่ใช่เรื่องใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่เกิดการอพยพขึ้น ไม่มีที่ให้ซ่อนตัวอีกแล้ว สิ่งที่แบล็คแมมบ้าประหลาดใจก็คือ โอหยางโซค้นพบอัตลักษณ์ของพวกเขาได้อย่างไร

แบล็คแมมบ้าเป็นคนพิเศษ หลังจากที่โอหยางโซได้กล่าวอย่างชัดเจน เขาก็เลิกหลบซ่อน และกล่าวว่า “ท่านสมควรแล้วจริงๆ ที่ได้ชื่อว่าเป็นมาคิวิสแห่งเหลียนโจว ตอนนี้ ข้าชักอยากจะได้รู้แล้วว่า ความร่วมมือประเภทใดกัน ที่ท่านจะเสนอให้กับพวกเรา?”

“ง่ายๆ” โอหยางโซอธิบาย “ข้าหวังว่ากลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็ค จะสามารถส่งทีมผู้ฝึกสอนมาประจำการที่เมืองซานไห่ของเราได้ โดยพวกเขาจะช่วยเมืองซานไห่ ฝึกอบรมกองกำลังปฏิบัติการชั้นสูง ท่านคิดอย่างไร?”

ความคิดของเขานั้นเรียบง่าย มันคือการใช้กลยุทธ์และยุทธศาสตร์ของสงครามสมัยใหม่ กับกองทัพยุคโบราณ มันยากและลำบาก มันเป็นความคิดที่แปลกแยก และต้องการความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ

กลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คเป็นหนึ่งในกลุ่มทหารรับจ้างที่ดีที่สุดในระดับโลก พวกเขาเป็นพวกชั้นสูงของชั้นสูง ความสามารถและกลยุทธ์การสู้รบของพวกเขา เทียบได้กับกองกำลังพิเศษของกองทัพ

แบล็กแมมบ้ารู้สึกถึงความคิดที่แปลกแยกของโอหยางโซวทำให้เขาตกใจ นี่มันเกินกว่าบุคคลธรรมดา เนื่องจากเขาเป็นคนที่ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับอุตสาหกรรมนี้ เขาจึงกล้าที่จะเสนอความคิดดังกล่าว

แน่นอน ความเข้าใจที่มีต่อเกมส์ของเขา ก็มีบทบาทสำคัญเช่นกัน จากมุมมองของโอหยางโซว มันไม่มีข้อจำกัดและกฎข้อบังคับมากนัก ในขณะที่คนอื่นๆมองว่า Earth Online เป็นเพียงแค่เกมส์ เขากลับมองว่ามันเป็นดั่งโลกจริงอีกใบ

แบล็กแมมบ้าและคนอื่นๆยังยึดติดอยู่กับความเชื่อในหัวของพวกเขา โลกแห่งนี้สุดท้ายก็เป็นเพียงแค่เกมส์ และไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับอิฐและปูนในโลกจริง เนื่องจากรูปแบบของเกมส์อยู่ในสมัยโบราณ พวกเขาจึงเล่นตามและปรับตัวเองเข้ากับกิจการต่างๆในสมัยโบราณ

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่าแสงเปล่งประกายออกมาจากดวงตาของไวเปอร์ ที่ยื่นอยู่ด้านหลังของแบล็กแมมบ้า ดูเหมือนว่าเขาจะตื่นเต้นกับความคิดแปลกๆของโอหยางโซว

สมาชิกของกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค ทั้งหมดเป็นทหารรับจ้างที่แท้จริง ดังนั้น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องผ่านการฝึกอบรมอีกต่อไป วิธีการคิดและปฏิบัติของพวกเขา เป็นเหมือนกับพวกกองกำลังพิเศษ บางที พวกเขาก็อาจจะไม่ได้ตระหนักถึงมัน แต่วิธีการคิดและปฏิบัติแบบกองกำลังพิเศษนี้ ได้ซึมลึกเข้าไปในกระดูกของพวกเขา และมันได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของพวกเขาแล้ว

ไอเดียของโอหยางโซวก็คือ เสนอแรงบัลดาลใจในการเป็นผู้ขับเคลื่อนสงครามให้กับพวกเขา มันเป็นเรื่องยากและท้าทาย แต่มันฝังอยู่ในกระดูกของพวกเขา พวกเขาไม่กลัวความท้าทาย ตรงกันข้าม พวกเขาค่อนข้างจะสนุกกับความท้าทาย ยิ่งท้าทายมาก มันก็ยิ่งตื่นเต้นมากเช่นกัน

แบล็กแมมบ้าเป็นผู้นำกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็ค เขาเป็นตัวอย่างของผู้นำที่สมบูรณ์แบบ แต่ในขณะเดียวกัน เขาก็เป็นคนที่เจิบขริมที่สุด แม้ว่าหัวใจของเขาจะเดือดพล่านและสูบฉีดด้วยความตื่นเต้นที่จะได้ปฏิบัติตามไอเดียของโอหยางโซว แต่ความใจเย็นของเขาก็เตือนให้เขาสู้อยู่เพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มทหารรับจ้างอย่างต่อเนื่อง

เขาระงับความตื่นเต้นของเขา แล้วถามโอหยางโซวอย่างใจเย็นว่า “ไอเดียที่ท่านมาควิสแห่งเกลียนโจวเสนอ ช่างเป็นสิ่งที่น่าสนใจจริงๆ แต่ท่านจะเสนอผลตอบแทนให้เราทำไฉนสำหรับงานนี้?”

โอหยางโซวเข้าใจความต้องการของกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คเป็นอย่างดี เขาจึงเสนอของตอบแทนที่พวกเขาไม่สามารถต้านทานได้

“ข้ายินดีที่จะตอบแทนพวกท่านด้วยหน้าไม้เข็นปี ด้วยจำนวนเท่านี้” โอหยางโซวยกมือขึ้นชู 5 นิ้ว

“50?” แบล็กแมมบ้าค่อนข้างจะไม่พอใจ

เป็นดั่งที่โอหยางโซวคิด สำหรับทหารรับจ้างเช่นพวกเขา หน้าไม้เข็นปีเป็นอาวุธที่ดีที่สุดแล้ว แบล็กแมมบ้าจึงคิดว่าเขาจะตอบแทนพวกเขาด้วยหน้าไม้เข็นปีเพียง 50 คันเท่านั้น

“ไม่ใช่” โอหยางโซวส่ายหัว “500 ต่างหาก”

“ซูดด” แม้ว่าเขาจะพยายามควบคุมอารมณ์ของเขาอย่างมาก เพื่อให้ดูว่าเขาสงบตลอดเวลา เขาก็ยังอดไม่ได้ที่จะสูดเอาอากาศเย็นๆเข้าไป เพื่อสงบสติอารมณ์

หน้าไม้เข็นปี 500 คัน มันเพียงพอที่จะเติมเต็มอุปกรณ์ให้กับสมาชิกกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลสเน็คทั้งหมด ตามราคาในปัจจุบันของมัน มูลค่ารวมของมันย่อมไม่ต่ำกว่า 8,000 เหรียญทอง และอุปทานในตลาดก็มีไม่สูงมากด้วย

“ตกลง!” แบล็คแมมบ้ากระแทกโต๊ะ ขณะที่เขาลุกขึ้นยืนด้วยความตื่นเต้น “ท่านมาควิสแห่งเหลียนโจว ท่านช่างเป็นคนใจกว้างอย่างแท้จริง แรพเทิลสเน็คยอมรับเงื่อนไขของท่าน และข้อตกลงนี้จะถูกเก็บเป็นความลับ มั่นใจได้เลย แรพเทิลสเน็คจะส่งผู้ฝึกสอนที่ดีที่สุดมายังเมืองซานไห่ของท่าน” ความใจกว้างของโอหยางໂ໊ว ทำให้เขาได้รับการยอมรับจากแบล็คแมมบ้า และเขาได้เห็นด้วยที่จะร่วมมือกัน

โอหยางໂ໊วพยักหน้า นี่คือสิ่งที่เขาต้องการ

จากนั้น พวกเขาก็พูดคุยกันถึงรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความร่วมมือ

ตามข้อตกลง แรพเทิลสเน็คจะส่งสมาชิกหลัก 10 คน รวมทั้งไวเปอร์และคอบร้า มาประจำการที่เมืองซานไห่ โดยพวกเขาจะให้การช่วยเหลือการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษของเมืองซานไห่

ในช่วงบ่าย โอหยางໂ໊วได้เชิญแบล็คแมมบ้า, คอบร้า และไวเปอร์ ไปยังภัตตาคารसानกู่ เพื่อเลี้ยงต้อนรับพวกเขาบนโต๊ะ แบล็คแมมบ้ายกถ้วยเหล้าสามดอกไม้ขึ้นมา เขายิ้มและกล่าวว่า “เมืองซานไห่สมกับที่ได้ฉายาเมืองขนาคกลางแห่งแรกของโลกจริงๆ มันได้เปิดหูเปิดตาข้ามากเลย”

โอหยางໂ໊วพยักหน้า เขายิ้ม แต่ไม่ได้กล่าวอะไรออกไป

หลังจากจบงานเลี้ยง แบล็คแมมบ้าก็กลับเข็นเข่ ขณะที่ไวเปอร์และคอบร้ายังอยู่ที่นี้

ในการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษ พวกเขาจำเป็นต้องเลือกผู้สมัครที่เหมาะสมก่อน เฉพาะคนที่ดีที่สุดของดีที่สุดเท่านั้น ที่จะสามารถเข้าร่วมการฝึกอบรมนี้ได้ ไม่จำเป็นต้องคิดมาก กลุ่มแรกที่เข้ามาในความคิดของโอหยางໂ໊วก็คือ กรมทหารองครักษ์ของเขา ซึ่งทั้งกรมจะได้เข้าร่วมการคัดเลือกการฝึกอบรมนี้

แต่ในขณะเดียวกัน เพื่อหลีกเลี่ยงการซบเซาจากกรมทหารอื่นๆ โอหยางໂ໊วตัดสินใจให้กรมทหารทั้ง 5 กรมของกองพลที่ 1 สามารถแนะนำทหารมาเข้าร่วมการคัดเลือกได้ ในขณะที่กรมทหารป้องกันเมืองทั้ง 3 คือ กรมทหารป้องกันเมืองซานไห่, เมืองฉิวซู่ และเมืองมิตราภาพ จะแนะนำทหารได้กรมละ 50 นายเท่านั้น

นอกจากนี้ โอหยางໂ໊วยังได้สั่งให้สายลับจากฝ่ายข้างกรองเข้าร่วมในฐานะส่วนหนึ่งของกองกำลังพิเศษ ที่มีหน้าที่ในการสอดแนม เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้พัฒนาตัวเองเป็นฝ่ายข้างกรองที่เขาต้องการได้

หลังจากรู้สถานการณ์แล้ว หน้าทีมสอดแนมทั้ง 3 จากฝ่ายข้างกรอง ก็ได้ขอเข้าร่วมด้วย คำแสดคันของโอหยางໂ໊วยังคงก้องอยู่ในหูของพวกเขา ตอนนี้ เมื่อพวกเขามีโอกาสได้รับการฝึกอบรมเฉพาะทาง แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะไม่ยอมพลาดมัน

เมื่อเห็นว่างานของฝ่ายช่างกรองไม้ได้หนักเหมือนเมื่อก่อน โอหยางโซวจึงอนุมัติคำขอของพวกเขา

ดังนั้น จำนวนผู้สมัครจึงมีมากถึง 3,250 คน โอหยางโซวจะไม่เข้าไปแทรกแซงใดๆ เขามอบอำนาจทั้งหมดให้กับผู้ฝึกสอน พวกเขาจะเป็นผู้ตัดสินใจว่า ใครจะได้รับคัดเลือกบ้าง

หลังจากที่มีผู้สมัครแล้ว ต่อไปก็เป็นการจัดตั้งฐานการฝึกอบรมที่เหมาะสม

ฐานการฝึกอบรมจะตั้งอยู่ที่ซานเมืองฉิวซู่ ภายในป่าทางใต้ เนื่องจากที่นั่นเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุดแล้ว

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวได้นำไวเปอร์และคอบร้าไปทางใต้ของเมืองฉิวซู่ เพื่อเลือกสถานที่

ภายใต้การแนะนำของมืออาชีพของทหารรับจ้างทั้งสอง พวกเขาได้เลือกพื้นที่ในป่า ซึ่งเป็นพื้นที่พิเศษที่มีสระน้ำ สระน้ำที่นั่นเป็นแหล่งน้ำที่เหมาะสม นอกจากจะใช้ในการบริโภคแล้ว มันยังจะถูกใช้ในการฝึกอบรมบางอย่างอีกด้วย

นอกจากนี้ ยังต้องมีฐานสำหรับการฝึกอบรมทหารเรือในเมืองเปย์ไห่ด้วย

โอหยางโซวขอร้องซุนเลี่ยวเยว่เป็นพิเศษ ภายใต้การเสนอแนะของไวเปอร์และคอบร้า ซุนเลี่ยวเยว่ได้ร่างแบบแปลนสิ่งก่อสร้างต่างๆของฐาน และมอบมันให้กับฝ่ายก่อสร้าง

ฐานการฝึกอบรมจะต้องใช้อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกระดับมืออาชีพละเอียดอย่าง มีสิ่งอำนวยความสะดวกบางอย่างที่ทันสมัย เช่น ปืนฉีดน้ำแรงดันสูง ที่ไม่สามารถทำขึ้นมาได้ภายใต้สภาพที่เป็นอยู่ที่นี่ ดังนั้น พวกเขาจึงต้องมองหาทางเลือกอื่นมาทดแทน

เพื่อสร้างฐานการฝึกอบรมที่มีคุณภาพ และมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ไวเปอร์และคอบร้าจะต้องเรียนรู้ความสามารถของพวกเขา ในการช่วยหาทางเลือกอื่นๆที่จะมาทดแทนสิ่งที่ขาดหายไป เพื่อให้มันยังเป็นไปตามมาตรฐานของสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่

ไม่เพียงแค่นั้น การตั้งฐานยังมีการประสานงานระหว่างฝ่ายก่อสร้าง, โรงผลิตอาวุธ, โรงไม้ และหน่วยงานอื่นๆ

ด้วยความซับซ้อนและความสำคัญของมัน โอหยางโซวจึงต้องมาร่วมวางแผนด้วยตัวเอง

หลิวโมต้องชะลอการวิจัยของสถาบันวิจัยที่ 7 และมาเข้าร่วมการปรับปรุงฐานการฝึกอบรมให้กับแรพเทิลสเน็ค ในการสร้างฐานการฝึกอบรมนี้ โอหยางโซวได้ทุ่มทั้งทรัพยากรและเงินทุนอย่างเต็มที่

การสนับสนุนอย่างเต็มที่ของเขานี้ กระตุ้นให้ไวเปอร์และคอบร้าเกิดความกระตือรือร้น เมื่อเวลา 16.00 น. ผู้ฝึกสอนอีก 10 คน ของแรพเทิลสเน็คก็มาถึง และพวกเขาก็เข้าร่วมการเตรียมการในทันที

การคัดเลือกผู้สมัครและการจัดตั้งฐานการฝึกอบรม จะดำเนินไปพร้อมๆกัน ผู้สมัครที่ได้รับการแนะนำจากกรมทหารต่างๆ จะต้องผ่านการคัดเลือก ก่อนที่ฐานการฝึกอบรมจะเสร็จสมบูรณ์ ไวเปอร์และผู้ฝึกสอนคนอื่นๆจะเริ่มการทดสอบสมรรถภาพร่างกาย ที่ซานเมืองฝิงตะวันตกของเมืองซานไห่ มันเป็นเพียงรอบแรกของการคัดเลือกเท่านั้น

TWO Chapter 250 ถ่ายการคัดเลือก

ในการจัดตั้งกองกำลังพิเศษ นอกเหนือจากจำเป็นต้องมีฐานการฝึกอบรมและการคัดเลือกผู้สมัครแล้ว ยังมีอีกความต้องการหนึ่งที่พวกเขาต้องตอบสนอง นั่นก็คือ นวัตกรรมของอาวุธและอุปกรณ์

พวกเขาจะติดตั้งอุปกรณ์เสริม เช่น กระดิกน้ำ, เป้สะพายหลัง, รองเท้าทหาร, ชุดปฐมพยาบาล และพลั่วสนาม นอกจากนี้ ยังมียาอื่นๆที่ผลิตโดยเมืองซานไห่, เม็ดอาหารทหาร และเต็นท์ทหาร ในขณะที่อาวุธหลักของทหารจะประกอบไปด้วย กระบี่ถัก, หน้าไม้เข็นปี และม้ายิงฟุ และยังมีแผนในการพัฒนามีดทหารในอนาคตอีกด้วย

ดังนั้น การก่อตั้งกองกำลังพิเศษ จึงเป็นโครงการขนาดใหญ่ที่ครอบคลุมหลายส่วน ถ้าพวกเขาประสบความสำเร็จในการก่อตั้ง มันจะส่งผลให้ประสิทธิภาพทางทหารโดยรวมของเมืองซานไห่เพิ่มสูงขึ้น มันจะผลักดันให้ผู้ที่อยู่บนเส้นทางทหาร กลายเป็นทหารชั้นสูงได้อย่างรวดเร็ว

โอเดียในการสร้างเส้นทางชั้นสูงนี้ เก็บซ่อนอยู่ในความคิดของโอหยางโซวมานาน แต่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้ทำมัน ในก่อนหน้านี้ ตอนที่ กำลังทหารได้ครอบคลุม 1 ใน 10 ส่วนของประชากรในดินแดน ซึ่งมันทำให้เกิดภาระทางการเงินปริมาณมหาศาลแก่ดินแดน

ในขณะเดียวกัน หากพวกเขามีกำลังคนมาเข้าร่วมกับกองทัพมากเกินไป อุตสาหกรรมและเศรษฐกิจของดินแดนก็จะซบเซา โอหยางโซวจึงวางแผนที่จะควบคุมกำลังทหารให้เหลือ 1 ใน 15 ส่วน หรืออาจจะถึง 1 ใน 20 ส่วนของประชากรในดินแดน

.....

ไกอ่าปีที่ 1 เดือนที่ 10 วันที่ 12

ณ ซานเมืองทางตะวันตกของเมืองซานไห่

ผ่านมา 4 วัน ฝ่ายก่อสร้างได้สร้างค่ายทหารชั่วคราวสำหรับผู้สมัคร 3,250 นาย และผู้ฝึกสอน

โดยไวเปอร์จะรับหน้าที่หัวหน้า และคอบร้าจะรับหน้าที่รองหัวหน้า พวกเขานำทีมผู้ฝึกสอน เริ่มการทดสอบรอบแรก

รากฐานที่สำคัญของกองกำลังพิเศษก็คือ สมรรถภาพร่างกาย ในการคัดเลือกทางทหารสมัยใหม่ การทดสอบสมรรถภาพร่างกายขั้นพื้นฐานประกอบไปด้วย การแบกน้ำหนักวิ่งเป็นระยะทาง 5 กิโลเมตร, การโหนบาร์, การวิ่งข้ามสิ่งกีดขวางเป็นระยะ 400 เมตร, การวิดพื้น และการทดสอบอื่นๆอีกมาก

แต่ทหารในปัจจุบันไม่คุ้นเคยกับการทดสอบเหล่านี้

ดังนั้น ทีมผู้ฝึกสอนจึงไม่ได้ทำการคัดเลือกทหารในทันที แต่พวกเขาเริ่มการฝึกอบรมแบบปรับตัวก่อน และพวกเขายังใช้โอกาสนี้ ทำความคุ้นเคยกับสมรรถภาพร่างกายของผู้สมัคร เพื่อใช้มันร่างโปรแกรมการฝึกอบรมที่เหมาะสมกับพวกเขา

ตามคำขอของโอหยางโซว นอกเหนือจากการฝึกอบรมแบบปรับตัวแล้ว ทีมผู้ฝึกสอนยังต้องฝึกอบรมพื้นฐานอื่นๆ ด้วย เช่น การฝึกซ้อมทหาร, การชุมนุมฉุกเฉิน และการฝึกอบรมอื่นๆ

ในความเป็นจริง ค่ายทหารชั่วคราวแห่งนี้ ได้ทำหน้าที่เป็นค่ายการคัดเลือกที่แท้จริง

โอหยางโซวไม่ได้ต้องการเพียงสร้างกองกำลังพิเศษเท่านั้น เขายังต้องการนิวัติวิธีการทางทหารสมัยใหม่เข้าไปในกระดูกของทหารเมืองซานไห่ด้วย เขามุ่งมั่นที่จะเสริมสร้างระเบียบวินัยให้กับพวกเขา และสอนให้พวกเขาใช้ความรู้ตรรกะทางวิทยาศาสตร์เพื่อแก้ไขปัญหาที่พวกเขาจะเผชิญ

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงได้กำหนดกฎระเบียบทางทหารมาตั้งแต่แรก แต่น่าเสียดายที่โอหยางโซวเป็นเพียงคนธรรมดาในด้านนี้ เขาไม่แม้แต่จะเคยปฏิบัติ ดังนั้น เขาก็ไม่สามารถใช้มันกับกองทัพของเขาได้คืนัก

แม้ว่าผู้สมัครจะไม่ได้รับการคัดเลือกเข้ากองกำลังพิเศษ ผู้สมัครเหล่านี้ก็ยังคงสามารถนำสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้ในค่ายกลับไปยังกองกำลังของตน และเผยแพร่พวกมันออกไปได้

ภายใต้คำสั่งของโอหยางโซว กรมทหารทั้งหมดต้องส่งนายทหารอย่างน้อย นายพัน 1 นาย และนายกอง 5 นาย มาเข้าร่วมการฝึกอบรมด้วย โดยหลักๆ แล้ว การฝึกอบรมจะมุ่งเน้นไปที่พวกเขา และพวกเขาจะกลายเป็นแกนหลักในการเผยแพร่สิ่งเหล่านี้ไปทั่วกองทัพเมืองซานไห่

เพื่อให้ได้ผู้สมัครที่ดีที่สุด โอหยางโซวและผู้ฝึกสอนจึงได้อภิปรายกันเล็กน้อย โดยพวกเขาตัดสินใจว่า จะกำหนดให้มีการฝึกอบรมเป็นเวลา 1 เดือน หลังจากครบ 1 เดือนแล้ว ผู้สมัครก็จะเข้าทดสอบรอบแรก

ในวันที่พวกเขาเปิดค่ายการคัดเลือก โอหยางโซวเดินทางไปด้วยตนเอง และกล่าวสุนทรพจน์ เขเน้นความสำคัญของระเบียบวินัย และบอกให้ทหารปฏิบัติตามผู้ฝึกสอนอย่างเคร่งครัด มิฉะนั้น พวกเขาจะถูกลงโทษตามกฎหมายทหาร

หลังจากที่เขาตัดสินใจเรื่องต่างๆ หมดแล้ว โอหยางโซวก็ทุ่มเทความสนใจทั้งหมดของเขาไปที่การสู้รบทางเรือที่เกาะพระจันทร์ที่กำลังจะเกิดขึ้น

ในระหว่างเหตุการณ์เหล่านี้ มีเหตุการณ์ที่น่าสนใจเล็กน้อยเกิดขึ้น

ซ่งเจี๋ยกลับมาที่ภูหาสน์เพื่อพบกับโอหยางโซว เธอกล่าวว่า “หวู่ยี่ ข้าต้องการจะแนะนำใครบางคนให้กับท่าน”

“ใครกันหรือ? ถึงกับทำให้ท่านผู้นำนิยายกระบี่ดงหลิของเรามา ซ่งเจี๋ย ต้องลงมาจากภูเขา?” โอหยางโซวล้อเลียนเธอ

ซ่งเจี๋ยทุกที่หน้าอกของเธอ แล้วกล่าวว่า “วุ๊คซี่ ข้ากำลังพยายามช่วยท่านอยู่นะ แล้วท่านยังจะแกล้งข้าอีก!”

“เอาละ เอาละ บอกข้ามาว่าเธอเป็นใคร?” โอหยางโซวยกมือขอมแพะเธอ

“ท่านจำไม่ได้หรือว่า ถานเสี่ยวหลิและเมิ่งเฟยเฟยเพิ่งมาที่ดินแดนเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี้อ่า? ข้าได้พาพวกนางเข้านิยายกระบี่ดงหลิแล้ว หลังจากนั้น พวกนางก็พาครอบครัวของพวกนางเข้ามาในดินแดน ท่านลองเดาดูซิ? พ่อของเมิ่งเฟยเฟย เมิ่งจี้ดำ ไม่ใช่คนธรรมดาเลยนะ เขาเป็น 1 ในทีมผู้บริหารอาวุโสของธนาคารกลางรัฐเจี๋ย ข้าคิดว่า เขา

สามารถเติมเต็มความต้องการเร่งด่วนของท่าน เกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญทางการเงินได้ นี่เป็นเหตุผลที่ข้าลงมาจากภูเขา เพื่อบอกท่าน” ช่งเจี๋ยอธิบาย

ในขณะที่ธนาคารสี่สมุทรขยายตัวขึ้นอย่างต่อเนื่อง โอหยางໂ໑໒໑ได้พยายามแสวงหาผู้มีความสามารถทางการเงินในโลกจริง มาดูแลธนาคารสี่สมุทร เขาต้องการข้ามผ่านงานหยาบและดั้งเดิม แล้วเปลี่ยนไปเป็นรูปแบบการจัดการที่มีระบบระเบียบและทันสมัย

ผู้เชี่ยวชาญที่มาอยู่ในเมืองซาน໒໑ ทั้งหมดเป็นผู้มีความสามารถด้านทฤษฎีการวิจัยและวิทยาศาสตร์ ไม่มีใครเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการเงิน และไม่มีใครมีประสบการณ์ในธนาคารหรือสถาบันทางการเงินใดๆ

ตระกูลช่งมีผู้มีความสามารถพิเศษประเภทนี้ แต่เพื่อหลีกเลี่ยงการระแวงสงสัยกัน ทั้งช่งเจี๋ยและโอหยางໂ໑໒໑จึงหลีกเลี่ยงหัวข้อนี้ พวกเขาไม่ได้คิดที่จะขอให้ตระกูลช่งช่วย

อย่างไรก็ตาม ขณะที่เวลาผ่านไปเรื่อยๆ มันเริ่มที่จะกลายเป็นปัญหา ซึ่งทำให้โอหยางໂ໑໒໑หนักใจกับมันมาก ช่งเจี๋ยรู้เรื่องนี้ดี ดังนั้น หลังจากที่เธอรู้ภูมิหลังพ่อของเมิ่งเฟยเฟย เธอก็รีบลงจากภูเขา เพื่อบอกกับเขาในทันที

โอหยางໂ໑໒໑พอใจมาก เขาพยักหน้าและยิ้ม “คนที่รู้จักข้าดีที่สุดก็คือ ภรรยาของข้าเองซินะ”

“ท่านกำลังกล่าวสຸ່ມສຸ່ມห້າอีกแล้วนะ” ช่งเจี๋ยรู้สึกหมดหนทางเล็กน้อย แต่ความรักก็เต็มอยู่ในดวงตาของเธอ ความจริงที่ว่าเธอสามารถช่วยโอหยางໂ໑໒໑ได้ มันทำให้เธอมีความสุขอย่างมาก

หลังจากที่ช่งเจี๋ยกลับไปยังฐานของนิยายกระบี่ดงหลี่ โอหยางໂ໑໒໑ก็ส่งคนไปเชิญเมิ่งจี้ด้ามาที่คฤหาสน์ของลอร์ด

คำเชิญของเขาทำให้เมิ่งจี้ด้าประหลาดใจ แม้ว่าเขาจะรู้ว่า ลอร์ดแห่งเมืองซาน໒໑นี้เป็นอดีตเพื่อนร่วมชั้นของลูกสาวเขา การขอร้องทำให้เขาไม่เคຍ໑ຍ໑อยู่ในหัวของเขาเลย เขาเตรียมที่จะเกຍ໑ຍ໑ຍ໑ตัวเองในเมืองซาน໒໑

โอหยางໂ໑໒໑ต้อนรับเมิ่งจี้ด้าในห้องโถงประชุม

เมิ่งจี้ด้าอายุ 45 ปี ซึ่งมันเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของเขา ประสบการณ์การทำงานยาวนานในระดับสูง ทำให้เขามีบุคลิกที่ไม่เหมือนใคร เขาเคยเป็นคนที่สงบเยือกเย็นและหนักแน่น

นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางໂ໑໒໑ได้พบกับเมิ่งจี้ด้า เขาได้ประทับใจชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ที่ด้านหน้าของเขาในทันที เขาสมกับเป็นนักการเงินชั้นสูงที่สามารถควบคุมเมฆและลมของโลกจริงได้ โอหยางໂ໑໒໑ยิ้มและกล่าวว่า “ท่านลุงเมิ่ง ท่านเคยชินกับชีวิตในเมืองซาน໒໑แล้วหรือไม่? โปรดคอยให้ข้าด้วย ที่ไม่ได้ต้อนรับท่านนี้นัก”

กับผู้เฒ่าคนอื่นๆ โอหยางໂ໑໒໑ไม่ได้ออกไปต้อนรับใดๆ แม้แต่เมิ่งจี้ด้าที่เป็นพ่อของเมิ่งเฟยเฟย และเป็นผู้อาวุโสสำหรับโอหยางໂ໑໒໑ก็ตาม

เมิ่งจี้ด้ามองโอหยางໂ໑໒໑อย่างลึกซึ้ง

ชายหนุ่มตรงหน้าเขาเนື້ อายุเท่ากับลูกสาวของเขา แต่ความสำเร็จของพวกเขาเนື້ต่างกันราวกับสวรรค์และโลก ในขณะที่เขายังหนุ่ม เขาได้ปีนขึ้นบัน໑໒ และทำให้ตัวเองเป็นลอร์ดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก โดยที่ไม่มีเบื้องหลังหรือการสนับสนุนใดๆ การกระทำทุกอย่างและการเคลื่อนไหวทุกๆ ครั้งของเขา ทำให้เกิดลมและเมฆ ปลูกเร้าให้เกิด

พายุและฝนฟ้าคะนอง ทั้งที่เขาเป็นเพียงเด็กหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้น สิ่งที่น่ายอกย่องก็คือ ความสำเร็จไม่ได้ทำให้เขาตาบอด เขาไม่ได้กลายเป็นคนที่หยิ่งพอง แต่ยังคงสุภาพและถ่อมตัว ซึ่งมันเป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจมาก

“การต้อนรับเป็นไปด้วยดี และข้ายังต้องขอบคุณเจ้าสำหรับการดูแลเฟย์เฟย์ด้วย” เม้งจี้ด้ากล่าวด้วยรอยยิ้ม

ทั้งสองพูดคุยกันแบบสบายๆ นอกเหนือจากเรื่องประจำวันแล้ว โอหยางໂໜยังปรึกษาเม้งจี้ด้า เพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับปัญหาทางเศรษฐกิจ รวมทั้งการจัดการและการดำเนินงานของธนาคาร

ในขณะที่พวกเขาคุยกัน โอหยางໂໜก็ตระหนักว่าเม้งจี้ด้าเป็นคนที่พิเศษจริงๆ เขามีข้อมูลเชิงลึกที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของตัวเองเกี่ยวกับปัญหาทางเศรษฐกิจและการเงิน คำกล่าวและคำแนะนำของเขา สามารถคลี่คลายความสับสนงุนงงในหัวใจของโอหยางໂໜได้อย่างง่ายดาย

โอหยางໂໜไม่ลังเลอีกต่อไป เขาตั้งใจและกล่าวว่า “ข้าอยากให้ท่านลงเป็นผู้จัดการสำนักงานใหญ่ของธนาคารสี่สมุทร ท่านลงยินดีจะช่วยข้าหรือไม่?”

หัวใจของเม้งจี้ด้าเต้นไม่เป็นจังหวะ แม้ว่าเขาจะรู้ว่า โอหยางໂໜมีเจตนาที่จะเสนองานข้าราชการให้กับเขา แต่เขาก็ไม่คิดเลยว่า โอหยางໂໜจะเสนอตำแหน่งที่สำคัญเช่นนี้ให้กับเขา

เขาเพิ่งมาถึงเมืองซานไห่ได้ไม่นาน แต่เนื่องจากมันเกี่ยวกับงานของเขาในโลกจริง ทำให้เขาทำความเข้าใจเกี่ยวกับธนาคารสี่สมุทรของเมืองซานไห่ได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ผ่านการสนทนาของพวกเขา โอหยางໂໜได้เปิดเผยข้อมูลบางส่วนโดยไม่ตั้งใจ มันจึงทำให้เขาเห็นภาพรวมชัดเจนมากยิ่งขึ้น ธนาคารสี่สมุทรมีบทบาทที่สำคัญในระบบของเมืองซานไห่อย่างมาก

การที่โอหยางໂໜแต่งตั้งให้เขามีบทบาทสำคัญในระหว่างการประชุมครั้งแรก ทำให้เม้งจี้ด้าหมดคำพูด เขาไม่รู้ว่า จะประเมินลอร์ดผู้นี้อย่างไร เขาทำตามอำเภอใจและบ้าบิ่น หรือว่ามันเป็นความมั่นใจที่ดี? มันยากที่จะบอกได้

อย่างไรก็ตาม สำหรับความปรารถนาส่วนตัวของเขา การดูแลธนาคารสี่สมุทรมีดีกว่าการเกษียณตัวเองอยู่ในเมืองซานไห่ ในฐานะที่เป็นนายธนาคารที่มีประสบการณ์ การดูแลธนาคารโบราณและใช้แนวคิดสมัยใหม่กับมัน เป็นสิ่งที่น่าสนใจและมีความหมายมาก

ไม่ต้องกล่าวถึงว่า ถ้าเขาจัดการธนาคารสี่สมุทรได้ดี เขายังจะสามารถปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวในเกมส์ได้ นอกจากนี้ มันยังมีผลต่อคะแนนความสำเร็จของเขาด้วย

เม้งจี้ด้าจ้องมองเข้าไปในดวงตาของโอหยางໂໜ มันสงบและมั่นคง ก่อนที่เขาจะกล่าวออกไปว่า “ข้ารู้สึกเป็นเกียรติมาก ที่ได้รับความไว้วางใจจากท่าน และข้าจะไม่ปฏิเสธความจริงใจของท่าน” จากนั้น เขาก็ยืนขึ้น และคำนับโอหยางໂໜ “คำนับท่านลอร์ด!”

แม้มันจะเป็นการคำนับแบบง่ายๆ แต่มันก็ได้เปลี่ยนสถานะระหว่างพวกเขาไปตลอดกาล

โอหยางໂໜตกใจ เขารีบลุกขึ้นยืน และหลีกเลี่ยงการคำนับนี้ ก่อนจะกล่าวออกไปว่า “ท่านลง ท่านไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้”

เม็งจีต้าสายหัวด้วยความมุ่งมั่น และกล่าวว่า “เนื่องจากข้าได้ยอมรับข้อเสนอของท่านแล้ว ตอนนี้ ข้าจึงเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของท่าน และข้าไม่ต้องการทำลายกฎและประเพณี” หลังจากที่ถูกกล่าวจบ เขาก็ค้ำบโหยางโหวอีกครั้ง

โหยางโหวหมดหนทาง เขาทำได้เพียงเบนร่างของเขา และยอมรับการค้ำบของเม็งจีต้า

เม็งจีต้าเป็นผู้เล่นคนแรกที่ได้รับตำแหน่งที่สำคัญในระบบการบริหารของเมืองซานไห่ เหตุการณ์นี้ มันจะถูกบันทึกในประวัติศาสตร์ของเมืองซานไห่ ในก่อนหน้านี้นี้ แม้แต่สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญก็เป็นเพียงแค่ที่ปรึกษาเท่านั้น

ดังนั้น เม็งจีต้าจึงรู้อย่างชัดเจนว่า ผลกระทบของการแต่งตั้งเขาเป็นข้าราชการ จะส่งผลต่อไปถึงผู้เล่นคนอื่นๆ นอกจากนี้ ยังมีเหตุผลอื่นๆอีกที่ทำให้เขาต้องยืนกรานที่จะรักษาประเพณี เขาทำก็เพื่อปกป้องและรักษาอำนาจของโหยางโหว ในฐานะที่เขาเป็นมาคิสแห่งเหลียนโจว และเป็นลอร์ดแห่งเมืองซานไห่

ถ้าเขาฟังสถานะของเขาในฐานะผู้อาวุโสของโหยางโหว มันจะเหมือนเป็นการละเมิดกฎระเบียบและประเพณีของข้าราชการ เพื่อนร่วมงานและข้าราชการคนอื่นๆจะกีดกันเขาออก และมันจะกลายเป็นเรื่องยากสำหรับเขาที่จะร่วมงานกับข้าราชการคนอื่นๆ สุดท้าย เขาก็จะถูกปลดออกจากตำแหน่งโดยโหยางโหว แม้ว่าโหยางโหวจะไม่เต็มใจก็ตาม

ลึกลับแล้ว โหยางโหวรู้ถึงสถานการณ์นั้นดี สิ่งต่างๆจะไม่เปลี่ยนแปลง และมันจะยังคงหมุนรอบตัวเขา

ในขณะที่เขาเป็นคนสร้างระบบข้าราชการ มันยังคงผูกพันกับเขา เขาไม่สามารถผ่อนปรนกฎระเบียบและประเพณีของข้าราชการได้ และหลังจากที่ผ่านไประยะเวลาสั้นๆ เขาก็ไม่สามารถทำตามใจตัวเองอย่างอิสระได้อีกต่อไป

ก่อนหน้านี้ เรื่องทั้งหมดซ่อนอยู่ในเงามืด อย่างไรก็ตาม เม็งจีต้าได้นำแสงสว่างมาเปิดเผยความจริง

อย่างไรก็ตาม โหยางโหวไม่ได้ล่วงรู้เลยว่า การแต่งตั้งผู้จัดการธนาคารสี่สมุทรในวันนี้ จะนำธนาคารไปสู่เวทีโลก และชื่อของมันจะแพร่กระจายไปทั่วทุกมหาสมุทร

TWO Chapter 251 การสู้รบทางเรือที่เกาะพระจันทร์ ตอนที่ 1

โกอาปีที่ 1 เดือนที่ 10 วันที่ 22

โหยางโหวเดินทางไปยังเมืองเป่ย์ไห่อีกครั้ง

ในครั้งนี้ ไม่มีทหารองครักษ์ติดตามเขามาด้วย มีเพียงเกอหงเหลียนเท่านั้นที่ตามเขามา

ในท่าเรือเป่ย์ไห่ กองทัพเรือได้เตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว เรือรบเมืองซงทูลำได้รับการปรับแต่งใหม่ โหยางโหวหยิบถุงใส่เมล็ดอาหารทหารออกมา แล้วแจกจ่ายให้กับเรือแต่ละลำ

ทหารเรือได้ขนย้ายลูกศร, ถังน้ำ และถังน้ำมันติดไฟขึ้นไปบนเรือ

ทีละลำ ทีละลำ เรือค่อยๆ แล่นออกไป พร้อมกับธงของลอร์ดและธงของกองทัพเรือเปย์พรีว ไสวตามสายลม ธงของกองทัพเรือเปย์พรีว จะยังใช้เป็นธงกองทัพเรือของดินแดนด้วย มันถูกปรับแก้มาจากธงของลอร์ด ภูเขาไฟถูกเปลี่ยนเป็นเรือรบหอคอย 5 ชั้น และมังกรฟ้าก็ทะยานเหนือมันแทนมังกรทอง

ก่อนที่พวกเขาจะออกเดินทาง โอหยางโซวไม่ลืมที่จะนำกองทัพเรือธัญฐานต่อเทพธิดาหมาโจ้ว เขาขอให้การเดินทางครั้งนี้ราบรื่น

หลังจากธัญฐานแล้ว กองทัพเรือก็จัดขบวนทัพแบบ โจมตี แล้วพวกเขาก็ออกจากท่าเรืออย่างเป็นทางการ

เนื่องจากขาดเรือรบหอคอย กองทัพเรือเปย์พรีวจึงจำเป็นต้องใช้เรือรบเมิงซงเป็นเรือธง และแล่นเรืออยู่กลางขบวนทัพ

ภายใต้การสนับสนุนของเผ่ตงหลาย โอหยางโซวได้ขึ้นเรือธง ก่อนหน้านั้น เขาได้ประกาศออกไปว่า ผู้มีอำนาจสั่งการการสู้รบทางเรือครั้งนี้คือ เผ่ตงหลาย โดยที่เขาจะไม่เข้าไปแทรกแซงใดๆ

ไม้พายช่วยขับเคลื่อนเรือรบเมิงซง ผนังด้านข้างของเรือรบสูงเท่ากับครึ่งตัวคน มีช่องเสียบสำหรับไม้พายทั้ง 2 ด้าน แต่ละด้านมีไม้พาย 12 อัน และทหารเรือก็กำลังพายมันอยู่

คาคพามีห้องโดยสาร 3 ชั้น ตั้งอยู่ ภายในมีเพดานสูงจากพื้นราว 1.5 เมตร บนชั้นที่ 1 ของห้องโดยสาร ที่ผนังด้านนอกมีธงกองทัพเรือติดอยู่ทั้ง 4 ด้าน และมีกลองศึกและธงที่ใช้บัญชาการวางอยู่ที่กลางห้อง

โอหยางโซวเดินขึ้นไปบนคาคพ่า จากนั้น เขาก็เดินไปที่ชั้น 1 ของห้องโดยสาร และหยุดลงที่เก้าอี้ผู้บัญชาการ เผ่ตงหลายโบกธงสั่งการ เมื่อมือกลองเห็นสัญญาณของเขา เขาก็ตีกลองเป็นจังหวะออกไป จากนั้น เรือรบก็แล่นไปบนมหาสมุทรที่กว้างใหญ่

เกาะพระจันทร์อยู่ห่างจากท่าเรือเปย์พรีวประมาณ 500 ไมล์ทะเล หรือประมาณ 925 กิโลเมตร เรือรบเมิงซงแล่นด้วยความเร็ว 14 น็อต หรือ 14 ไมล์ทะเล/ชั่วโมง และถ้าลมเป็นใจให้กับมัน มันสามารถแล่นได้ด้วยความเร็วสูงถึง 20 น็อต

การเล่นเรือในทะเลจะไม่มีความหยุดพัก ไม่คำนึงถึงกลางวันและกลางคืน แตกต่างเพียงแค่ กลางคืนพวกเขาจะแล่นเรือได้ช้ากว่ากลางวันเท่านั้น

ภายใต้สถานการณ์ปกติ เรือรบเมิงซงสามารถแล่นได้ 300 ไมล์ทะเล/วัน ดังนั้น พวกเขาจะใช้เวลาไม่ถึง 2 วัน ก่อนที่จะไปถึงเกาะพระจันทร์

โอหยางโซวมายืนอยู่ที่ด้านหน้าของเรือ และมองไปที่มหาสมุทรที่ไม่มีที่สิ้นสุด ภายใต้สายตากู่้นของเขา เขามองไม่เห็นอะไรเลย นอกเหนือจากทะเลที่ราบเรียบและซึมเซา ลมทะเลพัดมาปะทะที่หน้าของเขา ทำให้เขารับรู้ได้ถึงรสชาติของความเปียกชื้นและเค็ม

บนคาคพ่าเรือ เหล่าทหารร้องเพลงเป็นจังหวะเดียวกัน ขณะที่พวกเขาพายเรืออย่างแข็งขัน

“ท่านลอร์ด ท่านควรจะไปพักผ่อนที่ห้องโดยสารนะขอรับ!” เผ่ตงหลายกล่าว

โอหยางโชวพยักหน้า และกลับไปห้องของเขา จากนั้น เขาก็ปิดประตูและฝึกฝนเทคนิคต่างๆของเขา

เมื่อถึงเวลากลางคืน ลมกรรโชกแรงก็พัดมาที่ทะเล ในช่วงเวลาเช่นนี้ ลักษณะพิเศษของวัดหมาโจ้ว พรของเทพธิดาแห่งท้องทะเลจะมีประโยชน์ เรือรบเมิ่งชงแล่นไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง บนคลื่นทะเลที่สับสนวุ่นวาย มุ่งหน้าสู่เกาะพระจันทร์

เช้าวันรุ่งขึ้น โอหยางโชวได้ออกมาจากห้องของเขา

ทะเลปล่องประกายระยิบระยับภายใต้แสงแดด ในขณะที่พระอาทิตย์สัมผัสขึ้นเหนือระดับน้ำทะเลช้าๆ

ต้องขอบคุณลมแรงเมื่อคืนนี้ เรือจึงแล่นไปข้างหน้าได้อย่างต่อเนื่อง จากการประมาณของเผ่ตงหลาย พวกเขาจะไปถึงเกาะพระจันทร์ในบ่ายวันนี้

ทหารที่มีประสบการณ์ ใช้ประโยชน์จากเวลาว่าง ในการเช็ดทำความสะอาดอาวุธของพวกเขา พลธนูตรวจสอบศูนย์เล็งของธนู ในขณะที่ทหารยามยืนอยู่บนคาน้ำฟ้าของห้องโดยสาร เพื่อติดตามการเปลี่ยนแปลงทุกอย่างในทะเล

พวกเขานำน้ำมันติดไฟและลูกศรขึ้นไปบนคาน้ำฟ้าเรือ ทหารยืนประจำตำแหน่งของพวกเขา เตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ

มันเกือบจะถึงช่วงบ่าย ที่เกาะได้ปรากฏขึ้นในสายของของทหารยาม เขายกธงเป็นสัญญาณ และส่งข้อความให้กับมือกลอง

เสียงกลองได้ปลุกจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของเผ่ตงหลาย และเขาสั่งให้กองทัพเรือเข้าสู่รูปแบบโจมตีในทันที

การปรากฏตัวของกองทัพเรือเป่ย์ไห่ ทำให้กลุ่มโจรสลัดตามล่าตะลึง โชคดีที่พวกเขาไม่ได้ออกไปปล้นในวันนี้ ดังนั้น พวกเขายังคงจอดอยู่บนเกาะ

ในทันทีที่ผู้นำกลุ่มโจรสลัดตามล่า คราดำ ได้รับข่าว เขาก็รีบรวบรวมคนของเขาเพื่อเตรียมออกไปสู้รบในทันที ทันใดนั้น เกาะพระจันทร์เล็ก ๆ นั้นก็เกิดความวุ่นวาย

ในช่วงเวลาว่างของพวกเขา ชีวิตโจรสลัดเป็นอะไรที่น่าเบื่อมาก พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากไปขลุ่ยควอยู่ที่โรงเตี๊ยมเพียงแห่งเดียวบนเกาะ

โรงเตี๊ยมที่เก่าและทรุดโทรมแห่งนี้ เปิดตลอด 24 ชั่วโมง เหมือนกับเซเว่น และพวกเขาก็มีลูกค้าเข้ามาไม่ขาดสาย บรรดาโจรสลัดที่เมาหลับ จะนอนกองกันอยู่บนพื้นที่เปียกชื้น เคลื่อนกลาดไปทั่วทั้งโรงเตี๊ยม

“เป่ย์!” ชายคนหนึ่งเตะประตูโรงเตี๊ยมเพื่อเปิดมันอย่างรุนแรง

ผู้นำกลุ่มโจรสลัดมองไปที่เหล่าโจรสลัด ที่นอนหลับอยู่บนพื้น เขาสั่งให้คนของเขานำน้ำเย็นมาเทใส่พวกจี้เมาเหล่านี้ จากนั้น เขาก็ตะโกนว่า “เจ้าพวกสารเลว! ตื่นกันได้แล้ว! เรากำลังจะถูกโจมตี!”

“อ้าว?” โจรสลัดตะโกน พวกเขายังไม่ฟื้นคืนสติอย่างเต็มที่ และหนึ่งในพวกเขาก็พึมพำออกมาว่า “เรากำลังจะถูกโจมตี! ถูกโจมตี!”

โจรสลัดจี้เมาเหล่านี้ทำให้ผู้นำโจรสลัดโกรธ เขาจึงเตะโจรสลัดเหล่านั้น แล้วตะโกนออกไปว่า “ลุกขึ้นแล้วตามข้า มา หยุดทำตัวราวกับสตรีได้แล้ว”

ความเจ็บปวดทำให้เหล่าโจรสลัดจี้เมาเริ่มได้สติ พวกเขาพยุงตัวเองขึ้นมา และตามหลังผู้นำของพวกเขาไป ขณะที่กำลังเดิน พวกเขาก็ถามว่า “ท่านผู้นำ ใครมาโจมตีพวกเราหรือ?”

“มันไม่สำคัญว่าพวกนั้นจะเป็นใคร เราก็ก่ฆ่าพวกมันเท่านั้น!” ในความเป็นจริง ผู้นำโจรสลัดเองก็ไม่ทราบคำตอบ

“ใช่ ใครกันที่กล้าท้าทายกลุ่มโจรสลัดฉลามดำของเรา? พวกมันต้องการแสวงหาความตายหรือ?” พวกจี้เมาเต็มไปด้วยความกล้าหาญ

ฉากเช่นนี้ได้เกิดขึ้นรอบๆเกาะ ในขณะที่ผู้นำกลุ่มโจรสลัดนำคนของเขากลับไปทำเทียบเรือ

ในทำเทียบเรือ เคราเคาอยู่บนเรือธงของเขา ขณะที่เขาฟังรายงานล่าสุดจากหน่วยสอดแนม

“ท่านผู้นำ ธงของพวกเขาเป็นของเมืองซานไห่ขอรับ!”

เคราเคาขมวดคิ้ว แล้วถามว่า “มีเรือรบมากน้อยเพียงใด?”

“มีทั้งหมด 25 ลำ และทั้งหมดเป็นเรือรบเมืองขอรับ” เห็นได้ชัดว่ากลุ่มโจรสลัดนี้ มีความเข้าใจในกองทัพเรือเป่ย์ไห่

“พวกเขามาพร้อมกับเจตนาที่ชั่วร้าย” แน่แน่นอนว่าเขารู้ถึงความสามารถของเรือรบประเภทนี้

“แล้ว เราจะทำเช่นไรดี?”

“ทำเช่นไร? ก็แค่ฆ่าพวกมัน!” เคราเคากล่าวออกมาพร้อมกับแสดงเจตนาฆ่าที่เข้มข้น

“เตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ นี่เป็นสงครามที่เราไม่สามารถแพ้ได้ บอกให้พี่น้องของพวกเราต่อสู้ด้วยชีวิตของพวกเขา ไม่อย่างนั้น เกาะนี้คงจะถูกกวาดล้างจนสิ้นซากแน่!” เคราคำประกาศ

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

ภายใต้คำสั่งของเผ่ตงหลาย เรือรบของกองทัพเรือเป่ย์ไห่ กระจายตัวออกไป และตั้งขบวนทัพเป็นรูปคล้ายพัด ไม่ว่าจะเป็นพวกโจรสลัดจะจัดขบวนทัพของพวกเขาอย่างไร พวกเขาก็ยังคงอยู่ในระยะยิงของเรือรบเมืองขอรับ

ที่ด้านข้างของเรือรบ มีคบเพลิงขนาดเล็กนับไม่ถ้วน

พลธนูจุ่มหัวลูกศรไปที่น้ำมันติดไฟ จากนั้น ก็จุดมันด้วยไฟ กลายเป็นลูกศรเพลิง

เผ่ตงหลายเผ่าดูอย่างใกล้ชิด ขณะที่เรือโจรสลัดกำลังใกล้เข้ามา เมื่อพวกเขาเข้ามาในระยะยิง เขาก็โบกธงสั่งการออกไปในทันที

เมื่อได้รับคำสั่ง กลองก็ถูกตีเป็นจังหวะพร้อมเพรียงกัน

ฝนลูกศรเพลิงถูกยิงขึ้นไปบนท้องฟ้า ดังฉากของแสงดาวที่ส่องสว่างในเวลากลางวัน

ฝนลูกศรที่ยิงออกไป ได้ตกลงที่เรือโจรสลัดอย่างแม่นยำ และมันทำให้เกิดเพลิงลูกใหม่

เรือดำนักระหนก เขาสั่งให้คนของเขารีบดับไฟอย่างรวดเร็ว

แต่มันก็สายเกินไป การระดมยิงฝนลูกศรเพลิงอย่างต่อเนื่องไปยังเรือโจรสลัด ทำให้เรือโจรสลัดเกิดเพลิงลูกใหม่ แม้ว่าเรือโจรสลัดจะสร้างมาเพื่อป้องกันไฟ แต่มันก็ไร้ประโยชน์เมื่อต้องเจอกับฝนลูกศรเพลิงที่ไม่มีที่สิ้นสุดเช่นนี้

ฝนลูกศรเพลิงที่เปล่งประกาย ทำให้เรือเริ่มที่จะลุกไหม้ พวกเขาเน้นไปที่ห้องโดยสาร ตามไปตามทางเดิน และลามต่อไปถึงคาค้ำของเรือ โจรสลัดบางคนถูกยิงโดยลูกศรเพลิงจนเพลิงลูกใหม่ว่ายงายของพวกเขา และพวกเขาก็ดำเนินความโชคร้ายของตนเอง

เมื่อโจรสลัดรอบๆเห็นคนที่โชคร้ายวิ่งไปมาทั่วคาค้ำ พวกเขาก็หลีกเลียงคนพวกนั้น ดังกลัวโรคระบาด ในตอนท้าย โจรสลัดที่ถูกเพลิงลูกใหม่อีกก็ทำได้เพียงกระโดดลงน้ำเพื่อช่วยชีวิตตัวเองเท่านั้น

เรือดำแล้วลำเล่าถูกเปลวเพลิงลูกใหม่ ควันที่เกิดจากเปลวเพลิงลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า กลายเป็นฉากที่น่าทึ่งอย่างมาก

เพลิงที่ลุกไหม้ได้ปกคลุมเหล่าโจรสลัดที่อยู่บนเรือ ขณะที่พวกเขาพยายามที่จะดับเพลิง พวกเขาไม่สามารถป้องกันตัวเองหรือตอบโต้กลับไปได้เลย มันนำพวกเขาไปสู่จุดจบ และทำให้พวกเขามีผู้บาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก

ท่ามกลางเปลวเพลิง พวกโจรสลัดทำได้เพียงกระโดดลงไปในทะเลเพื่อหลบหนี

เรือดำนัที่อยู่บนเรือธง พยายามอย่างที่สุดที่จะแล่นเรือกลับไปที่ยายฝั่ง การสู้รบทางเรือเกิดขึ้นและจบลงเพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น ความหวังเดียวของเขาคือ การสร้างแนวป้องกันและผลักดันผู้บุกรุกจากบนเกาะ

อย่างไรก็ตาม เผยดังหลายรู้ว่า แม้เรือโจรสลัดจะลุกไหม้ในกองเพลิง แต่โจรสลัดจำนวนมากก็ยังคงปลอดภัยในทะเล และพวกเขาก็พยายามที่จะว่ายน้ำกลับไปยังเกาะ

เขาสั่งให้พลธนูเปลี่ยนเป็นลูกศรธรรมดา และเบนเป้าจากเรือเป็นโจรสลัดที่อยู่ในทะเล

เมื่อไม่จำเป็นจ้องจุ่มน้ำมันติดไฟ อัตราการยิงธนูของพวกเขาก็เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า ทำให้เกิดเป็นฝนลูกศรที่รุนแรงตกลงที่เหล่าโจรสลัดที่พยายามว่ายน้ำหนี

เนื่องจากความจริงที่ว่าเหล่าโจรสลัดอยู่ในทะเล จึงมีเพียงครึ่งศีรษะเท่านั้นที่สามารถมองเห็นได้ ดังนั้น พลธนูจึงไม่สามารถเล็งเป้าหมายได้แม่นยำนัก พลธนูทำได้เพียงเล็งลูกศรไปที่พวกเขา โดยให้มันครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ แม้ว่ามันยังบกพร่อง แต่มันก็ช่วยกดดันพวกโจรสลัดได้มาก

ลูกศรบินผ่านท้องฟ้า และตกลงไปในทะเลด้วยความเร็วสูงผ่า กวนทะเลให้เกิดความสับสนวุ่นวายและเลือด ทุกครั้งที่เห็นแฉ่งเลือด ก็แสดงให้เห็นถึงการตายของโจรสลัด

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกโจรสลัดจะรอดชีวิตขณะที่พวกเขาอยู่ในทะเล หากพวกเขาถูกยิง แม้ว่าจะไม่ใช่จุดสำคัญ เลือดที่ไหลออกมาอย่างต่อเนื่องก็จะทำให้พวกเขาหมดแรง และในที่สุดพวกเขาก็จะจมน้ำตายในทะเล

แอ่งเลือดกระจายไปทั่วน้ำ และมันก็ค่อยๆทำให้ทะเลกลายเป็นสีแดงเลือดอย่างช้าๆ ศพของพวกโจรสลัดที่ตาย ลอยขึ้นมาบนทะเล ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวที่น่าหดหู่ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

เรือโจรสลัดค่อยๆพังทลายลงจากเปลวเพลิงที่ถูกไหม้ ทีละลำ ทีละลำ มันได้จมลงสู่ก้นมหาสมุทร

ผลกระทบของเรือที่จม ทำให้เกิดกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากและน้ำวนรอบๆ โจรสลัดที่โชคร้ายบางคนที่อยู่ใกล้กับเรือ มากเกินไป ถูกดูดจมลงไปพร้อมกับเรือ พวกเขาได้เข้าร่วมการเดินทางลงไปสู่ก้นมหาสมุทร

การสู้รบทางเรือเป็นไปอย่างราบรื่นอย่างไม่น่าเชื่อ น้ำมันดีเซลไฟทำงานได้ยอดเยี่ยมอีกครั้ง

ขณะที่กองทัพเรือเปย์ไห่แล่นเรือผ่านเรือโจรสลัด มันเหลืออยู่ไม่กี่ลำเท่านั้นที่ยังไม่จมลงไป และบางส่วนก็ยังคงลุกไหม้อยู่

ในฐานะนายทหารเรือที่มีประสบการณ์ เผด็จหลายระมัดระวัง เขาสั่งให้เรือรบทุกลำออกห่างจากเรือโจรสลัด เพื่อหลีกเลี่ยงกระแสน้ำวนจากการจมของเรือ ภายใต้อำนาจของเขา เรือรบทุกลำได้แล่นผ่านนรกที่พวกเขาสร้าง และมุ่งหน้าไปยังเกาะได้อย่างราบรื่น

ในขณะที่เรือรบเมิงซงกำลังแล่นไปทางเกาะ โจรสลัดบางคนก็กรี๊ดร้องออกมาเพื่อขอความช่วยเหลือ

“ช่วยที! ช่วยที!” เหล่าโจรสลัดที่อยู่บนทะเลเริ่มร้องไห้

ในฐานะนายทหารของเมืองซานไห่ เผด็จหลายรู้นโยบายเชลยของลอร์ดเป็นอย่างดี พวกเขาจะไม่ฆ่าเหล่าคนที่จับได้ และพวกเขาจะไม่ปฏิบัติคนที่ยอมจำนน

ดังนั้น เขาจึงสั่งให้คนของเขา โยนเชือกออกไป เพื่อช่วยชีวิตโจรสลัดเหล่านั้น แน่นอนว่าพวกเขาจะมัดโจรสลัดทุกคนด้วยเชือกอย่างแน่นหนา

TWO Chapter 252 การสู้รบทางเรือที่เกาะพระจันทร์ ตอนที่ 2

หลังจากที่เขาได้ช่วยเหลือโจรสลัดที่ยอมจำนนแล้ว เผด็จหลายก็เผชิญหน้ากับปัญหาใหม่

เขาคำนวณรวบรวมกองกำลังของเขาอีกครั้ง ซึ่งมีโจรสลัดมากกว่า 1,000 นาย บนท่าเทียบเรือ แล้วเผด็จหลายจะสามารถขึ้นฝั่งได้อย่างไร?

ทหารของกองทัพเรือเปย์ไห่ ไม่เหมือนกับนาวิกโยธินในโลกจริง ที่สามารถปฏิบัติการได้ทั้งบนบกและในน้ำ

ในท้ายที่สุด เผด็จหลายก็มีความคิดบางอย่าง เขาสั่งให้กองพันที่ 1 เทียบท่าบนท่าเทียบเรือ ส่วนอีก 1 กองพัน ยังคงตั้งขบวนทัพรูปใบพัด โดยกองพันเหล่านี้จะช่วยยึดกุมกัน เพื่อสกัดไม่ให้พวกโจรสลัดเข้ามาขัดขวางการเทียบท่าของกองพันที่ 1

เมื่อเราเห็นเรือรบใกล้เข้ามา และเตรียมที่จะเทียบท่า เขาก็ตอบสนองในทันที โดยสั่งให้โจรสลัดไปขัดขวางการเทียบท่าของพวกเขา

ในขณะนั้นเอง ฝนลูกศรก็ตกลงที่เส้นทางเดินของพวกโจรสลัด และหยุดไม่ให้พวกเขาเดินหน้าต่อไป พวกโจรสลัดจึงลงเลไม่กล้าที่จะเดินต่อ

การกระทำของกองทัพเรือเปย์ไทำให้เรากล่าวโทษ เขาสาบแช่งพวกเขาอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่ศัตรูกำลังทำอยู่นอกเหนือการคาดเดาของเขามาก

“บุกเข้าไป! หรือว่าจะยอมจำนนแล้วตายกันหมด!”

ในทุกๆ วินาทีที่พวกโจรสลัดวิ่งฝ่าฝนลูกศรเข้ามา พลทหารจะยิงพวกเขาล้มลงทีละคน ทีละคน บางส่วนได้รับบาดเจ็บ ขณะที่บางส่วนเสียชีวิตในทันที

โจรสลัดเหล่านี้เพิ่งหนีตายขึ้นมาบนฝั่งหลังจากที่ศัตรูเผารือของพวกเขาจนลุกไหม้ ในตอนนั้น พวกเขากระโดดลงไปในทะเลเพื่อเอาชีวิตรอด และตอนนี้ เมื่อพวกเขาต้องกลับมาเผชิญหน้ากับความตายอีกครั้ง มันจึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะลังเล

ขณะที่จำนวนผู้บาดเจ็บล้มตายเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ โจรสลัดที่เหลือจึงไม่สามารถทนได้อีกต่อไป ดังนั้น แทนที่พวกเขาจะบุกเข้าไป พวกเขาเลือกที่จะถอยหลังและหลบหนีออกไป พวกเขาพยายามที่จะหนีให้พ้นจากระยะยิงของฝนลูกศรนี้

เมื่อมีบางคนทำ คนอื่นๆ ก็เริ่มที่จะทำตาม มนุษย์นั้นกลัวตาย และโจรสลัดก็ไม่ยกเว้น ดังนั้น จึงเหลือโจรสลัดไม่ถึงครึ่งที่ยังคงบุกไปหากองพันที่ 1 ส่วนที่เหลือได้ถอยหนีไปแล้ว

กองพันที่ 1 แห่งเปย์ไให้ประโยชน์จากสถานการณ์นี้ เทียบท่าบนท่าเทียบเรือและเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้

เรารู้แล้วว่า การดำเนินการใดๆ ไม่สามารถหยุดกองทัพเรือเปย์ไให้ได้อีกแล้ว แม้ว่าเราจะบอกให้บุกต่อไป พวกเขาก็ไม่มีทางที่จะหยุดศัตรูได้

“ถอย!” เราดพกล่าวด้วยใบหน้าที่บิดเบี้ยว

คำสั่งนี้ทำให้เหล่าโจรสลัดที่ยังวิ่งเข้ามาดีใจ พวกเขาริบกระฉายนว และวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว เร็วยิ่งกว่ากระต่ายเสียอีก

โอหยางโชวยืนอยู่บนเรือธง เขาส่ายหัว ขณะที่เห็นความไร้อำนาจของฝ่ายตรงข้าม

ในขณะเดียวกัน เรือรบเปย์ไก็ประสบความสำเร็จในการเทียบท่าที่ท่าเทียบเรือของเกาะ และเริ่มที่จะออกกวาดล้างพวกโจรสลัดที่ยังเหลืออยู่

ในเวลานี้ โจรสลัดต่างก็วิ่งหนีเอาชีวิตรอด และไม่ได้รวมกลุ่มกัน

เพื่อป้องกันไม่ให้มีใครเล็ดรอดออกไปได้ เผ่ตงหลายจัดให้กองพันที่ 4 และ 5 ยังคงอยู่บนเรือ และคอยลาดตระเวนรอบๆ น่านน้ำของเกาะ การทำเช่นนี้เป็นการปิดเส้นทางหลบหนีของพวกโจรสลัดโดยสิ้นเชิง

เกาะพระจันทร์มีพื้นที่เพียง 50 ตารางกิโลเมตร ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่จะมีสถานที่ดีๆ ให้หลบซ่อน

เผ่ตงหลายดำเนินนโยบายจับกุมของโอหยางโหวต่อไป ทหารเรือตะโกนและเรียกร้องให้เหล่าโจรสลัดยอมจำนนด้วยตัวเอง ถ้าพวกเขาทำ พวกเขาจะได้รับการละเว้น แต่หากใครตัดสินใจที่จะละเลยข้อความนี้ กองทัพเรือจะกวาดล้างพวกเขาอย่างไร้ปราณี

ภัยคุกคามนั้นมีประสิทธิภาพ

ทีละคน ทีละคน พวกโจรสลัดได้ออกจากที่ซ่อนของพวกเขา และยกมือทั้ง 2 ข้างขึ้น เพื่อเป็นการยอมจำนน มีเพียงเคราดำและลูกน้องของเขา 2-3 คน ที่ยังคงยืนรั้งและหลบหนี

สำหรับสมาชิกโจรสลัดที่จะต้องตายอยู่แล้ว เผ่ตงหลายไม่ได้แสดงความเมตตาใดๆ เขาสั่งให้กองพันที่ 1 กระจายออกไปค้นหาพวกเขา เมื่อพบแล้ว ให้กำจัดโจรสลัดเหล่านั้นทันที

การขุดรากถอนโคนใช้เวลาตลอดทั้งปาย

จากนั้น เผ่ตงหลายก็ตามโอหยางโหวมาตรวจสอบเกาะ

กลุ่มโจรสลัดฉลามดำมีทักษะการปล้นที่ดี แต่เนื่องจากพวกเขาไม่อาจแลกเปลี่ยนได้ ทรัพย์สินของพวกเขาจึงไร้ค่า ค่ายโจรสลัดไม่มีรั้ว พวกเขาปล่อยให้มันเปิดโล่ง และสามารถนับประเภทของสิ่งก่อสร้างบนเกาะได้ด้วยมือเพียงข้างเดียวได้

โจรสลัดจะให้ความสนใจกับท่าเทียบเรือของพวกเขาเท่านั้น

ถนนลูกรังที่เปียกชื้น เป็นหลุมเป็นบ่อ ทุกเส้นเชื่อมต่อกับท่าเทียบเรือ โอหยางโหวต้องเดินทุกๆ ก้าวอย่างระมัดระวัง เขาไม่ต้องการที่จะก้าวตกลงไปในกลุ่มพวกนั้น

บ้านไม้กระจัดกระจายอยู่ทั่ว 2 ข้างของถนนลูกรัง มันเป็นเพียงบ้านพื้นฐานง่ายๆ เหมือนโจรสลัดสร้างมันมาจากแผ่นไม้ไม่กี่แผ่น

โอหยางโหวสงสัยว่า บ้านเหล่านี้จะสามารถป้องกันผู้อาศัยจากแสงแดดและสายฝนได้หรือไม่

พวกเขาไม่มีแม้แต่ลานดินนอกบ้านไม้ เสื้อผ้าที่ทรุดโทรมบางส่วนห้อยอยู่ได้ชายคา โบกพัดไปตามสายลม

บางครั้งพวกเขาก็พบปลาแห้งในบ้าน ซึ่งมันคงจะเป็นบ้านของโจรสลัดที่ยืนยันแข็งแรงมาก

ในด้านของพื้นที่เพาะปลูก พวกเขาไม่ได้มีพื้นที่เพาะปลูกใดๆ ที่ใช้ได้เลย พวกเขามีเพียงพื้นที่เพาะปลูกที่ทรุดโทรมที่เต็มไปด้วยต้นหญ้าวัชพืชสีเขียวเท่านั้น

เห็นได้ชัดว่าพวกโจรสลัดไม่ได้ปลูกพืชผลใดๆ พวกเขาขาดความสามารถในการพึ่งพาตนเอง และพวกเขาพึ่งพาเพียงการปล้นสะดมเท่านั้น

พวกเขาเดินต่อไป และได้ผ่านบ่อน้ำเล็กๆกลางเกาะ โอหยางโชวสังเกตเห็นว่า บ่อน้ำนี้มีขนาดไม่ถึง 500 ตารางเมตร และมันคงจะเป็นแหล่งน้ำจืดแห่งเดียวบนเกาะ

ด้วยเหตุนี้ พวกโจรสลัดจึงถือว่า บ่อน้ำนี้เป็นสินทรัพย์ที่สำคัญที่สุด และมันได้รับการปกป้องเป็นอย่างดี พวกโจรสลัดสร้างบ้านไว้รอบๆบ่อน้ำเป็นวงกลม โดยบ้านเหล่านี้ดูแข็งแรงกว่าบ้านก่อนหน้านี้ ที่นี้ควรจะเป็นพื้นที่หลักของโจรสลัด โรงเรียนซึ่งเป็นสถานที่ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดก็อยู่ที่นี่

มีบ้านขนาดใหญ่ที่โดดเด่นกว่าบ้านหลังอื่นๆในกลุ่มบ้านไม้ ไม่จำเป็นต้องคิดมาก ก็รู้ว่ามันคงจะเป็นที่พักของผู้นำโจรสลัด

ระหว่างทาง โอหยางโชวไม่ได้สนใจสิ่งก่อสร้างอื่นๆ เขามุ่งหน้าตรงไปที่บ้านของผู้นำโจรสลัดโดยตรง

แม้หลังจากที่พวกเขาได้เดินไปถึงพื้นที่หลักของเกาะแล้ว ถนนตลอดเส้นทางก็ยังไม่ค่อยดีนัก มันเต็มไปด้วยหลุมและบ่อ ทั้งสองด้านของถนน มีหญ้าป่าสีเขียวที่พริ้วไสวตามสายลม

ทหารได้มากวาดล้างพื้นที่สิ่งก่อสร้างก่อนแล้ว ดังนั้น เมื่อโอหยางโชวมาถึง เขาจึงไม่พบโจรสลัดแม้แต่คนเดียวในสายตาของเขา เขาเห็นเพียงแต่ทหารเรือเท่านั้น บนพื้นบางแห่ง ยังคงมีคราบเลือดซึ่งเป็นร่องรอยของการต่อสู้

เมื่อทหารที่คอยรักษาการณ์ที่นั่นเห็นโอหยางโชว พวกเขากรีบบ้านเขาในทันที

โอหยางโชวพยักหน้าและเดินผ่านประตูเข้าไป

ทหารเหล่านี้ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับการตอบสนองใดๆจากลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขา ดังนั้น เพียงแค่ท่าทางเล็กๆน้อยๆของเขา ก็ทำให้หัวใจของเหล่าทหารอบอุ่นได้แล้ว

โอหยางโชวเงยหน้าขึ้น มองออกไปจากบ้านที่อยู่สูงที่สุดของเกาะ

มีบ้านที่เรียบง่ายตั้งอยู่ด้านหน้าของเขา มันทำให้โอหยางโชวระลึกถึงความทรงจำของเขา เขาคิดย้อนกลับไปสมัยที่หมู่บ้านซานไห่เฟิงจะถูกก่อตั้ง ในเวลานั้น ภูหาสน์ของลอร์ดและที่อยู่อาศัยต่างๆก็คล้ายๆกับที่นี่มาก

โอหยางโชวมาที่ห้องโถงประชุม และอดทนรอรายงานจากทหารของเขา

เวลา 17.00 น. เผ่ตงหลายได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมด และมารายงานสรุปต่อโอหยางโชว

หลังจากที่โอหยางโชวให้สัญญาณ เผ่ตงหลายก็เข้ามาให้ห้องโถงประชุม เขานั่งลงในที่นั่งที่ตำแหน่งต่ำกว่า แล้วกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด การสู้รบครั้งนี้ราบรื่นมากกว่าที่คิด กองทัพเรือเปย์ไห่มีผู้เสียชีวิตเพียงเล็กน้อย โดยพวกเราเป็นผู้เสียชีวิตทั้งหมดเพียง 150 นายเท่านั้น”

โอหยางโชวพยักหน้า ความคืบหน้าของการสู้รบครั้งนี้อยู่นอกเหนือความคาดหมายของเขา

“หลังจากการสู้รบจบลง เราจับเชลยได้ทั้งสิ้น 1,650 คน และเราได้กำจัดโจรสลัดคนอื่นๆที่ยังเหลืออยู่แล้ว เรายังได้เผาเรือโจรสลัดทั้งหมดของพวกเขา และมันได้จมลงสู่ท้องทะเลเกือบทั้งหมด เหลือเพียง 5-6 ลำเท่านั้นที่ยังไม่จม และเราได้ลากพวกมันกลับมาที่ท่าเทียบเรือแล้ว” เผ่ตงหลายกล่าวต่อ “หลังจากตรวจยึดคลังสินค้าและบ้านของ

พวกโจรสลัด เราสามารถยึดเงินได้ 12,500 เหรียญทอง และกล่องเพชรพลอยอีก 1 ใบ และยังสามารถยึดอาวุธและอุปกรณ์ได้อีกเป็นจำนวนมาก ส่วนเสบียงอาหารของพวกเขานั้น มันมีเพียงน้อยนิดเท่านั้น ดูเหมือนพวกเขาจะไม่สนใจเก็บสะสมเสบียงมากนัก”

โอหยางໂໜພັກหน้า เขาคาดการณ์ไว้อยู่แล้ว โจรสลัดพึ่งพาการปล้นสะดมในการเลี้ยงชีพ ในช่วงเวลาที่ขาดแคลนเสบียง พวกเขาก็แค่ต้องออกไปปล้นเท่านั้น ดังนั้น พวกเขายังไม่ได้เก็บเสบียงไว้มากนัก

ในทางตรงกันข้าม พวกโจรสลัดมีเงินและเพชรพลอยจำนวนมากจากการปล้นของพวกเขา แต่มันก็แทบจะไร้ประโยชน์ เนื่องจากพวกเขาปราศจากช่องทางที่จะใช้จ่ายพวกมัน มันทำให้กลุ่มโจรสลัดเพียง 3,000 คน มีเงินสะสมมากกว่า 10,000 เหรียญทอง

“นำเงิน 500 เหรียญทอง ที่ยึดมาได้ แจกจ่ายเป็นรางวัลให้แก่เหล่าทหาร” โอหยางໂໜกล่าว

ไม่มีใครรู้ว่ามันเริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่โอหยางໂໜเริ่มให้รางวัลแก่ทหารตามผลงานของพวกเขา เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อผลักดันให้ทหารออกไปต่อสู้อย่างกล้าหาญ

“ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!” ฝ่ายตรงหลายขอบคุณโอหยางໂໜ ในฐานะตัวแทนของกองทัพเรือ

“เรายึดได้อะไรพิเศษๆหรือไม่?” โอหยางໂໜถาม เขากำลังกล่าวถึงไอเท็มพิเศษ มันเป็นไปได้สูงที่จะได้รับไอเท็มแปลกๆจากพวกโจรสลัด

“มีขอรับ!” ฝ่ายตรงหลายไม่ทำให้เขาผิดหวัง

ทหารที่อยู่ด้านนอกนากลองที่เต็มไปด้วยเพชรพลอย, ทองคำ และทุกอย่างที่ยึดได้จากพวกโจรสลัดเข้ามาในห้อง พวกเขาวางมันกระจายกันไว้ เพื่อให้โอหยางໂໜตรวจสอบสิ่งต่างๆได้สะดวก

โอหยางໂໜยืนขึ้น นอกเหนือจากเงิน 500 เหรียญทอง ที่เขามอบให้เป็นรางวัลแก่ทหารแล้ว เขาเก็บของอื่นๆทั้งหมดใส่ถุงเก็บของของเขา ห้องที่เคยเต็มไปด้วยทรัพย์สินเงินทอง กลายเป็นห้องที่ว่างเปล่าอีกครั้ง เหลือเพียงไอเท็ม 2 ชิ้นที่เขายังไม่ได้เก็บเข้าไปในถุงเก็บของ

โอหยางໂໜหยิบหินสีดำขึ้นมาและตรวจสอบมัน มันเป็นหินขนาดกลาง มีขนาดประมาณ 2 กำปั้น ขณะที่เขาหยิบมันขึ้นมา เขารู้สึกได้ถึงน้ำหนักมหาศาลของมัน

เหล็กกล้าอุกกาบาต(ระดับทองคำขาว): หินศักดิ์สิทธิ์ที่ตกลงมาจากฟากฟ้า, โลหะที่ยากจะทำการหลอม

หินก้อนนี้มีคุณสมบัติที่เรียบง่าย แต่มันทำให้เกิดพายุที่น่าตื่นเต้นภายในใจของโอหยางໂໜ โลหะหลอมระดับทองคำขาว โอหยางໂໜสามารถกำลึงมองเห็นอาวุธประจำตัวของเขากำลังโบกมือเรียกเขาอยู่

เหล็กกล้าอุกกาบาตก้อนนี้เพียงอย่างเดียว ก็ทำให้โอหยางໂໜรู้สึกว่าการเดินทางครั้งนี้คุ้มค่าแล้ว

โอหยางໂໜเดาว่า เหตุผลที่เขาคำไม่ได้ทำอะไรกับเหล็กกล้าอุกกาบาตก้อนนี้ เป็นเพราะเขาไม่สามารถหาช่างตีเหล็กที่ดีพอได้ เฉพาะช่างตีเหล็กชั้นมาสเตอร์ขึ้นไปเท่านั้น ที่สามารถดลугแร่ที่หายากนี้และสร้างผลงานจากมันได้

เขาเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของเขอย่างระมัดระวัง ก่อนที่จะหยิบของอีกสิ่งหนึ่งขึ้นมาตรวจสอบ

แผนที่ขุมสมบัติอ่าวเป๋ยไห่(1/3) : ตามตำนาน ครั้งหนึ่งอ่าวเป๋ยไห่เคยให้กำเนิดโจรสลัดที่มีชื่อเสียงอย่างมาก ชื่อของเขาก็คือ ‘เพชฌฆาตโลหิต’ หลังจากที่เพชฌฆาตโลหิตตาย ทรัพย์สมบัติจำนวนมหาศาลที่เขาได้ปล้นไว้ก็หายไปด้วย

มีข่าวลือว่า ก่อนที่เขาจะตาย เพชฌฆาตโลหิตได้ซ่อนทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขาไว้ในเกาะร้างแห่งหนึ่ง เขาบันทึกตำแหน่งของเกาะไว้ในแผนที่ และมันถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน โดยเขาได้มอบมันให้กับคนที่เขาไว้ใจ 3 คน หลังจากที่เขตาย ลูกน้องทั้ง 3 ของเขาก็พยายามที่จะคว้าเอาแผนที่อีก 2 ส่วนที่เหลือจากพี่น้องของพวกเขา วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า การต่อสู้ที่รุนแรงของพวกเขา นำไปสู่การล่มสลายของกลุ่มโจรสลัดที่เคยมีชื่อเสียง ในท้ายที่สุดก็ไม่มีใครสามารถเอาชนะกันและกันได้ พวกเขาทั้งหมดตายไปด้วยความรู้สึกที่หดหู่ ก่อนที่จะตาย พวกเขาได้ทิ้งชิ้นส่วนของแผนที่เหล่านั้นให้กับทายาทของพวกเขา

หลายร้อยปีผ่านไป แผนที่ขุมสมบัติย้ายจากมือหนึ่งไปยังอีกมือหนึ่ง และมันก็ก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมมากมายนับไม่ถ้วน

น่าเศร้าที่ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่สามารถรวบรวมแผนที่ขุมสมบัติทั้ง 3 ของเพชฌฆาตโลหิตจนครบได้เลย เมื่อเวลาผ่านไป ข่าวลืออื่นๆก็แพร่กระจายออกไป โดยมันมีเนื้อความว่า แผนที่ขุมสมบัติเป็นเพียงวิธีการชั่วร้ายของเพชฌฆาตโลหิต เพื่อที่จะกระตุ้นสงครามระหว่างโจรสลัดเท่านั้น การคาดเดาดังกล่าวสมเหตุสมผลมาก เพราะเพชฌฆาตโลหิตมีบุคลิกเป็นดั่งนักฆ่าวิกลจริต

ซ้ำๆ ความจริงที่อยู่เบื้องหลังแผนที่ขุมสมบัติได้จมลงสู่กระแสน้ำแห่งประวัติศาสตร์ ไม่มีใครเชื่อแม้แต่ข่าวลือเกี่ยวกับเพชฌฆาตโลหิตอีกต่อไป และชิ้นส่วนแผนที่ขุมสมบัติก็กลายเป็นเพียงของสะสมที่ไม่มีใครรู้เพื่อมันอีก

TWO Chapter 253 ฐานทัพเรือ

โอหยางโชวเก็บแผนที่สมบัติอ่าวเป๋ยไห่ไว้ในถุงเก็บของของเขอย่างไม่ให้ใจนัก มันคงต้องใช้เวลาอีกซักพักใหญ่กว่าจะรวบรวมชิ้นส่วนอื่นๆของแผนที่ได้ครบ หรือเขาอาจจะไม่สามารถรวบรวมมันได้ครบก่อนที่เกมสัจจะสิ้นสุดลงก็ได้

หลังจากที่เขาจัดการกับของที่ยึดได้ทั้งหมดแล้ว โอหยางโชวก็กลับไปนั่งที่เก้าอี้ จากนั้น เขาก็นั่งมองแผ่นงหลาย แล้วถามว่า “ขุนพลเผ่ ท่านมีความคิดเกี่ยวกับการดำเนินการกับเกาะพระจันทร์อย่างไรต่อ?”

คำถามนี้ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเผ่ตงหลาย ในฐานะผู้บัญชาการกองทัพอ่าวเป๋ยไห่ เขาจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทั้งในการสู้รบ, การจัดการกิจการ และโลจิสติกส์ทางทหารของฐานทัพ

เผ่ตงหลายครุ่นคิดช่วยครู่ ก่อนจะตอบว่า “สิ่งอำนวยความสะดวกของที่นี่หล้าหลังและเรียบง่าย แต่เราสามารถปรับปรุงทำเทียบเรือ และใช้มันเป็นสถานี่เสริมได้ในอนาคต”

เผด็จหลายเข้าใจดีว่าเหตุใดลอร์ดของเขาถึงได้สร้างกองทัพเรือ มันไม่ใช่แค่กวาดล้างโจรสลัดเท่านั้น ลอร์ดของเขามีวิสัยทัศน์และแนวคิดที่ยาวไกลสำหรับกองทัพเรือ เมื่อคิดถึงว่าเรือรบต้องแล่นเข้าไปในทะเลและครอบครองทะเล การเติมเต็มความต้องการของเรือจะกลายเป็นปัญหาที่พวกเขาไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เรือต้องแล่นตลอดทั้งวันทั้งคืน ดังนั้น การขาดสถานีเสริมอาจทำให้เกิดปัญหาอย่างมากได้

โอหยางโซวพยักหน้าและส่ายหัวในภายหลัง

“ท่านลอร์ดหมายความว่าอย่างไรหรือ?” เผด็จหลายรู้สึกกังวล

“แน่นอนว่าต้องมีสถานีเสริม” อย่างแรก โอหยางโซวเห็นด้วยกับความคิดของเผด็จหลาย จากนั้น เขาก็กล่าวว่า “แต่มันยังไม่เพียงพอ เกาะพระจันทร์มีขนาดเล็กแต่ก็แข็งแกร่ง มันมีเชือกโซ่ที่เหมาะสมและมีแหล่งน้ำจืดที่เพียงพอ ดังนั้น เราจึงสามารถเปลี่ยนเกาะพระจันทร์นี้เป็นฐานทัพเรือขนาดเล็กได้”

ในฐานะสถานีเสริม เกาะพระจันทร์เป็นสถานที่ที่สามารถจัดเก็บทรัพยากรปริมาณมากได้ ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็ต้องจัดให้มีทหารรักษาการณ์ ดูแลความปลอดภัยบนเกาะ เพื่อป้องกันทรัพยากรของพวกเขา

ดังนั้น โอหยางโซวจึงตัดสินใจทำบางสิ่งบางอย่าง เขาจะทำการเปลี่ยนเกาะนี้ครั้งใหญ่

“ข้ามีความต้องการบางอย่าง สำหรับรายละเอียดเฉพาะท่านไปพูดคุยกับชีวเววินอีกที ให้ฝ่ายก่อสร้างของเมืองเป่ยไห่จะรับผิดชอบในการก่อสร้างทั้งหมด” โอหยางโซวกล่าวต่อว่า “ประการแรก ให้อัฟเฟกต์ทำเทียบเรือเป็นท่าเรือ ไม่เพียงแต่มันจะทำหน้าที่จอดเรือสำหรับเรือรบเท่านั้น แต่มันยังจะช่วยซ่อมแซมและบำรุงรักษาเรือรบให้กับกองทัพเรือด้วย”

“ประการที่สอง รื้อสิ่งก่อสร้างบนเกาะทั้งหมด และสร้างขึ้นมาใหม่อย่างเป็นระบบ แกนกลางของเกาะจะมีป้อมปราการทางทหาร ซึ่งจะพื้นฐานของทหารรักษาการณ์บนเกาะ และใช้เป็นที่พักเก็บทรัพยากรด้วย เหตุผลที่ต้องสร้างป้อมปราการ ก็เพื่อลดกองกำลังที่จะต้องถูกส่งมาป้องกันที่นี่ นอกจากนี้ โรงไม้, ร้านตีเหล็ก, โรงผลิตอาวุธ และสิ่งก่อสร้างหลักอื่นๆ จะถูกสร้างขึ้นภายในป้อมปราการด้วย”

“ประการที่สาม การเตรียมพื้นที่เพาะปลูก ท่านจำเป็นต้องใช้ที่ดินนอกป้อมปราการทางทหารให้เป็นประโยชน์ ปลูกพืชและผักบางชนิด เพื่อให้เกาะนี้พึ่งพาตัวเองได้ ข้าประเมินว่า เราจะสามารถเตรียมพื้นที่เพาะปลูกได้อย่างน้อย 50,000 หมู่ บนเกาะพระจันทร์”

“เมื่อเราไปถึงระดับดังกล่าวแล้ว เกาะจะสามารถพึ่งพาตนเองได้ และจะไม่มีภาระขนส่งเสบียงและทรัพยากรจากเมืองเป่ยไห่มายังเกาะพระจันทร์อีก แต่ก็ยังคงต้องมีการจัดหาทรัพยากรก่อนบางส่วนมาจากภายนอก”

“ประการสุดท้าย การสร้างรูปแบบของบ่อน้ำ เพื่อที่จะตอบสนองพื้นที่เพาะปลูกขนาดใหญ่ เขาต้องมีน้ำไว้ใช้ในระบบชลประทานอย่างเพียงพอ ดังนั้น จึงต้องขุดบ่อน้ำอย่างน้อย 5-10 เท่าของขนาดปัจจุบัน ในที่สุด บ่อน้ำบนเกาะก็จะกลายเป็นอ่างเก็บน้ำ หรือทะเลสาบขนาดเล็ก”

โอหยางโขวบอกเผ่ตงหลายถึงแผนของเขา จากการสังเกตของเขาในช่วงบ่ายนี้ ในอนาคต เกาะพระจันทร์จะกลายเป็นส่วนผสมของป้อมปราการทางทหาร, ท่าเรือ, คลังสินค้า และพื้นที่เพาะปลูก เมื่อมันไปถึงระดับนั้นแล้ว มันจะกลายเป็นฐานทัพเรือที่แข็งแกร่งและมีประสิทธิภาพ

หลังจากเสร็จสิ้นการจัดตั้งฐานทัพเรือบนเกาะพระจันทร์แล้ว มันก็จะกลายเป็น ‘เกาะมิดเวย์’ ที่กองทัพเรือจะใช้เป็นฐานเปิดทางเข้าสู่ทะเลลึก

รูปแบบแผนการอันยิ่งใหญ่ของโอหยางโขว ทำให้เผ่ตงหลายตื่นเต้น เขากล่าวอย่างสุภาพว่า “ท่านลอร์ดสบายใจได้ ข้าจะประสานงานกับเมืองเป่ยไห่ และทำการเปลี่ยนแปลงเกาะพระจันทร์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

โอหยางโขวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ดี ข้าจะส่งต่อมันให้ท่านขุนพล เมื่อฐานทัพเรือถูกจัดตั้งขึ้นแล้ว ข้าจะมาที่เกาะพระจันทร์อีกครั้ง เพื่อเฉลิมฉลองความสำเร็จของท่าน”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เผ่ตงหลายตื่นเต้นมาก

หลังจากจบการสนทนา โอหยางโขวก็พักบนเกาะพระจันทร์เป็นเวลา 1 คืน

เช้าวันรุ่งขึ้น กองทัพเรือเป่ยไห่ก็เดินทางกลับบ้าน พวกเขาทิ้งกองพันทหารเรือที่ 1 ไว้คอยปกป้องเกาะพระจันทร์สำหรับโจรสลัดที่จับได้ พวกเขาถูกพากลับไปเมืองเป่ยไห่ทั้งหมด

เกาะพระจันทร์เป็นส่วนสำคัญในยุทธศาสตร์ของโอหยางโขว ดังนั้น เขาจึงไม่ต้องการให้โจรสลัดเข้ามาวุ่นวายกับเกาะแห่งนี้

.....

ไกอ่า ปีที่ 1 เดือนที่ 10 วันที่ 25

กองทัพเรือเป่ยไห่ได้เดินทางกลับมาถึงท่าเรือเป่ยไห่

หลังจากที่โอหยางโขวออกจากท่าเรือ เขาก็เข้าไปในเมืองเพื่อพูดคุยกับผู้ปกครองเมืองเป่ยไห่ กู๋ชีวเหวิน เล็กๆน้อยๆ เขาอธิบายแผนการก่อสร้างฐานทัพเรือบนเกาะพระจันทร์ให้กู๋ชีวเหวินทราบ

ในคืนวันนั้น โอหยางโขวก็กลับมาถึงคฤหาสน์ของลอร์ด

หลังจากที่เขากลับมา โอหยางโขวก็หยิบกล่องเพชรพลอยออกมา และส่งมันให้กับจีลือ ให้เธอนำมันไปเก็บไว้ในคลังสินค้าภายในคฤหาสน์ นี่เป็นกล่องเพชรพลอยกล่องที่ 3 ของโอหยางโขวแล้ว

โอหยางโขวไม่ใช่คนตระหนี่ เขาได้มอบรางวัลให้กับซ่งเจี๋ย, ซุนเสี่ยวเยว่, ชุ่ยหยิงหยู, มู่จิงซี, จีลือ และแม่บ้านของน้องสาวทั้งสอง ลีฉินและลีฉี โดยเขาได้มอบเพชรพลอยให้กับพวกเธอ

เช้าวันรุ่งขึ้น โอหยางโขวทานอาหารเช้ากับปิงเอ้อ จากนั้น เขาก็ไปที่ฝ่ายคลังอาวุธในเขตตะวันออก เพื่อไปพบกับช่างตีเหล็กชั้นมาสเตอร์ หวังเกา

“ค่านับท่านลอร์ด!” หวังเกาคำนับและทักทายโอหยางโขว

โอหยางโฆพยักหน้า จากนั้น เขาก็หยิบเหล็กกล้าอุกกาบาตมาวางไว้บนโต๊ะ เขายิ้มและถามว่า “เจ้ารู้จักสิ่งนี้หรือไม่?”

ขณะที่หวังเขามองไปที่ก้อนหินสีดำบนโต๊ะ ดวงตาของเขาก็ไม่สามารถเลื่อนออกจากมันได้เลย มันเหมือนกับว่าเขาถูกมันสะกดไว้ เขาไม่สามารถแม้แต่จะขยับปลายนิ้วของเขา ครู่ต่อมาเขาก็ลุกขึ้นยืน แล้วเดินไปที่ข้างโต๊ะ เขาใช้มือค่อยๆยกก้อนหินขึ้นช้าๆ จากนั้น เขาก็สัมผัสและคลึงเส้นเหล็กกล้าอุกกาบาต เขาก็อดสูดดมกลิ่นดีล้ำค่า ก่อนที่เขาจะพิมพ์ออกมาว่า “นั่น...นี่...นี่คือ...นี่คือ หินศักดิ์สิทธิ์ในตำนาน ที่ล่องหล่นมาจากฟากฟ้าใช่หรือไม่?”

โอหยางโฆไม่คิดว่าจะเป็นขนาดนี้ เขาไม่ได้คิดว่าหวังเขาจะเกิดอารมณ์ เขาพยักหน้า แล้วกล่าวพร้อมรอยยิ้มว่า “ถูกต้อง สิ่งนี้ก็คือหินศักดิ์สิทธิ์ที่ตกลงมาจากฟากฟ้า”

ด้วยความสับสนจริง เมื่อคืนวันนี้ โอหยางโฆลังเล เขาไม่แน่ใจว่าเขาควรจะส่งเหล็กกล้าอุกกาบาตให้แก่หวังเขาดีหรือไม่ มันคงจะดีกว่า ถ้ามันถูกลอมด้วยผู้ที่มีระดับสูงกว่านี้ เพื่อให้แน่ใจว่ามันจะสำเร็จ

ในเกมส์ ราชวงศ์ได้รับช่างตีเหล็กขึ้นพระเจ้ามาเป็นช่างฝีมือของจักรวรรดิ แต่ก็ยังมีบางส่วนของดินไปรอบๆตั้งวิญญานในเงามืด คนปกติไม่สามารถเข้าถึงพวกเขาได้ ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ล่องลอยไปทั่วแผ่นดินโดยไม่พำนักที่ใดถาวร มันจะต้องใช้โชคอย่างมากในการพบเจอพวกเขา

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ว่าจะเป็นไอเทมระดับทองคำขาวอย่างเหล็กกล้าอุกกาบาต มันก็อาจเป็นเพียงไอเทมชิ้นหนึ่งในสายตาของช่างตีเหล็กขึ้นพระเจ้า ดังนั้น โอหยางโฆจึงยุติความคิดแปลกๆของเขา ในการขอความช่วยเหลือจากช่างตีเหล็กขึ้นพระเจ้า

หากถอยลงมา ก็เป็นช่างตีเหล็กขึ้นแกรนด์มาสเตอร์ ที่เหมาะจะหลอมหินในตำนานนี้

ถ้าเขาไม่สามารถหาช่างตีเหล็กขึ้นพระเจ้าได้ เขายังสามารถหาช่างตีเหล็กขึ้นแกรนด์มาสเตอร์ในเมืองหลวงของระบบได้ ถ้าเขามอบหินให้พวกเขา โอหยางโฆมั่นใจว่า พวกเขาจะสามารถหลอมหินเป็นอาวุธระดับทองคำขาวได้ แต่โอหยางโฆต้องการจะใช้โอกาสนี้ เขาพิจารณาว่า หวังเขาอาจจะใช้โอกาสนี้ในการก้าวไปสู่ขั้นแกรนด์มาสเตอร์ได้ อย่างน้อย โอหยางโฆก็หวังว่าเขาจะพัฒนาประสบการณ์ช่างตีเหล็กของเขา ด้วยวิธีนี้ เขาสามารถวางรากฐานสำหรับการเลื่อนขั้นเป็นขั้นแกรนด์มาสเตอร์ในอนาคตได้

เขาไม่ได้เป็นเพียงนายทหารเท่านั้น แต่เขายังเป็นลอร์ดของดินแดนด้วย เขาต้องตัดสินใจเพื่อผลประโยชน์ของดินแดน หากดินแดนให้กำเนิดช่างตีเหล็กขึ้นแกรนด์มาสเตอร์ได้ มันจะนำมาซึ่งผลประโยชน์ที่ไร้ขีดจำกัด

หลังจากที่เขาได้รับการยืนยันแล้ว ดวงตาของหวังเขาก็เปล่งประกาย เขาไม่สามารถรอที่จะทำการหลอมเหล็กกล้าอุกกาบาตได้ ทันใดนั้น เขาก็นึกขึ้นมาได้ว่า เหตุใดลอร์ดของเขาถึงได้มาที่นี่ ความคิดมากมายพุ่งเข้าสู่หัวใจของเขา มันทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น

โอหยางโฆกล่าวอย่างสงบออกไปว่า “ข้าวางแผนที่จะหลอมหอกจากเหล็กกล้าอุกกาบาตนี้ เจ้ามีความมั่นใจว่าจะทำมันได้หรือไม่?”

แม้ว่าเขาจะเตรียมใจไว้แล้ว แต่ความเป็นจริงก็ยังกระตุ้นหัวใจของหวังเกา ความตื่นเต้นเข้าครอบงำเขา เขาจึงตะโกนอย่างตะกุกตะกักว่า “ท่าน...ท่านลอร์ด... ท่านมีความต้องเฉพาะเกี่ยวกับหอกหรือไม่?”

โอหยางໂ໊วพยักหน้า “เกี่ยวกับหอกนี้ ข้าจะใช้มันเป็นอาวุธหลักของข้า หลอมหัวหอกจากเหล็กกล้าอุกกาบาต และใช้เหล็กธรรมชาติสำหรับลำหอก เป็นอย่างไรบ้าง?”

หวังเกาขยี้เหล็กกล้าอุกกาบาตขึ้นในระดับสายตา และพยักหน้า “มากเพียงพอแล้วขอรับ”

“ดี แล้วข้าจะรอข่าวดีจากเจ้า” โอหยางໂ໊วไม่กังวลอีกต่อไป เขาลุกขึ้นและออกไป

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่โอหยางໂ໊วออกไปแล้ว หวังเกาก็ตั้งสติตัวเองออกมาจากเหล็กกล้าอุกกาบาต เขาตรวจสอบมันอย่างระมัดระวัง วัดขนาดและประสิทธิภาพของมัน ขณะที่เขาคำนวณและทำแบบแปลนในใจ เขาก็คิดถึงขั้นตอนต่างๆ ในการทำหอก

หวังเการู้ดีว่า ตัวเขานั้นยากที่จะหลอมหอกนี้ได้ และมันก็เป็นสิ่งที่สำคัญมากด้วย ดังนั้น เขาจึงไม่กล้าประมาท เขามุ่งมั่นและตั้งใจทำมันด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามี เพื่อสร้างหอกที่ดีที่สุด เขาจะไม่ทำให้ลอร์ดของเขาผิดหวัง

ปลายเดือน 10 เกษตรกรเริ่มเก็บเกี่ยวธัญพืชทั่วทั้งดินแดน

แน่นอนว่าพื้นที่การผลิตธัญพืชหลักก็คือเมืองฉิวซู่ ที่มินาข้าวถึง 40,000 หมู่ จากการประมาณเบื้องต้น มันจะสามารถผลิตธัญพืชได้ประมาณ 120 ล้านหน่วย

ด้วยธัญพืชปริมาณมหาศาลเช่นนี้ ภาษีการเกษตรเพียงอย่างเดียว ก็ได้รับธัญพืชมาถึง 4 ล้านหน่วยแล้ว โดยธัญพืชเหล่านี้จะถูกส่งไปเป็นเสบียงให้กับทหาร ซึ่งเพียงพอที่จะเลี้ยงทหาร 20,000 นาย ได้เป็นเวลา 3 เดือน

เมืองฉิวซู่, เมืองมิตราภาพ, เมืองเทียนเฟิง, เมืองยี่ซู่, เมืองกู่ซาน, เมืองหยงเย่ และเมืองกวงซู่ ทั้งหมดสามารถผลิตธัญพืชได้มากเกินความต้องการ เว้นแต่เมืองหลักอย่างเมืองซานไห่เท่านั้น

จากการประมาณของฝ่ายการเกษตร ผลผลิตธัญพืชทั้งดินแดนในฤดูเก็บเกี่ยวที่ 2 นี้ จะมีมากถึง 200 ล้านหน่วย

มันมากพอให้บริโภคได้นานถึง 8 เดือน ก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยวแรกในเดือนที่ 7 ของปีหน้า

อย่างไรก็ตาม จากอัตราการขยายตัวและเติบโตของประชากรเมืองซานไห่ นอกจากนี้ ยังมีการบริโภคจากโรงงานผลิตเหล้าสามดอกไม้ และโรงผลิตทางทหาร โอหยางໂ໊วคำนวณแล้วว่า เมืองซานไห่ยังคงต้องซื้อธัญพืชอีกกว่า 20 ล้านหน่วย จากตลาด เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการทั้งหมด

ธัญพืชเป็นทรัพยากรทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญที่สุด

ในตลาด ราคาธัญพืชได้ลดลงแล้ว ขณะที่ผลผลิตจากการเก็บเกี่ยวธัญพืชชุดใหม่ได้ออกสู่ตลาด หลังจากที่ผ่านมาวิกฤตธัญพืชมาได้ ลอร์ดทุกคนก็เรียนรู้ถึงความสำคัญของธัญพืช

ขณะที่พวกเขาเก็บเกี่ยวธัญพืช ลอร์ดทั้งหมดก็ทำเช่นเดียวกับโอหยางโซว พวกเขาคำนวณปริมาณธัญพืชที่พวกเขามีอยู่ในยุ้งฉาง และคำนวณปริมาณการบริโภคของดินแดนพวกเขา ในอีก 8 เดือนข้างหน้า ในท้ายที่สุด พวกเขาก็พบว่า มันยังคงไม่เพียงพอต่อความต้องการ

โดยไม่ต้องสงสัย ธัญพืชที่เก็บเกี่ยวได้จากดินแดน ไม่เพียงพอกับความต้องการของดินแดน พวกเขาจึงต้องซื้อบางส่วนจากตลาด เพื่อเติมเต็มความต้องการนั้น

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าราคาขายธัญพืชจะลดลง แต่ราคาขายธัญพืชที่ 10 เหรียญทองแดง/หน่วย ไม่มีให้เห็นอีกต่อไปแล้ว

The World Online

TWO Chapter 254 การทอยศ

ในระหว่างเดือนที่ **10** นี้ เมืองแร่กลางซานและนาเกลือเซตเหนือได้ทำกำไรรวมกัน ได้มากถึง **17,000** เหรียญทอง โอหยางโซวแบ่งเงินมา **5,000** เหรียญทอง ส่วนที่เหลือเขามอบให้กับกรมการเงิน

พวกเขาได้สร้างโรงงานผลิตเหล้าสามดอกไม้ในพื้นที่ที่จะวันตกเสร็จสิ้นแล้ว มันจะเริ่มดำเนินการในเดือนถัดไป จากการประมาณของผู้ขุน ในเดือนที่ **11** โรงงานอาจจะสามารถให้ผลผลิตได้ถึงครึ่งหนึ่งของเป้าหมายการเดินการเต็มรูปแบบ และจะมีกำไรราว **3,000-4,000** เหรียญทอง

พวกเขาได้ขยายสวนหม่อนเสร็จสิ้นแล้วเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ต้นหม่อนยังคงต้องใช้เวลาในการเจริญเติบโตอีกพอสมควร ดังนั้น สวนหม่อนจึงจะเริ่มดำเนินงานได้ในปีหน้า

ต้องขอบคุณการเลื่อนอันดับของกิลด์ลั่วเยว่ และการจัดตั้งสำนักงานเมืองซานไห่ในเมืองหลวงต่างๆ ผู้เล่นใหม่และ**NPC** ที่มีความสามารถพิเศษ หลังไหลเข้ามาที่เมืองซานไห่ทุกวัน

สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษที่เข้ามานี้ โหหยางโชวได้เคลื่อนย้ายพวกเขาไปยังเมือง
สาขาต่างๆของดินแดน เพื่อให้แต่ละเมืองเติบโตได้ใกล้เคียงกัน

เมื่อรวมกับผู้เล่นอาชีพสายการทำงานจำนวนมหาศาล และNPCผู้มีความสามารถ
พิเศษที่ให้การช่วยเหลือได้คัดเลือกมาเข้าร่วมกับเมืองซานไห่ อัตราการผลิตผลิตภัณฑ์
ทางทหารของโรงผลิตทางทหารขนาดใหญ่ทั้ง 3 แห่ง ของเมืองซานไห่ก็เริ่มเพิ่มขึ้น
อย่างมาก

อย่างไรก็ตาม ผลกระทบโดยตรงที่เกิดจากการผลิตผลิตภัณฑ์ทางทหารที่เพิ่มขึ้นนี้
ทำให้ทรัพยากรเช่น หน้ และเส้นเอ็นกลายเป็นตลาดแคลน หน้ก็ยังพอได้ เพราะ
พวกเขายังคงได้รับจากชนเผ่าเร่ร่อนผ่านตลาดเมืองมิตรภาพ

อย่างไรก็ตาม เส้นเอ็นมีจำกัด แม้แต่ให้การช่วยเหลือก็ไม่สามารถเติมเต็มความต้องการ
ของพวกเขาได้

สุดท้าย เขาก็ขอให้หลินชิงช่วยแก้ปัญหาให้เขา

ในความเป็นจริง ผู้เล่นนักผจญภัยใช้ชีวิตประจำวันไปกับการล่าสัตว์ในสถานที่ต่างๆ
เพื่อหารายได้, เพื่อเพิ่มเลเวล และเพื่อออกสำรวจโลกกว้าง สัตว์ร้ายอย่างหมาป่าและ
กระทิงมีอยู่แทบจะไร้ขีดจำกัด อย่างไรก็ตาม สัตว์ร้ายเหล่านี้ไม่ได้ทิ้งสิ่งใดไว้หลังจาก

ที่พวกมันตาย ดังนั้น ผู้เล่นจึงทำได้เพียง รวบรวมและเก็บเกี่ยวสิ่งต่างๆจากร่างกาย
ของพวกมันเท่านั้น

ดังนั้น เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยจึงมีไอเท็มพวกหนังและเส้นเอ็นอยู่เป็นจำนวนมาก

หลังจากที่น้ำของเขาแจ้งเรื่องนี้ให้เขาทราบ โอหยางโซวก็มีปฏิกิริยาทันที เขาส่งเงิน
10,000 เหรียญทอง ให้กับเธอ และขอให้เธอซื้อไอเท็มชุดใหญ่ผ่านกลุ่มทหาร
รับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ

แน่นอนว่าลินซิงไม่ปฏิเสธ ในความเป็นจริง พวกเขายังมีกองเส้นเอ็นและหนังที่ถูก
เก็บไว้ในคลังสินค้าของกิลด์เป็นจำนวนมาก พวกเขาทิ้งไอเท็มเหล่านี้ไว้กับกองฝุ่น
สำหรับพวกเขาแล้ว ทรัพยากรเหล่านี้ไม่เพียงแต่จะไร้ประโยชน์ แต่พวกมันยังกินพื้นที่
คลังเก็บสินค้าอีกด้วย อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะขายพวกมันให้กับร้านค้า
ในเมืองหลวง ที่ให้ราคาต่ำมากจนเกินไป

ตอนนี้ การซื้อทรัพยากรเหล่านี้จำนวนมาก ได้ดึงดูดพวกเขาอย่างไม่ต้องสงสัย
ข้อตกลงจะเป็นสถานการณ์ที่ชนะทั้ง **2** ฝ่าย หลังจากจบการสนทนา พวกเขาคง
กันว่าราคาซื้อขายพวกมัน จะสูงกว่าที่ร้านค้าในเมืองหลวงของระบบ **2** เท่า

อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายดังกล่าวไม่อาจเทียบได้กับผลกำไรที่เขาจะได้รับการมูลค่า
ของอาวุธและอุปกรณ์ที่จะผลิตขึ้นมาเลย

โอหยางโซวเข้าใจความจริงนี้ เหตุผลที่เหล่าลอร์ดไม่แต่ละต้องทรัพยากรในมือของนัก
ผจญภัยก็เพราะว่า พวกเขายังไม่มีคู่มือการสร้างที่จะต้องใช้พวกมัน ดังนั้น พวกเขา
จึงไม่สามารถเข้าสู่อุตสาหกรรมทางทหารได้

แต่กว่าที่โอหยางโซวจะเข้าใจความจริงนี้ ก็หลังจากที่หลินชิงได้กระตุ้นเขา

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์จะเปลี่ยนไปในอนาคต หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ เหล่า
ลอร์ดจะหาหนทางให้ได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างอาวุธและอุปกรณ์จนเจอ เมื่อถึง
จุดนั้น ราคาของทรัพยากรเหล่านี้ก็จะพุ่งทะลุเพดาน

หลังจากที่เขาซื้อทรัพยากรเหล่านี้มาเก็บไว้แล้ว โอหยางโซวไม่มีจะขายพวกมันต่อใน
อนาคต เนื่องจากเขามีความตั้งใจที่จะทำให้เมืองซานไห่ เป็นตัวแทนจำหน่ายอาวุธ
และอุปกรณ์ที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคจีน เขารู้ว่า ความต้องการและอัตราการบริโภค
ทรัพยากรเหล่านี้ในอนาคตจะสูงมาก เขาจึงต้องซ่อมแซมบ้านก่อนที่ฝนจะตก

ในขณะที่ทุกคนกำลังยุ่งอยู่กับเรื่องของตัวเอง พ่อค้าของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบ
สงคราม-หิมะ ก็ถูกส่งออกไป จากนั้น ทรัพยากรเหล่านั้นจำนวนมากก็จะถูกส่งเข้าสู่
คลังของเมืองซานไห่

เริ่มที่เขียนเย่ จากนั้น ก็ขยายไปสู่เมืองหลวงของระบบทั้งหมดอย่างช้าๆ

ผู้เล่นรู้สึกยินดี และมีการตอบสนองอย่างตื่นเต้น ผู้เล่นบางส่วนเก็บทรัพยากร เหล่านั้นไว้ในคลังสินค้าของกิลด์ พวกเขาต้องการสงวนพื้นที่จัดเก็บในส่วนของพวกเขา เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวนี้ พวกเขาทั้งหมดก็เริ่มนำทรัพยากรเหล่านั้นออกมาจาก คลังสินค้าของกิลด์ จากนั้น ก็ขายพวกมันให้กับพ่อค้า

ดังนั้น ทรัพยากรที่เคยเต็มพื้นที่คลังสินค้าของกิลด์จึงหายไปอย่างรวดเร็ว

สถานการณ์ผิดปกติดังกล่าว ได้รับความสนใจอย่างมากจากกิลด์ระดับสูง หลังจากที่ พวกเขาทำความเข้าใจสถานการณ์แล้ว พวกเขาก็เอาทรัพยากรเหล่านั้นทั้งหมด ออกมาขายให้กับพ่อค้าในทันที ทุกคนรู้สึกยินดีและพึงพอใจมาก

เมื่อผู้เล่นนำทรัพยากรใส่ไว้ในคลังเก็บสินค้าของกิลด์ พวกเขาจะยอมให้กิลด์เป็น ผู้จัดการพวกมัน แน่นอนว่าหลังจากที่กิลด์ขายทรัพยากรเหล่านั้นได้แล้ว กิลด์ก็จะให้ คะแนนคุณูปการกิลด์แก่พวกเขา

ในทันที คลื่นของการครอบครองทรัพยากรก็ได้แพร่กระจายไปทั่วภูมิภาคจีน

เมื่อเวลาผ่านไป การเข้าครอบครองทรัพยากรก็เป็นที่สนใจมากขึ้นเรื่อยๆ กลุ่มที่อยู่ เบื้องหลังได้เปิดเผยต่อสาธารณชน โดยกิลด์ชั้นนำทั้ง **10** และลอร์ดที่มีชื่อเสียงก็ได้

ยินเกี่ยวกับเรื่องที่ว่า กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ได้เข้าครอบครอง
ทรัพยากรที่ไร้ประโยชน์

การนิเทศและการพูดคุยเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ ดังนั้น พวกเขาจึงได้พัฒนาชุดของ
ทักษะที่น่าทึ่งนี้ เพื่อชุดข้อมูลที่ถูกปกปิดออกมา

ซ้ำๆ ผู้เล่นค่อยๆเปิดเผยความสัมพันธ์ระหว่างเมืองซานไห่และกิลทหารรับจ้าง
กุหลาบสงคราม-หิมะ ผ่านมาได้ถูกยกขึ้น และความร่วมมือระหว่างทั้ง 2 ได้ถูก
เปิดเผย ซึ่งมันได้ดึงดูดสายตาของผู้คนมากมาย

จากนั้น ก็มีคนเปิดเผยความสัมพันธ์ระหว่างโอหยางโซวและหลินซิงไปทั่วโลก ซึ่งมัน
เป็นสมาชิกแกนหลักของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะเองที่เปิดเผยความ
จริงในเรื่องนี้ เนื่องจากบุคคลคนนี้ได้เคยไปเยือนเมืองซานไห่พร้อมกับหลินซิง เธอจึงรู้
เรื่องความสัมพันธ์ของพวกเขา

การทรยศนี้ทำให้ไซสียุนและหลินซิงโกรธมาก และพวกเขาได้จับไล่ผู้ทรยศในทันที
จากนั้น พวกเธอก็สั่งให้ไล่ล่าเธอไปตลอดชีวิต ซึ่งมันทำให้เธอมองไม่เห็นความหวังที่
จะใช้ชีวิตอยู่ในเซียนเย่ได้อีกต่อไป

โดยไม่มีข้อกังขา มีบางคนทำให้เกิดการทรยศครั้งนี้อย่างแน่นอน แม้ว่าผู้ทรยศจะต้อง
เริ่มเกมสใหม่หลังจากที่ตายในเกมส์ แต่ก็ยังได้รับเงินจำนวนมากจากการทรยศครั้งนี้

สำหรับคนที่อยู่เบื้องหลัง โอหยางโซวไม่จำเป็นต้องคิดให้มากความ แน่ใจว่ามัน
จะต้องเป็นดีเงินที่เป็นคนทำแบบนี้ได้

การถูกเปิดเผยไม่ได้ทำให้เขาชุ่นเคื่องหลินชิงและไซสี่หยุน ปัญหาก็คือ สมาชิกแกน
หลักได้ทรยศพวกเธอ เพื่อนเก่าที่เคยต่อสู้เคียงข้างพวกเธอมานานหลายปี แต่กลับไม่
มีใครรู้ว่า การล่อลวงจากโลกภายนอกทำให้เธอกลายเป็นเลวร้าย มันทำให้เธอทิ้ง
มิตรภาพเพื่อเงิน

เห็นได้ชัดว่า ในขณะนี้ โลกจริงและโลกเสมือนกำลังเชื่อมเข้าด้วยกัน ความสัมพันธ์
ระหว่างบุคคล และความผูกพันระหว่างองค์กรในโลกของเกมส์เติบโตขึ้น จนซับซ้อน
และคลุมเครือมากยิ่งขึ้น

โอหยางโซวไม่ได้สนใจอะไรกับเรื่องนี้มากนัก เนื่องจากความร่วมมือระหว่างกลุ่ม
ทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะและเมืองซานไห่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อยู่แล้ว มันขึ้นอยู่กับ
กับเวลาเท่านั้นที่ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาจะถูกเปิดเผย เขาเตรียมรับมือกับเรื่อง
นี้มานานก่อนหน้านี้แล้ว

หลังจากที่ถูกเปิดเผย แน่ใจว่าตำแหน่งของเมืองซานไห่ล่อแหลมมากยิ่งขึ้น โลกจะ
ตระหนักว่า พวกเขาไม่เคยรู้เลยว่า ได้รับอิทธิพลจากเมืองซานไห่มาโดยตลอด เมือง
ซานไห่ได้เอื้อมมือไปหาผู้เล่นนักผจญภัย และนี่เป็นเพียงส่วนเล็กๆ ของภูเขาน้ำแข็งที่

พวกเขาเห็น สำหรับส่วนที่ซ่อนอยู่ในมหาสมุทร พลังอำนาจที่แท้จริงของเมืองซานไห่
ไม่มีใครรู้

เพียงแค่คิดว่าผ่านที่บังคับพลังอำนาจของเมืองซานไห่ถูกยกขึ้น สิ่งที่เปิดเผย
กลายเป็นลึกลับมากยิ่งขึ้น แล้วเมืองแห่งนี้จะไม่ทำให้โลกตกตะลึงได้อย่างไร?

เนื่องจากทั้งโลกรู้ความจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขาแล้ว โอหยางโซวจึง
ไม่ได้วางแผนที่จะซ่อนมันอีกต่อไป เขาส่งเงินอีก **20,000** เหรียญทอง ให้กับหลิน
ชิง และขอให้เธอกวาดทรัพยากรเหล่านั้นที่อยู่ในมือของผู้เล่นนักผจญภัยทั้งหมดมา

สำหรับเรื่องนี้ โอหยางโซวได้สั่งให้ฝ่ายก่อสร้างเลือกถ้ำและปรับปรุงมัน โดยถ้ำแห่ง
นั้นจะใช้เป็นพื้นที่สำหรับจัดเก็บทรัพยากรที่มากเกินไป โดยเฉพาะหนึ่งที่ใช้พื้นที่
จำนวนมาก ถ้าเขาพึ่งพาผู้เล่นลักลอบขนมาให้ เขาจะเสียค่าธรรมเนียมการทะเล
พอร์ตเป็นจำนวนมาก ซึ่งรวมแล้วมันสูงกว่าภาษีการค้า **10%** เสียอีก

ดังนั้น โอหยางโซวจึงซื้อขายผ่านส่วนการประมูล เขากัดฟันและจ่ายภาษีการค้า
3,000 เหรียญทอง ในขณะที่โกาดูแลการค้า ผู้เล่นไม่สามารถลดราคาเพื่อ
หลีกเลี่ยงภาษีได้

ในขณะที่การครอบครองทรัพยากรดำเนินต่อไป กองของหนึ่งก็มีขนาดใหญ่มากขึ้น
ม้วนของเส้นเอ็นม้วนแล้วม้วนเล่าก็ถูกส่งเข้ามา พร้อมกับทรัพยากรอื่นๆ พวกมัน

ทั้งหมดถูกส่งผ่านมายังพื้นที่รับของของเมืองซานไห่ผ่านทางตลาด จากนั้น พวกเขาก็นำทรัพยากรเหล่านั้นไปเก็บไว้ในถ้ำ

มันทำให้ถ้ำขนาดใหญ่ที่ใช้จัดเก็บ ได้รับการเติมเต็มถึงครึ่งหนึ่งของพื้นที่ทั้งหมด

ด้วยจำนวนทรัพยากรปริมาณมหาศาลเหล่านี้ หัวหน้าฝ่ายธนูและหน้าไม้ หูเหิง และ หัวหน้าฝ่ายคลังอาวุธ หวังเกา คาดการณ์ว่า พวกเขามีทรัพยากรมากพอให้ผลิตสายธนูได้อย่างน้อย **1,000,000** เส้น, ชุดเกราะหมิงกงและชุดเกราะหนังมากกว่า **400,000** ชุด

ทั้งสองรู้สึกมีความสุขอย่างมากที่ลอร์ดของพวกเขา ได้หาทรัพยากรจำนวนมหาศาลเหล่านี้มาให้กับพวกเขา พวกเขาไม่คิดเลยว่า ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรของพวกเขาจะถูกแก้ไขเพียงชั่วข้ามคืน นอกจากนี้ มันยังเกินกว่าพวกเขาคาดหวังไว้เสียอีก

สำหรับลอร์ดคนอื่นๆ พวกเขาทำได้เพียงนั่งและเฝ้าดูเขาครอบครองทรัพยากรจากตลาดอย่างต่อเนื่อง ประการแรก พวกเขาเพิ่งผ่านวิกฤตการขาดแคลนธนูพีช ดังนั้น พวกเขายังไม่สามารถใช้จ่ายเพื่อทรัพยากรเหล่านั้นได้, ประการที่สอง แม้ว่าพวกเขาจะได้รับทรัพยากรเหล่านั้นมา พวกเขาก็ไม่สามารถใช้มันได้ในอนาคตอันใกล้นี้ ทรัพยากรเหล่านี้กินพื้นที่ในจัดเก็บ และสิ้นเปลืองเงินทองของพวกเขา มันจึงไม่คุ้มค่าที่จะพยายาม

และที่สำคัญที่สุด ในสายตาของลอร์ดคนอื่นๆ มีสัตว์ร้ายอยู่ทั่วทุกแห่ง พวกเขาสามารถซื้อทรัพยากรเหล่านี้จากผู้เล่นนักผจญภัยเมื่อไหร่ก็ได้ที่พวกเขาต้องการ แล้วเหตุใด พวกเขาต้องสร้างปัญหาให้กับตัวเอง และต่อสู้กับเมืองซานไห่?

โอหยางโช่วรู้ความคิดของลอร์ดคนอื่นๆ เป็นอย่างดี เขาหัวเราะอย่างเยิ่นชา ไม่มีใครเอาชนะเขาได้ในด้านของความเข้าใจเกี่ยวกับ **Earth Online**

ในทางทฤษฎี สัตว์ร้ายนั้นแทบจะไม่มีขีดจำกัด

อย่างไรก็ตาม พวกมันกระจายอยู่ทั่วโลก แม้ว่าไกอ่าจะทำให้บางส่วนเกิดอยู่รอบๆ เมืองหลวงของระบบ เพื่อสนับสนุนผู้เล่นนักผจญภัย แต่ปริมาณของมันก็ไม่ได้สูงมากนัก

สัตว์ร้ายส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในป่าลึกและภูเขาสูง มันเป็นสถานที่อันตรายที่นักผจญภัยไม่ค่อยจะเข้าไป

และหลังจากที่ผู้เล่นได้ผ่านการเป็นมือใหม่ไปแล้ว พวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องฆ่าสัตว์ร้ายเหล่านี้ เพื่อหาค่าประสบการณ์อีกต่อไป หรือจะกล่าวอีกอย่างได้ว่า ค่าประสบการณ์ที่พวกเขาได้รับจากสัตว์ร้ายเหล่านี้ก็น้อยเกินไป ในเวลานี้ ผู้เล่นจะเดินทางเข้าไปในเทือกเขา, ทุ่งหญ้า หรือทะเลทราย เพื่อต่อสู้กับผู้บุกรุกและพวกโจร

ดังนั้น ผู้เล่นจะฆ่าสัตว์ร้ายมากที่สุดในช่วงปีแรกของเกมส์เท่านั้น เวลานี้ จึงเป็นเวลาที่ดีที่สุดในการรวบรวมทรัพยากร หลังจากนั้น อุปทานของทรัพยากรเหล่านั้นจะน้อยลงเรื่อยๆ นอกจากนี้ เมื่อผู้เล่นเลเวลสูงขึ้น ความมั่งคั่งส่วนบุคคลของพวกเขา ก็จะสูงขึ้นด้วย ในเวลานั้น เงินที่พวกเขาได้จากการขายทรัพยากรเหล่านี้ แทบจะไม่มีค่าอะไรในสายตาของพวกเขาเลย พวกเขาจะไม่มีแรงจูงใจในการฆ่าสัตว์ร้ายและเก็บเกี่ยวทรัพยากรเหล่านั้นอีกต่อไป

นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับคันทู สายรังธูมีความสำคัญมากกว่า พวกเขาต้องเปลี่ยนมันบ่อยครั้ง ในกองทัพราชวงศ์ถึง คันทูหนึ่งจะต้องใช้สายรังธูถึง **3** เส้น ดังนั้น จะเห็นได้ชัดว่า เส้นเอ็นมีปริมาณการบริโภคที่มหาศาลเพียงใด

ในครั้งนี้ โอหยางโซวได้กวาดทรัพยากรทั้งหมดมาในเวลาที่เหมาะสม เขาได้รับทรัพยากรทั้งหมดที่ผู้เล่นเก็บสะสมไว้ตลอดเกือบทั้งปี มันเหมือนกับว่า เขาได้กินเค้กก้อนใหญ่ที่สุดและอร่อยที่สุด

การครอบครองทั้งหมดนี้ ทำให้เขาเสียค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น **33,000** เหรียญทอง นอกเหนือจากเงินที่ห้ามใช้ **100,000** เหรียญทองแล้ว เขาเหลือเงินที่ยังใช้ได้เพียง **3,000** เหรียญทองเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม การกระทำที่น่าเหลือเชื่อของเขา ได้ทำให้รากฐานของอุตสาหกรรมทาง
ทหารของเมืองซานไห่มั่นคงมากยิ่งขึ้น ในช่วงระยะเวลานานจากนี้ เขาจะไม่ต้อง
กังวลเรื่องการขาดแคลนทรัพยากรเหล่านั้นอีก

.....

TWO Chapter 255 สนทนาเกี่ยวกับสมรภูมิ

ณ เมืองหานตาน, ห้องโถงประชุม

“มันนอกเหนือจากความคาดหวังของเรา ดูเหมือนว่าเราจะจับปลาตัวใหญ่ได้จริงๆ”
ตี้เฉินกล่าว ขณะที่เขามองออกไปนอกห้องโถง ด้วยท่าทีที่ไม่สามารถอธิบายได้ เมื่อ
เขารู้ว่าเมืองซานไห่ร่วมมือกับกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ตี้เฉินก็สั่งให้คน
ของเขาติดต่อกับสมาชิกแกนหลักของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะทันที
ภายในอิทธิพลของเงินก้อนโต ในที่สุดพวกเขาก็ได้รับข่าวจากสมาชิกแกนหลักคนนั้น

ข่าวที่เขาได้รับจากการจับปลาครั้งนี้ ทำให้ตี้เฉินเป็นกังวลมากขึ้น

जूใต้เฟิงฮัวที่นั่งอยู่ในห้อง กล่าวอย่างช้าๆว่า “ดูเหมือนว่าเราจำเป็นต้องเร่งการเจรจากับกิลด์เจียนฉิงเหิง เราไม่สามารถปล่อยให้ฉีเยว่หวู่ยี้ก้าวนำหน้าเราได้มากกว่านี้อีกแล้ว”

ตีเงินไม่ได้หันไปมองเธอ เขาไขว้มือไว้ที่หลัง และกล่าวว่า “ยี่เจี้ยนซีหลายเรียกร้องมากเกินไป ดูเหมือนว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะจัดการกับปลาตัวใหญ่ตัวนี้”

“จากรายงานที่ข้าได้รับมาจากคนของข้า เขามีการโต้แย้งทางอารมณ์กับผู้นำของกิลด์ถึงหยู เจี้ยนฉีเลยหยิน บางทีเราอาจจะใช้สิ่งนี้โน้มน้าวยี่เจี้ยนซีหลายได้”

“ก็ดี ถ้าเช่นนั้น ข้าจะมอบงานนี้ให้เจ้าเป็นผู้จัดการ” ตีเงินหันไปรอบๆ ขณะที่เขากล่าวด้วยน้ำเสียงลึกลับ

คิ้วที่สวองามของจวูไต้เฟิงฮั่วขมวดเข้าหากัน เธอพยักหน้าแต่ไม่ได้ให้คำสัญญาใดๆ

“ดูเหมือนว่าซาโพจุ่นจะทำตัวไม่ดีนักในช่วงนี้ เขาเข้าไปใกล้ชิดกับซุนเฉินจุนมากเกินไป” ตีเงินกล่าวขณะที่นั่งลงและจิบชา จากนั้น เขาก็กล่าวอย่างขมขื่นว่า “ข้าไม่เคยคิดเลยว่า เราจะทำบางอย่างที่จะเป็นอันตรายต่อพวกเราเอง”

จวูไต้เฟิงฮั่วส่ายหน้า แล้วกล่าวว่า “อย่าได้กังวลมากนัก อย่างน้อย การทดลองของซาโพจุ่น ก็ทำให้เราได้รับข้อมูลส่วนหนึ่งเกี่ยวกับกองทัพเมืองซานไห่ สำหรับที่ซาโพจุ่นเข้าไปใกล้ชิดกับซุนเฉินจุน ข้าไม่คิดว่าท่านจำเป็นจะต้องคิดเรื่องนี้มากนัก”

“โอ? ทำไมล่ะ?”

“ซุนเซ็นจุนเป็นคนที่ลึกซึ้งและขี้ระแวง ซาโงโจนได้ติดตามเรามาาน การที่เขาตัดสินใจเข้าหาซุนเซ็นจุนอย่างฉับพลัน ท่านคิดว่าซุนเซ็นจุนจะเชื่อถือซาโงโจนง่ายๆ หรือ? ซาโงโจนคงเป็นได้เพียงตัวหมากในกระดานหมากรุกของเขาเท่านั้น”

ตีเงินพยักหน้า ดูเหมือนว่าเขาจะเห็นด้วยกับคำกล่าวของจวูไต้เฟิงฮั่ว

อย่างไรก็ตาม จวูไต้เฟิงฮั่วก็ขมวดคิ้ออีกครั้ง และกล่าวออกมาด้วยความกังวลว่า “เมื่อเทียบกับซาโงโจน ข้ากังวลเกี่ยวกับฉีเยว่หฺวู่ยี่มากกว่า จากรายงานที่เราได้รับมาจากการรวบรวมข้อมูลทั้งหมด เมืองซานไห่ได้ใช้เงินจำนวนมหาศาลในการซื้อทรัพย์สินเหล่านั้น”

“ใช่” ตีเงินกล่าวด้วยน้ำเสียงเสียใจ จากนั้น เขาก็กล่าวอย่างขมขื่นว่า “ก่อนหน้านี้ ท่านปู่ได้พยายามทำลายความสัมพันธ์ภายในตระกูลเฟิง และทำให้ฉีเยว่หฺวู่ยี่ต้องใช้เงินทุนของเมืองซานไห่มาแก้ปัญหา เขาคิดว่ามันจะทำให้เมืองซานไห่ยากที่จะอยู่รอดได้ในช่วงวิกฤตการขาดแคลนธัญพืช ใครจะไปคิดว่า ไม่เพียงพวกเขาจะไม่เกิดปัญหาใดๆ แต่พวกเขายังคงมีเงินทุนอีกเป็นจำนวนมาก คงมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่า ฉีเยว่หฺวู่ยี่รวบรวมเงินมากขนาดนั้นได้อย่างไร”

เมื่อตีเงินคิดถึงใบหน้าทีไรกรรเอี้ยวของปู่เขา ตีเงินก็ไม่ว่าเขาจะแสดงท่าทีหรือแสดงความคิดเห็นอะไรออกไปดี นับตั้งแต่เขายังเด็ก ปู่ของเขาเปรียบดั่งภูเขายักษ์ คอยจำกัดเขาอยู่ตลอด แต่น่าเสียดาย สิ่งที่เขาเคยทำได้ดีในโลกจริง บางครั้งมันก็ออกมาไม่ดีนักในเกมส์ มันทำให้ปู่ของเขาอึดอัดมาก

“ดูเหมือนว่า งานประมูลครั้งต่อไป จะเป็นอีกครั้งที่เขาจะนำหวาดกลัว เราคงต้องเตรียมความพร้อมให้ดี” พวกเขาได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างงานประมูลครั้งที่แล้ว พวกเขาไม่อาจใช้อำนาจของตระกูลของพวกเขาได้เลย

“ไม่มีอะไรที่เราสามารถทำได้เกี่ยวกับเขา แต่เราควรจะเริ่มควบคุมค่าใช้จ่ายของเรา ตั้งแต่ตอนนี้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เราต้องใช้ความพยายามทั้งหมดของเขา ในการรับเอาไอเท็มเหล่านั้นมา” ตีเงินถูกทิ้งไว้กับตัวเลือกที่จำกัด เขาจึงรู้สึกหมดหนทาง เขาไม่ว่า เขารู้สึกโชคดีหรือโชคร้ายที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับฉีเยว่หฺวู่ยี่

การซื้อขายที่ไร้ประโยชน์ของโอหยางโซว ผ่านทางกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ทำให้เกิดการอธิบายในช่องพันธมิตรซานไห่

“โวว พี่ชายหฺวู่ยี่! ท่านซ่อนไฟไว้อย่างดีเลยนะ! ใครจะไปรู้ว่ากลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ก็เป็นพันธมิตรของพวกเราด้วย” กงเจิ้งซีกกล่าวด้วยน้ำเสียงประชดประชัน

“ถ้าพวกเจ้าต้องการร่วมมือกับกิลด์ของผู้เล่น พวกเจ้าสามารถไปหาพวกเขาได้”
เนื่องจากพวกเขาได้ตัดสินใจที่จะเปิดเผยเรื่องนี้แล้ว โอหยางโซวจึงนำหลินชิงเข้าสู่
ช่องพันธมิตรโดยตรง

“แน่นอน ด้วยความช่วยเหลือของกิลด์ผู้เล่น บางสิ่งบางอย่างคงจะบรรลุผลโดยง่าย”
ซุนหลงเตียนเซว่กล่าว

“เฮะ!เฮะ! ทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของพวกเรา”

“อืม...ความจริงแล้ว เมืองสอดคล้องของเราก็ตีเชื่อมโยงกับศาลาชิงเฟิงในต้าหลี่
เช่นกัน” ไปฮั่วถือโอกาสนี้เปิดเผยไพ่ลับของเธอ

หลังจากที่ความสัมพันธ์ระหว่างเมืองซานไห่และกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-
หิมะถูกเปิดเผย ผู้นำของศาลาชิงเฟิง แสงจันทร์เหนือแม่น้ำ ก็ติดต่อกับไปฮั่วในทันที
หลังจากที่พี่ชายน้องสาวสนทนากันแล้ว พวกเขาก็ตัดสินใจที่จะเปิดเผยความสัมพันธ์
ของพวกเขา

ด้วยเหตุนี้ ในแข่งขันของกิลด์ ศาลาชิงเฟิงและกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ
จะสามารถพึ่งพาซึ่งกันและกัน และป้องกันความบาดหมางระหว่างกันได้ พวกเขายัง
สามารถร่วมมือกันต่อสู้กับกิลด์ **10** อันดับแรกอื่นๆได้อีกด้วย

ข่าวของเธอไม่ได้สร้างความประหลาดใจให้กับสมาชิกของพันธมิตรชนให้มากนัก

ในหมู่สมาชิกทั้งหมด นอกจากเหนือจากเฟิงฉิวฮวง ทุกคนรู้จักชื่อเสียงของสตูดิโอ
สอດคလံງດີ พวกเขาเป็นที่รู้จักในเรื่องการจัดการกิลด์ของพวกเขาได้อย่างยอดเยี่ยม
ในทุกเกมส์ พวกเขามีส่วนร่วมในฐานะผู้เล่นชั้นนำ พวกเขาจะไม่ทิ้งจุดแข็งของพวกเขา
เขาแน่นอน แม้ว่าพวกเขาจะเปลี่ยนไปใช้โหมดการสร้างดินแดนก็ตาม การสร้างกิลด์
จึงเป็นเรื่องปกติสำหรับพวกเขา

“ไม่น่าแปลกใจเลย!” ชุ่นหลงเตียนแซ่วกล่าวอย่างซ่อนเร้น แต่เขาก็ไม่ได้แสดง
ความเห็นใดๆอีก

ไปฮัวยิมแน่นอนว่าเธอเข้าใจความคิดของชุ่นหลงเตียนแซ่ว ในช่วงวิกฤติการขาด
แคลนธัญพืช ธนาการสีสมุทรได้หยั่งรากลึกไปในดินแดนของสมาชิกทุกคนใน
พันธมิตรชนให้ ยกเว้นก็แต่เมืองสอດคလံງเท่านั้น

ทุกคนอยากรู้ว่า เมืองสอດคလံງจัดการกับวิกฤตินี้ได้อย่างไร การเปิดเผย
ความสัมพันธ์นี้จึงเป็นเหมือนการให้คำตอบแก่พวกเขา ด้วยเงินทุนของศาลาฉิงเฟิง
แน่นอนว่าเมืองสอດคလံງจะสามารถผ่านพ้นวิกฤตไปได้อย่างง่ายดาย

“วูวว ข้ามีความรู้สึกว้า พันธมิตรซ่านไห้ของเรา ไม่เพียงแต่จะมีผู้เล่นลอร์ดที่ทรงอำนาจเท่านั้น แต่เรายังมีผู้เล่นนักผจญภัยที่ยอดเยี่ยมอีกด้วย” กงเจิงชี้กล่าวขณะยิ้ม

โอหยางโซวหมวดคิ้วทันทีที่ได้ยินคำกล่าวของกงเจิง “อย่าได้ปล่อยการ์ดของเจ้าลง และมั่นใจในตัวเองมากเกินไป เก็บเรื่องศาลาชิงเฟิงเป็นความลับไว้ก่อน ยิ่งเก็บมันเป็นความลับได้นานเท่าไร มันก็จะยิ่งส่งผลดีกับเรามากขึ้นเท่านั้น” เนื่องจากเขาเป็นคนที่ชอบซ่อนไพ่ลับไว้ในแขนเสื้อ โอหยางโซวจึงไม่อยากจะเปิดเผยความแข็งแกร่งทั้งหมดของพวกเขาให้คนอื่นรู้

“ครับ ครับ เข้าใจแล้วครับ”

เฟิงฉิวฮวงไม่ได้กล่าวอะไรออกมาเลย จนกระทั่งทุกคนได้สรุปทุกอย่างแล้ว เธอจึงกล่าวออกมาว่า “หุ่ย! จากการคำนวณเวลา ข้าคาดเดาว่า แผนที่สมรภูมิครั้งที่ 3 จะเปิดขึ้นเร็วๆนี้ ท่านคิดว่าอย่างไร?”

โอหยางโซวพยักหน้า และตอบว่า “ก็จริง จากรูปแบบก่อนหน้านี้ ข้าคาดว่าแผนที่สมรภูมิจะปรากฏขึ้นหลังจากที่ดินแดนต่างๆอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางครบ 100 แห่ง”

“หมายความว่า มันจะเปิดเร็วๆนี้หรือ? เราควรเตรียมพร้อมก่อนหรือไม่?”

“พวกท่านจะเตรียมตัวอย่างไร? พวกท่านรู้หรือว่าโกอาจะเลือกสมรภูมิใด?” กงฉิง
ซีถาม

เฟิงฉิวฮวงได้เตรียมตัวมาแล้ว เธอกล่าวว่า “ตามรูปแบบก่อนหน้านี้ หลังจาก
ราชวงศ์โจวตะวันตก มันควรจะเป็น **1** ในสงครามที่โดดเด่น ที่เกิดขึ้นในช่วงฤดูใบไม้
ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ของยุคเลียดก๊ก”

“ไม่เลว มีบุคคลทางประวัติศาสตร์มากมายในยุคนั้น” เห็นได้ชัดว่ากงฉิงซีมุ่งเน้นใน
ด้านนี้มาก

“ใช่ๆ มีจำนวนมากจนนับไม่หมดเลยล่ะ แค่คิดถึงเรื่องนี้ ข้าก็ตื่นเต้นแล้ว!”

“ลองเดาดูซิว่าโกอาจะเลือกสงครามไหน”

“มีสงครามมากมายเกิดขึ้นในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงของยุคเลียดก๊ก
โดยเฉพาะสงครามอันยิ่งใหญ่ระหว่างแคว้นที่ทรงอำนาจ มันมีมากมายเกินกว่าจะ
คาดเดาได้ง่ายๆ” ชุนหลงเตียนเซวักกล่าว

“แม้ว่าจะมีการจัดอันดับสงครามในยุคนี้มากมาย ถ้าจำเป็นต้องเลือกหนึ่งในสงครามเหล่านั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งยุค ข้าคิดว่ามันคงจะเป็นสงครามซาบซิง” เฟิงฉิวฮวงกล่าวอย่างมั่นใจ

ทุกคนประหลาดใจ พวกเขาสงบลง หลังจากที่ได้คิดถึงเรื่องนี้อีกครั้ง พวกเขาก็พบว่ามันมีโอกาสสูงมาก ที่มันจะเป็นไปตามที่เฟิงฉิวฮวงคาดเดา

“หุ้ย! ท่านคิดเช่นไรเกี่ยวกับเรื่องนี้?” เมื่อเห็นว่าโอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไรออกมา เฟิงฉิวฮวงก็ถามเขาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

โอหยางโซวรู้สึกตกใจ แน่นอนว่าเขาอยู่แล้วว่า สมรภูมิต่อไปก็คือ สงครามซาบซิง ซึ่งตรงกับที่เฟิงฉิวฮวงคาดเดา ดูเหมือนว่าผู้เล่นเริ่มที่จะเข้าใจรูปแบบที่โกอาใช้อยู่ได้แล้ว

เนื่องจากเขารู้ความจริงอยู่แล้ว โอหยางโซวจึงไม่ได้มองไปที่สมรภูมิมากเท่าที่ควรจะเป็น

“ข้าก็คิดเช่นนั้น มีโอกาสมากกว่า **90%** ที่จะเป็นสงครามซาบซิง” โอหยางโซวกล่าวอย่างใจเย็น

“สงครามช้างเผือกเป็นหนึ่งในสงครามที่บ้าคลั่งและโหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์ของจีน แคว้นฉินและแคว้นเจ้าสงครามชั้นสูงรวมกว่า **1,000,000** นาย เข้าร่วมสงครามนี้ และทหารชั้นสูงเหล่านี้ก็แข็งแกร่งเทียบได้กับกองกำลังของเรา หรืออาจจะแข็งแกร่งมากกว่าด้วยซ้ำ สมรภูมินี้ยากมาก เราแข็งแกร่งพอสำหรับมันหรือไม่?”

ซุนหลงเตียนเซว่กล่าวว่า ดูเหมือนว่าเขาจะคุ้นเคยกับประวัติศาสตร์มาก

“ข้าไม่คิดว่าเราจะเป็นเพียงอาหารสัตว์หลอกนะ ในสมรภูมินี้ จะมีผู้เล่นมากกว่า **10,000** คน เข้าร่วม แม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด เราก็ยังคงสู้ได้” เฟิงฉิวฮวงกล่าวด้วยความหวัง

“ความจริงก็คือ สงครามในยุคเลียดก๊กนี้ การครอบงำสนามรบด้วยข้อได้เปรียบของอุปกรณ์ชั้นสูงเหมือนอย่างสมรภูมิก่อนหน้านี้ทั้ง **2** ครั้ง จะไม่สามารถทำได้อีกต่อไป”

“เฮะ เฮะ แม้ว่าพวกเราจะไม่สามารถทำได้ แต่พี่ชายหฺวู่ยี่ ท่านก็ยังคงทำมันได้อยู่นะ ชุดเกราะหมิงกงของราชวงศ์ถัง และชุดเกราะปู้เหรินของราชวงศ์ซ่ง ชุดเกราะชั้นสูงเหล่านี้ ยังคงไม่มีในสงครามยุคเลียดก๊ก” กงเจิ้งซีกกล่าว

“จริงสิ พี่ชายหฺวู่ยี่ เมืองซานไห่จะเริ่มขายอาวุธให้พวกเราเมื่อไหร่หรือ? ฉินฉีต้องพบกับข้าทุกวัน เกี่ยวกับอาวุธและอุปกรณ์ที่พวกเราใช้” ซุนหลงเตียนเซว่กล่าวว่า

“เรายังคงพยายามอย่างดีที่สุด ในการสร้างระบบอุตสาหกรรมทางทหาร เร็วที่สุดก็คงจะปีหน้า” โอหยางโซวกล่าวด้วยรอยยิ้มที่ขมขื่น เขารู้ว่า คนเหล่านี้ไม่ได้คาดหวังกับชุดเกราะมากนัก

“เฮ้ เฮ้ เฮ้ กลับเข้าหัวข้อหลักก่อน!” เฟิงฉิวฮวงแทรกเข้ามา ขณะที่ชายสามคนเริ่มที่จะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เธอกล่าวเสริมว่า “ถ้าการคาดเดาของเราถูกต้อง สมรภูมินี้จะเป็นเรื่องที่ยากมาก ดังนั้น เราควรจะเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่มันจะเริ่มขึ้น”

“แต่มันมีปัญหาอยู่ เราไม่รู้ว่าจะเวลาที่โกอาจะเลือกเป็นสมรภูมิ สงครามข้างฝั่งกินเวลาถึง 3 ปี มีองค์ประกอบที่ไม่แน่นอนมากเกินไป” ชุ่นหลงเตียนเซว่กล่าวว่าขณะขมวดคิ้ว

คำกล่าวของชุ่นหลงเตียนเซว่เป็นความจริง แม้แต่โอหยางโซวก็ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าโกอาจะจำลองสมรภูมิต่อช่วงเวลาใด

ถ้าเป็นช่วงเวลาก่อนเกิดสงครามข้างฝั่ง ก่อนที่แม่ทัพแห่งกองทัพแคว้นเจ้าจะเปลี่ยนจากเหยียนผอเป็นเจ้ากั้ว ทั้งกองทัพแคว้นฉินและกองทัพแคว้นเจ้ายังคงเท่าเทียมกัน การเลือกฝ่ายแคว้นเจ้า มันจะง่ายที่พวกเขาจะเปลี่ยนประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม ถ้าโกอาเลือกช่วงเวลาที่กองทัพแคว้นฉินเหนือกว่า ในช่วงที่ปิดกั้นกองทัพแคว้นเจ้าไว้ในกรุงซัง การเลือกฝ่ายแคว้นฉินจะทำให้พวกเขาได้เปรียบอย่างท่วมท้น การเปลี่ยนประวัติศาสตร์แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยในสถานการณ์นั้น

“อย่าเพิ่งคิดมากเกินไป รอประกาศเกี่ยวกับสถานการณ์ของสมรภูมิก่อน แล้วเราค่อยพูดคุยกันอีกครั้ง” โอหยางโซวกล่าว เพื่อเลื่อนมันออกไปชั่วคราว

“ก็ได้” เฟิงฉิวสวกลงอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

“ห่วยี่ อย่าลืมเกี่ยวกับพันธมิตรหยานหว่งล่ะ” ไปฮั่วเตือน “พวกเขาสูญเสียอย่างมากในสมรภูมิครั้งก่อน เพราะพวกเขาไม่คุ้นเคยกับมัน นอกจากนี้ การเคลื่อนไหวที่น่าอัศจรรย์ของท่าน ก็ทำให้พวกเขาไม่สามารถป้องกันตัวเองได้ แต่สถานการณ์ของสมรภูมิที่ 3 นี้ สามารถคาดเดาได้ ตีเงินและพันธมิตรของเขาไม่ใช่คนโง่ ดังนั้น พวกเขาควรจะคาดเดาได้เหมือนกับที่พวกเขาคาดเดา ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเริ่มต้นในจุดเดียวกับเรา แน่นอนว่าพวกเขาต้องการจะก้าวขึ้นไปเหนือเรา ดังนั้น เราต้องเตรียมตัวให้พร้อม”

“มันจะเป็นเรื่องใหญ่อะไรกัน หากพวกเขาต้องการสงคราม เราก็จะให้พวกเขาทำสงคราม!” กงเจิงซีกกล่าวอย่างมั่นใจ

โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไร เขาเพียงพยักหน้าเท่านั้น

.....

TWO Chapter 256 หอกเทียนโม

หลังจากที่เปิดช่องพันธมิตร โอหยางโซวยังคงคิดเกี่ยวกับสถานการณ์ของสมรภูมิครั้งที่ 3 อยู่ ความคิดที่ว่า ควรจะเข้าร่วมฝ่ายใด, กลยุทธ์ที่จะใช้ และสิ่งที่ต้องเตรียมพร้อม มันยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของเขา

ในขณะที่เขายังคงคิดเกี่ยวกับสมรภูมิ ไปหานานผู้ก็เดินเข้ามา และกล่าวว่า “เรียนท่าน ลอร์ด หัวหน้าฝ่ายคลังอาวุธ หวังเกา ขอให้ท่านไปพบเขาที่ฝ่าย เพื่อพูดคุยเรื่องอาวุธที่จะสร้างสำหรับท่าน”

โอหยางโซวรู้สึกประหลาดใจในสิ่งที่เขากล่าว มันเป็นเวลา 5 วันแล้ว ที่หวังเกาเริ่มที่จะถูกลูกเหล็กกล้าอุกกาบาต และมันสมควรที่จะเสร็จสิ้นแล้วในตอนนี้อยู่แล้วเหตุใดหวังเกาถึงได้ขอให้เขาไปที่นั่น แทนที่จะส่งมันมาให้เขาตรวจสอบที่นี่?

เขาไม่ต้องการคิดมากเกินไป โอหยางโซวเดินออกไปจากคฤหาสน์ของลอร์ดทันที

เมื่อเขาไปถึงฝ่ายคลังอาวุธ ช่างตีเหล็กหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหน้าประตูรีบเข้ามา คำนับทักทายโอหยางโซว ภายใต้การนำทางของเขา พวกเขาเดินไปยังที่ทำงานส่วนตัวของหวังเกา

เมื่อเข้าสู่ที่ทำงานนั้นแล้ว พวกเขาก็ได้รับการต้อนรับจากคลื่นความร้อนที่แผ่ออกมาอย่างต่อเนื่อง

ในที่ทำงานนั้น มีช่างตีเหล็กคนอื่นอีก **3** คน พวกเขาคอยช่วยเหลือหวังเกา ในการชุบ หอกครั้งสุดท้าย เมื่อโอหยางโซวไปถึงที่นั่น มันชัดเจนว่าการสร้างหอกอยู่ใน ช่วงเวลาที่สำคัญ และบนร่างกายของหวังเกาก็เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ และมันก็จะเหี่ย หันที่ที่หยดลงบนโต๊ะทำงานของเขา

ช่างตีเหล็กเดินเข้าไปหาหวังเกาและกระซิบที่หูของเขา

หวังเกาพยักหน้า แต่ยังคงทำขั้นตอนสุดท้ายของการสร้างหอกต่อไป ไม่มีอะไรต้อง กังวล โอหยางโซวตัดสินใจที่จะอยู่ที่นั่นและสังเกตการณ์

10 นาทีต่อมา หวังเกาก็หยุดมือของเขา และจัดระเบียบสิ่งต่างๆ วางเครื่องมือลง แล้วใช้ผ้าขนหนูเช็ดเหงื่อออก ก่อนที่จะเดินไปมาหาโอหยางโซว และคำนับเขา “คำนับท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “แล้ว...เจ้าเรียกข้ามาที่นี่ทำไมกันหรือ?”

“อาวุธที่ทรงพลังอำนาจ จะมีจิตวิญญาณเป็นของตัวเอง ทุกครั้งที่มีการสร้างอาวุธ ศักดิ์สิทธิ์ มันจะต้องได้อาบเลือดของเจ้าของของมัน ท่านลอร์ด หลังจากนั้น ท่านจะต้องหยดเลือดของท่านลงบนหอก เพื่อเป็นตัวเร่งปฏิกิริยาในการกำเนิดจิตวิญญาณของมัน”

โอหยางโซเข้าใจความหมายที่เขาจะสื่อ มันเหมือนกับว่าเขาใช้เลือดของเขาเป็นรหัสผ่าน เพื่อให้แน่ใจว่าอาวุธชิ้นนี้จะสามารถใช้ได้โดยเขาเท่านั้น

โดยไม่ลังเล โอหยางโซชักกระบี่ที่เอวออกมา แล้วกดมันที่ฝ่ามือของเขาอย่างระมัดระวัง จากนั้น เขาก็หยดเลือดของเขาลงในชาวขนาดเล็ก จนสามเต็มไปด้วยเลือดของเขา เมื่อเพียงพอแล้ว ผู้ช่วยก็รีบหยิบผ้าพันแผลมา และช่วยเขาพันแผลอย่างรวดเร็ว บาดแผลเล็กๆเช่นนี้ ไม่ได้เป็นปัญหากับผู้ที่ฟื้นฟูร่างกายได้รวดเร็วอย่างโอหยางโซเลย

หวังเกาหยิบขามเลือดกลับไปที่ตั้งทำงานของเขา และบอกให้ผู้ช่วยใส่หอกเข้าไปในเตา เมื่อหอกกลายเป็นสีแดงเพราะความร้อนของเปว่งเพลิงแล้ว หวังเกาก็เทเลือดของโอหยางโซลงบนหอกด้วยความเร็วดุจสายฟ้า

ทันทีที่เลือดสัมผัสกับหอก เลือดก็ไหลซึมเข้าไปในหอกทันที ในพริบตา หอกก็ถูกปกคลุมด้วยชั้นแสงสีแดงสดใส แสงสีแดงสดใสกระพริบอย่างต่อเนื่อง ราวกับมันมีชีวิตขึ้นมาจริงๆ

จากนั้น ท่ามกลางเปลวเพลิงที่ร้อนแรงและแสงสีแดงสดไส ภาพเทพอสูรก็ปรากฏขึ้น
มันปลดปล่อยกลิ่นอายแห่งความโหดร้ายและความตายออกมา

จากนั้น ก็เกิดฟ้าแลบสว่างสดใส ราวกับมันส่องแสงสว่างข้ามผ่านท้องฟ้า และมีเสียง
คำรามดังขึ้นหลังจากฟ้าแลบ สิ่งที่เห็นและได้ยินทั้งหมด เกิดขึ้นจากหอกที่น่าทึ่งนี้

“ตอนนี้แหละ!” ปรากฏการณ์เหลือธรรมชาติดังกล่าวไม่ได้ทำให้หวังเกาอกแวก เขา
ยังคงสงบและตะโกนใส่ผู้ช่วยของเขา พวกเขาร่วมมือกันสร้างหอกต่อไป โดยผ่าน
กระบวนการต่างๆ

เมื่อหวังเกาใช้ก้อนตีมันครั้งสุดท้ายเสร็จ เขาก็ทรุดตัวลงในทันที การสร้างหอกได้เสร็จ
สิ้นแล้ว หวังเกาแทบจะไม่สามารถยืนได้แม้ว่าเขาจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้ช่วยก็
ตาม เขาเกือบจะเป็นลมล้มลงไป แต่หวังเกากลับไม่ได้แสดงออกถึงความเหน็ด
เหนื่อยเมื่อยล้าใดๆ แต่เป็นความสุขและความสำเร็จที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

ในขณะเดียวกันนั้น เสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของโอหยางโซว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เช่นฉีเยว่หฺวู่ยี้ สำหรับช่างตีเหล็กของเขา
หวังเกา ที่ได้เลื่อนเป็นช่างตีเหล็กชั้นแกรนด์มาสเตอร์, รางวัลพิเศษ : คะแนนชื่อเสียง
2,000 แต้ม”

จากนั้น ก็มีประกาศดังนี้

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับเมืองซานไห่ ที่ได้รับช่างตีเหล็กชั้นแกรนด์มาสเตอร์คนแรกของเกมส์, รางวัลพิเศษสำหรับเมืองซานไห่ : ฉายา ‘แหล่งกำเนิดการหลอม’ ”

โอหยางโซวตรวจสอบฉายา ‘แหล่งกำเนิดการหลอม’

แหล่งกำเนิดการหลอม : ความเชี่ยวชาญของช่างตีเหล็กในดินแดน เพิ่มขึ้น 10%, ดึงดูดผู้อยู่อพยพที่เป็นช่างตีเหล็กเข้ามาในดินแดนเพิ่มขึ้น 15%

สถานะทั้ง 2 นี้ มีประโยชน์มาก จากการคาดเดาของโอหยางโซว พวกเขาควรจะได้รับฉายาอื่นๆเพิ่มอีก เช่น ‘แหล่งกำเนิดการตัดเย็บ’

การเลื่อนขั้นของหวังเกา และสถานะของฉายา ‘แหล่งกำเนิดการหลอม’ จะช่วยเพิ่มความเร็วในการพัฒนาช่างตีเหล็กทั้งหมดในดินแดน และมันยังจะช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมทางทหารอีกด้วย

หลังจากที่ใช้เวลาพักอยู่ชั่วคราว หวังเกาก็หยิบหอกขึ้นมา แล้วเดินไปหาโอหยางโซว ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านลอร์ด หอกเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว โปรดตั้งชื่อให้กับมันด้วย ขอรับ”

ตามความต้องการของเขา หอกทั้งหมดเป็นสีดำ หนัก **35** กิโลกรัม ยาวประมาณ **300** เซนติเมตร โดยหัวหอกยาวประมาณ **37** เซนติเมตร

ส่วนที่เป็นเอกลักษณ์ที่สุดของหอกก็คือ ในช่วงที่หอกถูกสร้างขึ้น ภาวสักของเทพอสูรได้ปรากฏขึ้นบนหอกโดยอัตโนมัติ ภาวสักนี้ดูสมจริงและหอกดูเหมือนเป็นอวตารของเทพอสูร จากที่หวังเกาบอก เขาไม่ได้สลักมันไว้บนหอก แต่มันเกิดจากเลือดของเขาที่ซึมเข้าไปในหอก

โอหยางโซวจึงเชื่อมโยงมันกับสายเลือดเทพอสูรของเขาได้ในทันที เขากล่าวว่า “เนื่องจากหอกถูกสร้างขึ้นจากอุกกาบาตที่ตกลงมาจากฟากฟ้า และได้รับการหล่อเลี้ยงจากเลือดของเทพอสูร ข้าจะขอตั้งชื่อมันว่า ‘หอกเทียนโม’ ”

ชื่อ : หอกเทียนโม(ระดับทองคำขาว)

ความแข็ง : **75**

ความคม : 65

ความทนทาน : 55

ลักษณะพิเศษ : การดูดเลือดของอสุร(มีโอกาสมันจะพัฒนาขึ้นทุกครั้งที่หอกได้ซึม
ซับเลือด)

การประเมิน : สร้างจากอุกกาบาตที่ตกลงมาจากฟากฟ้า และอาบเลือดของเทพอสุร
หลังจากเปลี่ยนรูป มันได้กลายเป็นอาวุธศักดิ์สิทธิ์ และสามารถใช้ได้เฉพาะคนที่หยด
เลือดของเขาไว้เท่านั้น ไม่สามารถแลกเปลี่ยนได้, ไม่สามารถทิ้งได้ และสามารถ
วิวัฒนาการได้

ถ้าไม่มีเลือดของโอหยางไซวที่มีสายเลือดเทพอสุร บางที หอกอาจจะถูกทำลาย หรือ
ถ้าสำเร็จ มันก็คงเป็นได้มากที่สุดแค่ระดับทองดำ

หอกเทียนโมทรงพลังอย่างไม่ต้องสงสัย ความแข็งแกร่งของมันเทียบได้กับกระบี่ฉิง
เฟิงของช่งเจีย

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ หอกเทียนโมไม่สามารถวิวัฒนาการได้ จาก
คำอธิบายของลักษณะพิเศษ การดูดเลือดของอสุร เมื่อหอกได้อาบเลือดของศัตรูที่

เหมาะสมอย่างเพียงพอ มันจะสามารถพัฒนาได้อีกระดับ และกลายเป็นหอรั้งน้ำ
ของโลก

ขณะที่เขาสัมผัสหอเบาๆ เขาก็กล่าวว่า “หอเทียนไม้ ตามข้าเข้าสู่สนามรบ เจาะ
ทะลวงศัตรูและอาบเลือดของพวกเขา เราจะสร้างตำนานที่ไม่มีใครลบล้างได้”

ราวกับหอมีชีวิต มันสั่นอย่างฉับพลัน และแสงสีแดงก็เปล่งออกมา

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็มีความสุขมาก เขาไม่รู้ว่หอมีจิตวิญญาณได้อย่างไร
ดูเหมือนว่าสายเลือดเทพอสูรนั้นจะทรงพลังอย่างมาก เขาเริ่มคิดว่าในครั้งต่อไป พวก
เขาควรจะลองทำแบบเดียวกันนี้ เมื่อต้องการสร้างชุดเกราะหิมะที่ระดับสูงขึ้นไป

สุดท้าย หลังจากที่ได้รับอาวุธศักดิ์สิทธิ์นี้ โอหยางโซวก็เริ่มตรวจสอบสถานะของเขา

ชื่อ : ฉีเย่วหวู่

ฉายา : มาควิสแห่งเหลียนโจว, คนรักชาติ

อาชีพ : นายทหาร(อาชีพรอง)

ดินแดน : เมืองซานไห่

คะแนนการกุศล : 90,500/102,400

ตำแหน่ง : มาควิสชั้น 3

เลเวล : 55

ชื่อเสียง : เป็นที่รู้จัก (77,000/100,000)

พลังภายใน : (5,800/10,000)

โครงสร้างร่างกาย : 18+8

ความเข้าใจ : 21+4

โชคดี : 5

เสน่ห์ : 8

ความเป็นผู้นำ : 75+10

กำลัง : 38+5

สติปัญญา : 20

การเมือง : 56

ความสามารถพิเศษ : เทพสงคราม(เพิ่มพลังการต่อสู้ 20%)

ลักษณะพิเศษ : การครอบครองอสูร(พลังต่อสู้เพิ่มขึ้น 200% เป็นเวลา 30 นาที
หลังจากสิ้นสุด จะอยู่ในช่วงเวลาที่อ่อนแอชั่วคราว)

ศิลปะกำลังภายใน : เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง(ชั้น
4/12)

ฝึกฝน : ปาเจีฉวน(ปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่ว), เพลงหอกตระกูลหยาง(กลายเป็น
เชี่ยวชาญ)

ศิลปะสงคราม : หลิวเถา(ฉบับหวู่เถา)

ทักษะ : การเก็บขั้นสูง, การต่อเรือขั้นต้น, การเจรจาขั้นกลาง, การประเมินขั้นสูง, การใช้อาวุธขั้นสูง, การขี่ขั้นต้น, การใช้หอกขั้นต้น, การยิงธนูขั้นต้น, เทคนิคการฝึกสัตว์ป่าให้เชื่อ ขั้นต้น

ภาชนะ : ม้าฉิ่งฟู่ขั้นสูง(ระดับทองคำขาว)

เครื่องประดับ : แหวนแห่งความกล้า(ระดับเหล็กดำ), สร้อยคออันโหดร้าย(ระดับเงิน)

ชุดเกราะ : เกราะหมิงกงขุนพล(ระดับทองคำขาว)

อาวุธ : หอกเทียนโม(ระดับทองคำขาว)

ไอเท็มพิเศษ : ยันต์ประหัยเลือด, ยันต์พลังกำลัง, ยันต์เร่งเดินทัพ, ตู๊กตาตัวแทน, ลูกประคำเย็น, แผนที่ขุมสมบัติของอ่าวเป่ยไห่

หลังจากที่ผู้เล่นมาถึงเลเวล **50** ความยากลำบากในการเพิ่มเลเวลาก็จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากผ่านมา **5** เดือน ตั้งแต่สงครามโจวหลู่ เลเวลของไอหยางไชวเพิ่มขึ้นจาก **48** เป็น **55** เท่านั้น

ท่ามกลางสถานะที่ได้มา หลังจากทีค่าสถานะใดเพิ่มขึ้นถึง **80** แด้มแล้ว หากต้องการเพิ่มค่าสถานะนั้นต่อไป มันจะต้องใช้แด้มสถานะอิสระถึง **5** แด้ม ในการเพิ่มค่าสถานะ **1** แด้ม และหลังจากทีค่าสถานะถึง **90** แด้มแล้ว มันจะต้องใช้แด้มสถานะอิสระถึง **10** แด้ม

โอหยางโชวตัดสินใจว่า เมื่อเขาอัปเดตค่าความเป็นผู้นำถึง **80** แด้มแล้ว เขาก็จะเน้นไปที่การอัปเดตกำลังให้ถึง **80** แด้ม จากนั้น เขาค่อยกลับมาอัปเดตค่าความเป็นผู้นำอีกครั้ง

ยังคงมีระยะห่างที่กว้างใหญ่ระหว่างสถานะของเขาและลัทธิชิน และมันยังยิ่งกว้างขึ้นหากเขาไปเทียบกับค่าสถานะของขุนพลชี สถานะของเขาในตอนนี เทียบได้กับนายทหารชั้นกลางเท่านั้น

เดือนที่ผ่านมา โอหยางโชวสามารถเลื่อนเป็นขั้นที่ **4** ของเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองได้แล้ว ความจุของกำลังภายในเพิ่มขึ้นเป็น **2** เท่า หรือมากถึง **10,000** จุด ตอนนี้ เขาสามารถทำการบ่มเพาะได้ทุกวัน โดยการหมุนวน **1** รอบ จะสามารถสร้างฉีได้ **10** จุด, ใน **1** วัน เขาสามารถสร้างฉีได้ **120** จุด และถ้าเขาต้องการเลื่อนเป็นขั้นที่ **5** เขาจะต้องใช้เวลาอีกเดือนเศษๆ

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ โอหยางโชวรู้สึกว่ เขาได้มาถึงขีดจำกัดของเขา ในเรื่องของการเพิ่มจำนวนการหมุนวนฉีแล้ว

หากปราศจากปาฏิหาริย์หรือสถานการณ์พิเศษ มันคงยากที่เขาจะเพิ่มประสิทธิภาพมันได้อีกครั้ง

ในบรรดาอุปกรณ์ของโอหยางโซว ชูตเกราะและอาวุธของเขาอยู่ในระดับทองคำขาม ปัญหาก็คือ เครื่องประดับของเขา มีเพียงแหวนแห่งความกล้า(ระดับเหล็กดำ) และสร้อยคออันโหดร้าย(ระดับเงิน) เท่านั้น

หลังจากปิดหน้าต่างสถานะของเขาแล้ว โอหยางโซวก็ออกจากฝ่ายคลังอาวุธ

เมื่อเขากลับมาที่สำนักงานของลอร์ด เลย์สุ่นก็มารอพบเขาอยู่ที่นี่แล้ว แม้ว่าเลย์สุ่นจะยุ่งกับการฝึกอบรม ปฏิบัติการของฝ่ายข่าวกรองก็ไม่ได้หยุดลง ดังนั้น ข้อมูลที่สำคัญต่างๆจึงยังคงถูกรายงานให้โอหยางโซวทราบอย่างสม่ำเสมอ

“ท่านลอร์ด ข้ามีข่าวใหม่ของทุ่งหญ้าจะรายงานขอรับ!”

ตั้งแต่ที่ได้เห็นเลย์สุ่น โอหยางโซวก็ได้เตรียมใจไว้แล้ว มันผ่านมา 3 เดือนแล้ว นับตั้งแต่ปฏิบัติการไฟป่า ดังนั้น สมดุลระหว่างเผ่าต่างๆในทุ่งหญ้าทั้งหมด ควรจะพังทลายได้แล้วตอนนี้

ในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมาไม่มีวันใดเลยที่โอหยางโชวหยุดการเฝ้ามองทุ่งหญ้า

หลังจากปฏิบัติการไฟป่า กองทัพตะวันตกของเผ่าเทียนฉีก็ล่มสลาย และมันต้องใช้
เวลาพอสมควรในการสร้างขึ้นใหม่ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงสูญเสียความสามารถในการ
ป้องกันเผ่าต่างๆทางทิศตะวันตก

เผ่าขนาดกลางได้เริ่มแสดงเขี้ยวเล็บของพวกเขา พวกเขาไม่สนใจคำเตือนที่ได้รับจาก
เผ่าเทียนฉี และเริ่มรุกรานเผ่าที่ขนาดเล็กกว่าพวกเขา ปล้นปลุ่สัตว์และทรัพยากรของ
พวกเขา และเข้าครอบครองทุ่งหญ้าของพวกเขา

ผลลัพธ์? เผ่าเทียนฉีทำได้เพียงประกาศเตือนเท่านั้น แต่พวกเขากลับไม่ได้เคลื่อนไหว
ใดๆ ปฏิบัติการของพวกเขาถูกตีความว่า พวกเขาได้สูญเสียอำนาจไปแล้ว และสิ่งนั้น
ทำให้เกิดความโกลาหลครั้งใหญ่

ด้วยเหตุนี้ เปลวไฟแห่งสงครามจึงเริ่มแพร่กระจายออกไปทั่วทั้งทุ่งหญ้า จาก
ตะวันออกสู่ตะวันตก จากเหนือสู่ใต้

ในพริบตา สงครามได้กลืนกินทุ่งหญ้าทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ตลาดนอกเมืองมิตรภาพ
กลับได้รับประโยชน์จากสงคราม พวกเขาได้รับม้าฉิ่งฟู่มากมาย เพียงพอที่จะเติมเต็ม
กรมทหารที่ 2 ได้ โดยแลกเปลี่ยนพวกมันกับธัญพืชและแร่เหล็ก

TWO Chapter 257 ^{๒๕๗}เหยื่อ

“ตามรายงานของสายลับ ท่งหญ้ากำลังจะกลับมาสงบสุขอีกครั้ง”

รายงานของสายลับกล่าวว่า หลังจาก 3 เดือนแห่งความสับสนวุ่นวาย เฝ้าขนาดเล็กในท่งหญ้าถูกกวาดล้าง พวกที่เหลือเข้าร่วมกับเฝ้าขนาดกลางอื่นๆ หรือบางส่วนก็ย้ายไปรวมกับเฝ้าเทียนฉี

“ปัจจุบันเหลือเพียงเฝ้าเทียนฉีที่ตั้งอยู่ตรงกลางท่งหญ้า และเฝ้าขนาดกลางอีก 8 แห่ง ตั้งอยู่ในส่วนอื่นๆ ของท่งหญ้า ทางทิศเหนือและใต้มีฝั่งละ 1 เฝ้า, ทางทิศตะวันออกและตะวันตกมีฝั่งละ 3 เฝ้า สำหรับเฝ้าเทียนเฟิงที่อยู่ทางเหนือของเมืองมิตรภาพ หลังจากที่ยึดพื้นที่ของเฝ้าเทียนเหลียนแล้ว พวกเขาก็กวบรวมกับเฝ้าขนาดเล็กทางตะวันออก และเข้าครอบครองท่งหญ้าทางใต้ทั้งหมดเพียงเฝ้าเดียว”

โอหยางโซวพยักหน้า เขาเป็นกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่ชนเผ่าเร่ร่อนจะทำหลังจากนี้

“มีสัญญาณใดที่บอกว่าเฝ้าขนาดกลางจะก่อตัวเป็นพันธมิตรหรือไม่?” โอหยางโซวถาม

ตามกลยุทธ์ปกติ การก่อตัวเป็นพันธมิตร เพื่อกวาดล้างเผ่าเทียนฉี เป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขา ตอนนี้ ปัญหาเดียวกันคือ แม้ว่าเผ่าเทียนฉีจะได้รับความเสียหายไปบางส่วน พวกเขาก็คงมีอำนาจมากที่สุดในทุ่งหญ้าทั้งหมด เป็นไปได้ยากที่เผ่าขนาดกลางจะกล้ารุกรานเผ่าเทียนฉี เนื่องจากพวกเขาอาศัยอยู่ภายใต้เงาของเผ่าเทียนฉีมานานเกินไป

“เผ่าขนาดกลางทั้ง 8 ได้ เป็นพันธมิตรกัน แต่ไม่มีใครแข็งแกร่งพอที่จะเป็นผู้นำของพวกเขา พันมิตรเปราะบางเกินไป และการจัดการของพวกเขาก็อ่อนแอ ในขณะเดียวกัน เผ่าทางตะวันออกและตะวันตก ยังคงมีความขัดแย้ง ตั้งแต่เมื่อครั้งที่พวกเขารุกรานเผ่าขนาดเล็กเดียวกัน มันจึงเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาที่พันธมิตรจะก่อตัวขึ้นได้อย่างสมบูรณ์”

โอหยางโซยิมเยาะ และกล่าวว่า “เฮอะ นี่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ พวกเขาคงจะอยากทำลายซึ่งกันและกัน และปล้นชิงทรัพย์สินของคนอื่นๆแน่”

“ท่านลอร์ดชาญฉลาดนัก มันเป็นอย่างที่ท่านกล่าวจริงๆ”

“แต่ปัญหาก็คือ เราจะเข้าไปกระตุ้นความโกลาหลวุ่นวายอีกครั้งได้อย่างไร?”

ในฐานะที่เป็น 1 ใน 3 หัวหน้าทีมของฝ่ายข่าวกรอง เลย์สุ่นมีข้อมูลเชิงลึกเฉพาะของตัวเอง และไวต่อสิ่งต่างเช่นนี้ เขาคิดบางอย่างได้ และเขาก็รีบกล่าวออกมาในทันทีว่า “เรียนท่านลอร์ด ข้ามีรายงานอีกเรื่อง ตามที่สายกล่าว หลังจากได้ครอบครองทุ่งหญ้าทางใต้ทั้งหมดแล้ว เผ่าเทียนเฟิงก็ได้จ้องมองมาที่เมืองมิตรภาพ”

โอหยางโซวกล่าวอย่างเย็นชาว่า “เจ้าจะบอกว่า เผ่าเทียนเฟิงกำลังวางแผนที่จะบุกเมืองมิตรภาพหรือ?”

“เป็นไปได้ขอรับ ท่านลอร์ด ท่านคงจะทราบดีว่า ตลาดนอกเมืองมิตรภาพมีปริมาณการซื้อขายจำนวนมากในทุกๆวัน ก่อนหน้านี้เผ่าต่างๆอยู่กับการปล้นสะดมเผ่าขนาดเล็ก ดังนั้น พวกเขาจึงทำได้เพียงแลกเปลี่ยนทรัพยากรในตลาด แต่ตอนนี้สงครามได้สิ้นสุดลงแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะตัดสินใจโจมตีเมืองมิตรภาพ” เลย์สุ่นอธิบายอย่างใจเย็น

หลังจากฟังคำอธิบายของเลย์สุ่น โอหยางโซวก็คิดไฉ่เฉียนมาได้ทันที เขากล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น เราก็ควรกวาดล้างเผ่าเทียนเฟิงให้สิ้นซาก แล้วแทรกแซงทุ่งหญ้าโดยตรงจากที่เจ้ากล่าว มันคงไม่ใช่แค่เผ่าเทียนเฟิงเท่านั้นที่จ้องมองเมืองมิตรภาพของเรา เผ่าอื่นๆก็คงจะจ้องมองมาเช่นกัน”

“แต่” เลย์สุ่นลังเลที่จะกล่าวออกไป “ถ้าเราทำเช่นนั้น เผ่าอื่นๆจะรวมตัวกัน และช่วยกันต่อต้านเราหรือไม่?”

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “มีความเป็นไปได้ที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น ดังนั้น เราจะต้องทำบางอย่าง นั่นก็คือ ทำลายความเป็นพันธมิตรของพวกเขา และหันเหความสนใจของพวกเขา เจ้าไม่ได้บอกหรือว่า เฝ้าทางตะวันออกและเฝ้าทางตะวันตกมีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีกันนัก จัดให้สายลับบางคนปลุกปั่นความเกลียดชังระหว่างพวกเขา และปลุกระดมสงครามระหว่างพวกเขา”

“เข้าใจแล้วขอรับ” ทันใดนั้น เล่ย์สุนกั๋วสีกั๋วได้ว่า เขามีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น

ตั้งแต่วันที่ 2 ถึงวันที่ 5 ของเดือนที่ 11 หุ่นหญาที่เพิ่งจะส่งบลงได้ไม่นานก็กลับมาวุ่นวายอีกครั้ง

ในเวลาเพียงไม่กี่วันนี้ พื้นที่ชายแดนของเฝ้าขนาดกลางทั้ง 6 ในหุ่นหญาทางตะวันออกและตะวันตก มีการลอบโจมตีราว 6 ครั้ง ในพื้นที่ทับซ้อน ดูเหมือนว่าผู้บุกรุกจะมีเจตนาที่ชัดเจนมาก พวกเขาสังหารทุกคน ไม่มีใครรอดชีวิต และปลุสัสต์ว์ทั้งหมดก็ถูกปล้น

เลือดที่หลังไหลไปทั่วซากศพของเฝ้าที่ถูกโจมตี แสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายของสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา

หลักฐานทั้งหมดชี้ให้เห็นว่า ฆาตกรข้ามพรมแดนและลอบโจมตีชาวเผ่าเหล่านี้ ด้วยเหตุนี้ ความเกลียดชังในหมู่ชนเผ่าจึงถูกผลักดันให้สูงขึ้น ตอนนี้ พวกเขามักจะร้องขอให้ผู้นำของพวกเขา ประกาศสงครามกับศัตรูของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำเผ่าจะไม่เคลื่อนไหวอย่างฉะฉาน พวกเขากังวลว่า จะมีผู้ที่มีเจตนาไม่ดี กำลังพยายามที่จะทำลายความเป็นพันธมิตรของพวกเขา พวกเขาจึงพยายามที่จะแก้ปัญหาอย่างสันติ

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พวกเขาจะเสร็จสิ้นการสืบสวน คนชั้นสูงของเผ่าก็ถูกลอบสังหาร พวกเขาตายอย่างเงิบๆในเต็นท์ หรือไม่ก็ในเขตทุรกันดาร

สถานการณ์เช่นนี้ทำให้พวกเขากระวนกระวายใจ

และในขณะนั้นเอง กรมทหารที่ **2** ที่ประจำการอยู่ที่ค่ายทิศเหนือก็ได้ออกมาจากค่ายโดยอ้างถึงการฝึกอบรม พวกเขาไม่ได้ปิดบังความเคลื่อนไหวของพวกเขา ในการเดินทางข้ามแม่น้ำมิตรภาพ และหายตัวไปอย่างลึกลับ

ทันทีที่กรมทหารที่ **2** ออกไป แร่เหล็กและวัตถุพิษจำนวนมากก็ถูกส่งไปยังเมืองมิตรภาพ และเก็บไว้ในคลังสินค้าของตลาด พวกมันถูกเก็บไว้ในขณะที่อยู่ในสายตาของชาวเผ่าเร่ร่อนที่มาซื้อขายในตลาด

ณ เฝ่าเทียนเฟิง, เต็นท์ผู้นำเฝ่า

“ท่านผู้นำ นี่เป็นโอกาสอันดี เราไม่ควรจะลังเลอีกต่อไป!”

ในฐานะเพื่อนบ้านของเมืองมิตรภาพ การเคลื่อนไหวของตลาดและค่ายทศเหนือ ถูกสังเกตเห็นโดยเฝ่าเทียนเฟิงอย่างรวดเร็ว พวกเขาได้ส่งคนของพวกเขาเข้าไปในเมืองมิตรภาพก่อนหน้านี้ และทันทีที่พวกเขาได้รับข่าว พวกเขาก็ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

“ถูกต้องแล้วท่านผู้นำ เราเพียงต้องใช้กำลังซัก **1,000** นาย เราก็จะสามารถยึดตลาดได้แล้ว”

ต้าเรียชินั่งอยู่บนที่นั่งของผู้นำ เขาขมวดคิ้ว ก่อนจะกล่าวออกไปด้วยเสียงเคร่งขรึมว่า “ลองใช้สมองของพวกเจ้าคิดดูซิ การกระทำของพวกเขาน่าสงสัยมากเกินไป นี่ต้องเป็นกับดักอย่างชัดเจน”

“ท่านผู้นำ ไม่ว่ามันจะเป็นกับดักหรือไม่ สุดท้าย มันก็ต้องตกมาอยู่ในกำมือของเรา อยู่ดี ตราบเท่าที่เรายึดตลาดได้ กองทัพเมืองมิตรภาพจะทำอะไรเราได้? แม้ว่ามันจะเป็นกับดัก เรายังคงการาบพวกเขาในพื้นที่เปิดได้ และเราก็จะทำให้พวกเขาเปียกโชกไปด้วยเลือดของพวกเขา!” คนที่กล่าวออกมาเปรียบเสมือนแขนข้างหนึ่งของต้าเรียชิ ขุนพลเพียงคนเดียวของเฝ่าเทียนเฟิง ฮูฉีฉู

“ใช่! ใช่! ถูกต้อง! ถูกต้อง!” คำกล่าวของฐิติถูกสอดคล้องกับความคิดของคนอื่นๆ

จริงๆ แล้ว แม้แต่ต้าเรียชก็ถูกดึงดูด เขาคงจะโกหกหากเขาบอกว่าไม่ได้สนใจ
ทรัพยากรในตลาดเลย อย่างไรก็ตาม ในฐานะผู้นำเผ่า เขาต้องมองการไกลและลึกซึ้ง
เพื่อผลประโยชน์ของเผ่าเขา คำนึงถึงทุกความเป็นไปได้ในการพิจารณา “คำกล่าว
ของเจ้าถูกต้อง แต่สิ่งที่ข้ายังกังวลก็คือ การโจมตีที่เกิดขึ้นในทุ่งหญ้าช่วงนี้ ทุ่งหญ้า
ตอนนี้เหมือนหญ้าไฟที่มีการปะทุอยู่ตลอดเวลา มันจึงไม่ใช่ช่วงเวลาที่ดีนักที่จะ
สร้างปัญหาเพิ่ม”

“ท่านผู้นำ ในความคิดของข้า นั่นคือเหตุผลที่เราควรจะทำให้เด็ดขาดมากขึ้น
คว้าโอกาส และเติมเต็มแร่เหล็กและธัญพืช พวกมันจะช่วยประกันความอยู่รอดของ
พวกเรา” ฐิติเป็นคนที่ได้เดิยและหนักแน่น เขากล่าวออกไปด้วยความมุ่งมั่น

ความเห็นของฐิติสอดคล้องกับความต้องการของคนชั้นสูงในเผ่า เขาจึงได้รับการ
สนับสนุนอย่างมาก

ต้าเรียชถอนหายใจภายในใจของเขา คำกล่าวของฐิติทรงพลังเกินไป มันทำให้เขา
คิดว่าตัวเองเป็นคนหัวโบราณเกินไป เพื่อมุ่งสู่สถานะที่สูงขึ้นบนทุ่งหญ้าแห่งนี้ ความ
ระมัดระวังเป็นสิ่งจำเป็น แต่ความระมัดระวังที่มากเกินไป สุดท้ายจะกลายเป็นเพียง
ความหวาดกลัว และมันจะทำให้โอกาสทองมากมายหลุดลอยไปจากมือของเขา

TWO Chapter 258 กองทัพที่ชายแดน

ชาวจีนกล่าวไว้ว่า ‘ถ้าเวลาที่เหมาะสม คุณก็จะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ได้ทั้งหมด แต่
ถ้าเวลาไม่เหมาะสม คุณจะได้รับผลลัพธ์ที่ยากลำบาก’

“ดี!” ต้าเรียชิตัดสินใจ “ฮูฉีฉู๋ ข้าจะให้เจ้านำทหาร **1,000** นาย เข้าโจมตีตลาด
การค้า” ต้าเรียชิตูยเสียความใจเย็นของเขา ภายใต้การยั่วยวนของชัยชนะและผล
กำไร และภายใต้การผลักดันของเหล่าคนชั้นสูงของเผ่า มันทำให้เลือดของเขาเดือด
พล่าน

“ขอรับ!” ฮูฉีฉู๋มีความมั่นใจอย่างมาก

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 11 วันที่ 6

ฮูฉีฉู๋นำกองกำลังของเขา ข้ามคูเมืองและเข้าโจมตีตลาดการค้าที่ไร้การป้องกันโดย
สิ้นเชิง

พวกเขาขับไล่พ่อค้าทั้งหมดที่อยู่ที่นั่น และปล้นชิงทรัพย์ากรทั้งหมดไป พวกเขายังไม่
ลืมที่จะจุดไฟเผาทำลายสถานที่แห่งนั้นด้วย

เมื่อเปลวเพลิงแพร่กระจายและลุกขึ้นไปสู่ท้องฟ้า ฐิติญกก็นำกองกำลังของเขาออกไป
พร้อมกับทรัพยากรจำนวนมหาศาลที่พวกเขายึดได้

ตลาดการค้านอกเมืองมิตรภาพ เป็นจุดซื้อขายสำคัญระหว่างเมืองซานไห่และชนเผ่า
เร่ร่อน ทุกเผ่ารวมทั้งเผ่าเทียนฉี มีพ่อค้าประจำอยู่ที่นี่

การกระทำของเผ่าเทียนเฟิง เป็นดังพายุที่โหมกระหน่ำ มันแพร่กระจายไปทั่วทุ่งหญ้า
อย่างรวดเร็ว

เมื่อเผ่าอื่นๆได้รับข่าวนี้ พวกเขาบางส่วนก็อิจฉา และบางส่วนก็ไม่พอใจ หลายคน
เสียใจ เสียใจที่พวกเขาไม่ได้เป็นคนทำเรื่องนี้

ผู้ชนะมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง และเมื่อแร่เหล็กและธัญพืชจำนวนมหาศาลได้ถูก
ส่งกลับมาถึงเผ่าของพวกเขา ทว่าทั้งเผ่าก็คึกคัก และพวกเขาได้จัดงานเฉลิมฉลองครั้ง
ใหญ่ในวันเดียวกันนั้น

แม้แต่ตัวตำเรี่ยชเองก็แทบไม่เชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น เขารู้สึกโชคดีที่ไม่ได้พลาดโอกาสนี้

จากการคำนวณของเขา ปริมาณธัญที่ขี้ดได้นี้ จะทำให้พวกเขาอยู่ได้นานถึงครึ่งปี แะ
เหล็กก็มีมากพอให้พวกเขาผลิตลูกศร, ดาบ และชุดเกราะได้เป็นจำนวนมาก

เผ่าเทียนเฟิงกำลังก้าวสู่การเป็นผู้นำของทุ่งหญ้า

ในวันที่ 2 ก่อนที่จิตวิญญาณแห่งการเฉลิมฉลองของเผ่าจะผ่านพ้นไป ผู้ส่งสาส์นจาก
เมืองมิตรภาพก็มาถึง

ผู้ส่งสาส์นเตือนเผ่าเทียนเฟิงสำหรับกระทำของพวกเขา และเรียกร้องให้พวกเขาคืน
ทรัพยากรทั้งหมดกลับไป และยังต้องมอบม้าฉิงฟู่ 500 ตัว ไปเป็นค่าชดเชยด้วย

“ฮ่า! ฮ่า! ฮ่า! ฮ่า!” คำกล่าวของผู้ส่งสาส์น กลายเป็นการเชื้อเชิญให้ชาวเผ่าเทียนเฟิง
หัวเราะเยาะเย้ย

ผู้ส่งสาส์นยังคงสงบ และการแสดงออกทางสีหน้าของเขาไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ

ตำเรี่ยชนั่งอยู่ในเต็นท์ของเขา และส่ายหน้าอย่างขบขัน ก่อนจะกล่าวว่า “แล้วถ้าข้า
ไม่ทำล่ะ?”

“ถ้าท่านปฏิเสธ พวกเราก็จะต้องทำสงครามกัน”

“พูดจาใหญ่โตนัก เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ากำลังพูดอยู่กับใคร?” ฐิติญตะคอกออกไป
ความสำคัญในการเปลี่ยนครั้งนี้ ได้เพิ่มศักดิ์ศรีของเขาขึ้น และตอนนี้ เขาถูกมองว่าเป็น
วีรบุรุษของเผ่าเทียนเฟิงไปแล้ว

ดวงตาของผู้ส่งสาส์นกลายเป็นเย็นชา ขณะที่เขาหันไปมองฐิติญ ก่อนจะกล่าวอย่าง
เย็นชาว่า “นี่คงเป็นขุนพลที่เป็นคนปล้นตลาดของเราใช้หรือไม่? ท่านลอร์ดของข้าได้
กล่าวไว้ว่า คนชั่วร้ายเช่นเขาจะต้องถูกกำจัด!”

“เจ้า!” ฐิติญโกรธมาก “เจ้าจะยังกล้าอยู่หรือไม่ หากว่าข้าฆ่าเจ้าไปแล้ว” ขณะที่เขา
กล่าว เขาก็ดึงดาบจันทร์เสี้ยวออกมาจากหลังของเขา และเตรียมจะกระโจนใส่ผู้ส่ง
สาส์น

“ช้าก่อน!” ต้าเรียชีรีบหยุดฐิติญในทันที เขาสับสนและถามผู้ส่งสาส์นว่า “สิ่งที่ท่าน
กล่าวเมื่อสักครู่นี้คืออะไรกัน? ลอร์ด? เมืองมิตรภาพมีขนาดเล็กเพียงเท่านี้ ผู้นำของ
ท่านกลับกล้าเรียกตัวเองว่าลอร์ดเชียวหรือ?”

เมื่อเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามที่ก้าวร้าวเช่นนี้ ผู้ส่งสาส์นยังคงไม่กลัวและรักษาความเยือกเย็นของเขา และเมื่อเขาได้ยินคำกล่าวของต้าเรี่ยชี่ เขาก็หันกลับมา พร้อมกล่าวว่า “ท่านได้ดูถูกท่านลอร์ดของข้า ตอนนี้ มันไม่ทางประนีประนอมกันได้อีกแล้ว ลา ก่อน!”

“หยุด!” สุฉีตุตะโกน และหัวเราะอย่างเยือกเย็น “เจ้าคิดว่าเจ้าจะได้ออกไปหรือ?”

“ทำไมหรือ? เจ้าต้องการจะฆ่าข้าที่ผู้ส่งสาส์นหรือ?”

“เจ้าผู้ส่งสาส์นโง่ ไปลงนรกซะ!” สุฉีตุยกดาบจันทร์เสี้ยวของเขาขึ้น และเตรียมจะฟันลงไป

“หยุดดาบของเจ้าซะ!” ต้าเรี่ยชี่ตะโกนออกไป และกล่าวอย่างเคร่งขรึม “แผ่นดินจีนของเรามีคำกล่าวที่ว่า ‘แม้ 2 ประเทศจะทำสงคราม แต่เราจะไม่ฆ่าผู้ส่งสาส์น’ เราไม่สามารถปล่อยให้พวกเขาดูถูกเราได้ว่า เป็นพวกไร้วินัยธรรมได้ ปลอบเขาไป”

“ท่านผู้นำ!” สุฉีตุต่อต้านคำสั่งของเขา

“ข้าบอกให้ปลอบเขาไป!” ต้าเรี่ยชี่โกรธที่สุฉีตุต่อต้านคำสั่งของเขา

“ขอรับ!” ฮูฉีฉูเป็นคนฉลาด เมื่อเขาได้ยินน้ำเสียงที่ไม่พอใจของผู้นำเผ่า เขาก็ยอมถอยออกมา

ต้าเจี๋ยชิมองไปที่ผู้ส่งสาส์น แล้วกล่าวว่า “กลับไปแล้วบอกลอร์ดของท่านด้วยว่า เขาไม่ควรที่จะมองหาความอับยศอดสูให้ตัวเอง”

ผู้ส่งสาส์นส่ายหัวด้วยความขบขันขณะที่เขาเดินออกไป

ก่อนหน้านี้ ฝ่ายขาวกรองได้ส่งสายลับของพวกเขาไปตรวจสอบสถานะของเผ่าเทียนเฟิงนานแล้ว และตอนนี้ พวกเขาก็เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว

ประชากรของเผ่าเทียนเฟิงได้ทะลุ **8,000** คน แล้ว จากประเพณีของชนเผ่า ผู้ชายทุกคนของเผ่าจะต้องเป็นนักรบ เดิมทีพวกเขามีทหารในกองทัพเพียง **1,000** นาย แต่ตอนนี้ พวกเขาได้ขยายเป็น **3,000** นายแล้ว

สำหรับการสู้รบครั้งนี้ โอหยางโชวไม่ได้เคลื่อนกองกำลังจากทั้งค่ายทิศตะวันตก และค่ายทิศตะวันออก เนื่องจากพวกเขากำลังปฏิบัติการกวาดล้างค่ายโจรอยู่ และการเรียกพวกเขากลับมา จะไม่เพียงทำให้เกิดความตื่นตระหนกในหมู่ประชาชนเท่านั้น แต่มันยังเป็นการกระตุ้นพวกโจรด้วย

กองกำลังที่จะถูกส่งมาสนับสนุนกรมทหารที่ 2 ของกองพลทหารที่ 1 จะประกอบไปด้วย กรมทหารองครักษ์, กรมทหารป้องกันเมืองซานไห่, กรมทหารป้องกันเมืองฉิวซู่ย และกรมทหารป้องกันเมืองมิตรภาพ รวม 5 กรมทหาร และประกอบด้วยทหารทั้งสิ้น 12,500 นาย

นอกจากกรมทหารป้องกันเมืองซานไห่แล้ว กรมทหารป้องกันเมืองอีก 2 กรม เพิ่งจะถูกจัดตั้งขึ้นใหม่ หลังจากที่ถูกจัดตั้งขึ้นแล้ว พวกเขายังไม่มีโอกาสเข้าร่วมในปฏิบัติการต่อสู้ใดๆเลย ดังนั้น พลังต่อสู้ของพวกเขาจึงค่อนข้างอ่อนแอ

กองกำลังหลักที่โอหยางโซวจะพึ่งได้ก็คือ กรมทหารองครักษ์ และกรมทหารที่ 2 โดยกรมทหารทั้ง 2 นี้ สวมอุปกรณ์ที่ดี พร้อมด้วยม้าศึกชิงฟู่, ชุดเกราะหมิงกง และทวนบนหลังม้า

ม้าศึกชิงฟู่ของกรมทหารที่ 2 ยังได้รับการสวมชุดเกราะป้องกันแล้วด้วย อาจกล่าวได้ว่า ในตอนนี้ พวกเขาเป็นทหารม้าเกราะหนักที่แท้จริง สำหรับกรมทหารองครักษ์ เพื่อรักษาความคล่องตัว พวกเขาจึงไม่ได้สวมชุดเกราะป้องกันให้กับม้าของพวกเขา

การเคลื่อนไหวทางทหารอย่างฉับพลัน ทำให้การฝึกอบรมทางทหารทั้งหมดในเขตซานเมืองทางตะวันตกถูกหยุดลงชั่วคราว

เพื่อหลีกเลี่ยงความระแวงสงสัย กลุ่มผู้ฝึกสอนทั้ง 10 จากกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลส์
เน็คได้ถูกส่งกลับไปที่ยื่นเย่ชั่วคราว และพวกเขาจะกลับมาอีกครั้งหลังจากที่สงคราม
จบแล้ว

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 11 วันที่ 8 ณ เมืองมิตรภาพ

บนกำแพงเมือง ธงของลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ค่อยๆโบกสะบัดภายใต้ความแวววาว
ของแสงอาทิตย์ มั่นดูยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเป็นอย่างมาก มันกำลังประกาศพลัง
อำนาจของเมืองซานไห่ ในที่สุด ก็ถึงเวลาเปิดเผยเขี้ยวเล็บของมันแล้ว

หันหน้าเขาหาพระอาทิตย์ กรมทหารทั้ง 5 เข้าแถวบ้างเป็นระเบียบ และรอคำสั่งจาก
ลอร์ดของพวกเขา

หวังเฟิงและหลินยี่มาพร้อมกับโอหยางโซว พวกเขาขึ้นไปบนเวทีสูง และประเมิน
กองทัพ จากนั้น พวกเขาก็กล่าวตำหนิเผ่าเทียนเฟิง ที่ต่อต้านความร่วมมือของพวกเขา
โดยการทำลายตลาดการค้า ไม่เพียงแค่นั้น พวกเขายังปฏิเสธที่จะประนีประนอม
และมองข้ามเมืองซานไห่ เพื่อกู้เกียรติยศและศักดิ์ศรีของพวกเขาคืน พวกเขาจะต้องสู้
เท่านั้น

“สู้! สู้! สู้!” ทหารมากกว่า 10,000 นาย ตะโกนพร้อมกัน กลิ่นอายที่แข็งแกร่งของ กองทัพ ได้แพร่กระจายออกไปรอบๆ ราวกับว่าพวกเขาต้องการจะย้อมทุ่งหญ้าให้ กลายเป็นสีแดง

โอหยางโซวียืนอยู่บนเวทีสูง เขาทำหน้าที่เป็นผู้นำกองทัพ และออกคำสั่งกองกำลัง ทั้งหมดนี้ เมื่อเขาเห็นขวัญกำลังใจของพวกเขา มันทำให้เลือดของโอหยางโซวียืดออก พล่าน

TWO Chapter 259 การยอมจำนนโดยปราศจากการต่อสู้

สำหรับผู้ที่ไม่โดดเด่น ต้องเป็นกองทัพที่แข็งแกร่งเท่านั้นถึงจะช่วยเขากวาดล้างทั้งโลกได้

โอหยางโซวียเริ่มออกคำสั่งแก่นายทหารของเขา

“หวังเฟิง!”

“ท่านลอร์ด!” หวังเฟิงก้าวออกมา และคุกเข่าลงกับพื้นข้างหนึ่ง

“เจ้าจะเป็นผู้นำกรมทหารองครักษ์ และจะรับผิดชอบทางปีกซ้าย”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

“หลินยี!”

“ท่านลอร์ด!” หลินยีก้าวออกมา

“เจ้าจะเป็นผู้นำกรมหทารที่ 2 และจะรับผิดชอบทางปีกขวา”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

สำหรับปีกซ้าย-ขวา โอหยางโซวจัดให้กองกำลังทหารม้าชั้นสูงเป็นผู้รับผิดชอบ ส่วนกรมหทารป้องกันเมืองทั้ง 3 จะถูกจัดให้อยู่ตรงกลาง โอหยางโซวจะเป็นผู้นำพวกเขาด้วยตัวเอง กรมหทารป้องกันเมืองซานไห่และกรมหทารป้องกันเมืองมิตรภาพเป็นกองกำลังหลัก ขณะที่กรมหทารป้องกันเมืองฉิวชู่จะเป็นกองกำลังสำรอง สำหรับการจัดขบวนทัพภายในกรมหทาร ทหารธนูจะอยู่ด้านหน้า, ทหารโล่กระบี่จะอยู่ด้านหลัง และทหารม้าจะอยู่ที่ด้านข้าง

การจัดขบวนทัพดังกล่าวทำให้กองทัพดูเข้มแข็งเป็นอย่างมาก

หลังจากนั้น โอหยางโชวกี้ชักกระบี่ถึงออกมา แล้วตะโกนว่า “เดินหน้า!”

หลังจากที่กองทัพขนาดใหญ่เคลื่อนไหว นอกเหนือจากเสียงฝีเท้าของคนและก๊อบเท้าของม้าแล้ว ไม่มีใครได้ยินเสียงอื่นอีก กองทัพเดินข้ามคูเมือง และมุ่งหน้าสู่ที่ตั้งเฝ้าเทียนเฟิง

ต้าเรี่ยชี่ไม่ได้รออย่างนิ่งเฉย แม้ว่าเขาจะดูหยิ่งพยอง เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ส่งสาส์น แต่ในความเป็นจริง หลังจากที่ถูกผู้ส่งสาส์นออกไป เขาได้เตรียมพร้อมสำหรับการป้องกันเผ่าจากการโจมตีของเมืองมิตรภาพในทันที โดยไม่ได้ลดความระมัดระวังลงเลยแม้แต่

น้อย

การเคลื่อนไหวของกองทัพขนาดใหญ่ดังกล่าว จึงไม่สามารถรอดพ้นจากสายตาของเขาได้

เมื่อมองไปที่กองทัพขนาดใหญ่ ไม่มีใครยืนอย่างนิ่งเฉยโดยไม่หวาดกลัวได้ และพวกเขาก็ได้เห็นว่าทหารม้าจากค่ายทิศเหนือกลับมาแล้วเช่นกัน

เมื่อถึงตอนนี้ ต้าเรี่ยชี่ก็เข้าใจความหมายที่แท้จริง ว่าเหตุใดผู้ส่งสาส์นถึงได้กล่าวถึง ‘ลอร์ด’

ผู้ที่ไม่สามารถกวาดล้างทั้ง 4 ทิศ และถือครองพื้นที่จำนวนมากได้ จะไม่สมควรถูกเรียกว่า ลอร์ด

ณ เติ่นท์ของผู้นำเผ่าเทียนเฟิง

ต้าเร่ย์ซิมวดคิ้ว ขณะที่เขาพิมพ์ด้วยความโกรธเกรี้ยว “อูบาย มันเป็นกลอูบาย กลอูบายขนาดใหญ่ ที่พุ่งเป้ามาที่เผ่าเทียนเฟิงของเรา”

ความสุขของชัยชนะได้จางหายไปแล้ว และสิ่งที่เหลืออยู่ก็คือ ความเสียที่ไม่มีที่สิ้นสุด

ความจริงแล้ว การกระทำของโอหยางโชวก็คือการโยนเหยื่อล่อ การส่งผู้ส่งสาส์นมาประนีประนอม ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขามีความชอบธรรมสูง ในขณะเดียวกัน เผ่าเทียนเฟิงจะกลายเป็นคนน่ารังเกียจ และเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่สามารถเชิญชวนให้เผ่าอื่นๆมาเข้าร่วมได้

“ท่านผู้นำ เราควรจะทำเช่นไรต่อไปดี?” พวกคนชั้นสูงของเผ่ากลายเป็นเหมือนนกที่ตื่นตระหนกและหวาดกลัว

“เราควรจะทำเช่นไรนะหรือ? เราทำได้เพียงสู้เท่านั้น!” ฮูฉีถูกล่าว

“หุบปาก!” ต้าเรียชิเกรี้ยวกราด ถ้าไม่ใช่ว่าฮูจี้ฉู่โน้มน้าวและผลักดันเขา มันคงจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาดังกล่าว

“ขุนพลฮูจี้ต้องล้อเล่นแน่ ศัตรูเป็นทหารที่แข็งแกร่งและมีมากกว่า 10,000 นาย เราจะต่อสู้กับพวกเขาได้อย่างไรกัน?” กลุ่มคนชั้นสูงไม่พอใจกับคำกล่าวของฮูจี้ฉู่

เมื่อครั้งที่โจมตีตลาดการค้า กลุ่มคนชั้นสูงเหล่านี้ขึ้นชมและสนับสนุนฮูจี้ฉู่ แต่ตอนนี้สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว ดังนั้น พวกเขาทั้งหมดจึงตำหนิเขา สำหรับการกระทำโดยประมาทของเขา

ทุกคนรู้ว่า เมื่อครั้งที่โจมตีตลาดการค้า ผู้ที่กระตือรือร้นมากที่สุดก็คือกลุ่มคนเหล่านี้

เมื่อถูกตำหนิโดยผู้นำเผ่าและกลุ่มคนชั้นสูงของเผ่า ฮูจี้ฉู่ก็กลายเป็นหน้าแดงและกล่าวอย่างเกรี้ยวกราดว่า “จะนำความสามารถในการต่อสู้ของพวกเขา มาเปรียบเทียบกับคนในทุ่งหญ้าอย่างพวกเราได้อย่างไรกัน?”

ต้าเรียชิส่ายหัว และไม่สนใจคำกล่าวของฮูจี้ฉู่ เขาหันไปมองทุกคน แล้วกล่าวว่า “แผนเดียวที่พอจะเป็นไปได้ก็คือ การขอความช่วยเหลือ พวกเจ้าคิดอย่างไร?”

“ขอความช่วยเหลือ? จากใครหรือ? มันเป็นความผิดของเราเอง และตอนนี้ เฝ้าอื่นก็ คงจะหัวเราะเยาะเราอยู่! แต่พวกเขาไม่มาซ้ำเติมเรา เราก็ควรจะมีความสุขแล้ว แล้ว เหตุใด พวกเขาถึงจะมาช่วยพวกเราอีกเล่า?”

ตำรวจชียกมือขึ้นคُمหน้าผากของเขา ขณะที่เขากำลังปวดหัวอย่างรุนแรง เขากล่าว ด้วยความรำคาญว่า “นี่ก็ไม่สามารถทำได้ นั่นก็ไม่สามารถทำได้ แล้วเราควรจะทำ อย่างไรล่ะ?”

เหล่าคนชั้นสูงของเผ่ามองไปที่คนอื่นๆ พวกเขาทั้งหมดก็ไม่ทราบเช่นกันว่าควรจะทำ เช่นไร

“ทำไม เราไม่ส่งทรัพยากรทั้งหมดกลับไปให้พวกเขาล่ะ?” สมาชิกคนหนึ่งกล่าวด้วย เสียงอ่อน

“มันสายไปแล้ว ถ้าเรายอมตกลงกับผู้ส่งสาส์นก่อนหน้านี้ มันก็คงจะได้อยู่ แต่เราได้ ปฏิเสธไปแล้ว แล้วยังได้ประกาศความเป็นศัตรูกับพวกเขาด้วย พวกเขาคงไม่ยอม ปล่อยเราไปง่ายๆแน่”

บรรยากาศภายในเต็นท์กลายเป็นอึดอัดมากยิ่งขึ้น

เมื่อมาถึงจุดนี้ สมาชิกคนชั้นสูงผู้หนึ่งก็ยืนขึ้น และเสนอว่า “ทำไม...ทำไมเราไม่ยอมจำนนล่ะ?”

ขณะที่เขากล่าวออกมา ทุกคนก็ตื่นตระหนก รวบรวมว่าเขาได้เปิดกล่องแพนดώρα

“ยอมจำนนหรือ?” ทุกคนเริ่มคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้

“เราไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ เราเป็นลูกหลานของทุ่งหญ้า เราจะยอมจำนนโดยปราศจากการต่อสู้ได้อย่างไรกัน” สุนัขเฒ่าโกนออกไปด้วยความไม่พอใจ

ถ้าเรารู้สึกกระวนกระวาย เรารู้ว่าผลลัพธ์ที่เลวร้ายที่สุดกำลังจะมาถึง เราไม่มีอำนาจในการป้องกันความหวาดกลัว และความซึบซาตในหมู่กลุ่มคนชั้นสูงของเผ่าได้

เขาไม่สามารถปฏิบัติต่อกลุ่มคนชั้นสูงเหล่านี้เช่นกับหนูที่ไร้ค่าได้ ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขากลายเป็นแกนหลักที่แท้จริงของเผ่า และถือครองอำนาจทั้งหมด

ถ้าหากพวกเขาต้องการจะยอมจำนน แม้ว่าผู้นำเช่นเขาจะไม่เห็นด้วย เขาก็จะไม่สามารถควบคุมกองทัพได้ เพราะการเคลื่อนย้ายกองทัพถูกควบคุมโดยกลุ่มคนชั้นสูงเหล่านี้ทั้งหมด

ต้าเรียกหัลบตา ความทะเยอทะยานของเขาที่จะเป็นเจ้าแห่งทุ่งหญ้า ได้สิ้นสุดลงแล้ว

หลังจากเวลาผ่านไปชั่วครู่ เขาก็ลืมตาขึ้น และกล่าวว่า “ไหรี่กู เกี่ยวกับการยอมจำนน เจ้าจะเป็นผู้จัดการมัน!”

ไหรี่กูก็คือผู้ที่เสนอให้พวกเขายอมจำนน เขาลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวว่า “ขอรับท่านผู้นำ!”

“ท่านผู้นำ เราไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ทหารของเรายังคงต่อสู้ได้นะ!” ฮูฉีฉู่ก่า พยายามที่จะหยุดการยอมจำนน

“ทหาร!” ต้าเรียกไม่ได้มองไปที่ฮูฉีฉู่ เขาหันไปเรียกทหารองครักษ์ของเขาแทน

“ท่านผู้นำ!” ทหารองครักษ์ 4 นาย เดินเข้ามาในเต็นท์

“จับฮูฉีฉู่ และโยนเข้าคุก!” ต้าเรียกชี้ว่า หนึ่งในเงื่อนไขของผู้ส่งสาส์นก็คือการส่งมอบตัวฮูฉีฉู่

“ท่านผู้นำ!” ฮูฉีฉู่มีใบหน้าที่เต็มไปด้วยความตระหนกตกใจและพูดไม่ออก

ความจริง เขาเป็นดั่งมือขวาของต้าเรียชิ ถ้าขาดเขาไป ต้าเรียชิก็แทบจะไม่สามารถทำอะไรได้ แต่สถานการณ์บังคับให้เขาทำเช่นนี้ เขาไม่มีทางเลือกอื่นแล้วจริงๆ

“จับเขา!” ต้าเรียชิไม่สามารถทำอะไรได้ เขาออกคำสั่งอย่างไร้ความปราณี

“ขอรับ!” ทหารองครักษ์ทั้งหมดจงรักภักดีต่อผู้นำเผ่า แม้ว่าพวกเขาจะประหลาดใจ พวกเขาก็ทำงานของพวกเขาโดยไม่ลังเล

หัวใจของฮูฉีถูกกลายเป็นหนวเย็น และเขาหยุดการต่อต้าน

“ออกไปกันได้แล้ว!” ต้าเรียชิจบการประชุม

“ขอรับ!”

เขาล้มเหลวในฐานะผู้นำเผ่า พลังและจิตวิญญาณของเขาได้จางหายไปแล้ว สำหรับกลุ่มคนชั้นสูงของเผ่า ไม่มีใครรู้ว่าในหัวใจของพวกเขารู้สึกเช่นไรในตอนนี้ พวกเขา กำลังเดินออกไปจากเต็นท์เงียบๆทีละคนทีละคน

.....
TWO Chapter 260 ปราศจากการนองเลือด

การที่เผ่าเทียนฉีจะยอมจำนนโดยที่ไม่มีการนองเลือด เป็นสิ่งที่ไม่มีการคาดคิด

ขณะที่กองทัพเดินทางเข้าไปถึงพื้นที่ของเผ่าเทียนเฟิง พวกเขาก็ได้พบกับไ้ริ่กู ผู้ที่รับ
ออกมาต้อนรับและขอยอมจำนน

หลังจากที่เข้าใจความตั้งใจของเขาแล้ว โอหยางไม่รู้ว่าเขาควรจะทำอะไรหรือจะให้
เขาไม่ได้คาดคิดเลยว่า การกระทำของเขา จะให้ผลเช่นนี้ มันสามารถช่วยให้เขาโน้มน
้าวพวกเขาได้ โดยที่เขาไม่ต้องเสียทหารแม้แต่คนเดียว

อย่างไรก็ตาม โอหยางไ้ริ่ยังไม่ได้ส่งทหารองครักษ์เข้าไป เขาสั่งให้กองกำลังอื่นๆเข้าไป
ไปก่อน

กองทัพขนาดใหญ่เป็นดั่งพายุอันเกรี้ยวกราด ในขณะที่พวกเขากำลังเดินทัพเข้าไปใน
เผ่าเทียนเฟิง ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล สามารถมองเห็นทหารม้าเบาที่เป็นหน่วยสอด
แนมจากเผ่าต่างๆได้

โอหยางไ้ริ่ไม่ได้หยุดหน่วยสอดแนมเหล่านั้น แต่เขากลับแสดงพลังอำนาจของ
กองทัพเมืองซานไห่ให้พวกเขาเห็นอย่างเต็มที่ ชนเผ่าเร่ร่อนนั้น มักจะหวาดกลัวต่อผู้ที่
แข็งแกร่ง และมักจะรังเกียจผู้ที่อ่อนแอกว่าพวกเขา

ภายใต้ท้องฟ้าและเมฆขาว ทหารมากกว่า **10,000** นาย ได้ก้าวเดินไปข้างหน้า
อย่างเป็นระเบียบ ถ้าใครได้เห็นฉากนี้ คนๆนั้นจะต้องหวาดกลัวอย่างแน่นอน เพราะ
ขนาดเผ่าขนาดใหญ่ที่สุดในทุ่งหญ้าอย่างเผ่าเทียนฉี ก็ยังมีทหารเพียง **10,000**
นายเท่านั้น

หลังจากเดินทัพเข้าไปในค่ายของเผ่าเทียนเฟิงแล้ว ชาวเผ่าเทียนเฟิงก็เดินออกมาดู
อย่างอยากรู้อยากเห็น เมื่อพวกเขาได้เห็นกองทัพขนาดใหญ่อยู่ตรงหน้า พวกเขาก็
รู้สึกโชคดีที่พวกเขาไม่ได้เลือกที่จะทำสงคราม ถ้าไม่เช่นนั้น พวกเขาทั้งหมดก็อาจจะ
ถูกสังหารตายในสนามรบ

โอหยางไชวสั่งให้กรมทหารป้องกันเมืองมิตรภาพ เข้าไปในค่าย และทำหน้าที่
ประจำการแทนนักรบเผ่าเทียนเฟิง หลังจากนั้น พวกเขทั้งหมดก็ยึดอาวุธและ
อุปกรณ์ทั้งหมดของกองทัพเผ่าเทียนเฟิงทั้ง **3,000** นาย

แม้ว่าจะเป็นการยอมจำนนโดยปราศจากการต่อสู้ แต่ไม่ว่าจะเป็นทหารหรือคนทั่วไป
พวกเขายังคงไม่น่าไว้วางใจ และยังคงมีทิฐิ จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางไชวจะ
ระมัดระวัง ไม่ให้พวกเขามีโอกาสหันมาแวงกัดเขา

หลังจากจัดการทุกอย่างที่เขากังวลเสร็จสิ้นแล้ว เขาก็เริ่มเข้าไปพบกัลคนสำคัญของ
เผ่า

ณ เติ้นท์ผู้นำเผ่าเทียนเฟิง

โอหยางโซวถูกเชิญให้นั่งด้วยความเคารพ ตำแหน่งที่กลุ่มคนชั้นสูงทั้งหมดของเผ่า
มาคำนับโอหยางโซว ซึ่งได้กลายเป็นลอร์ดของพวกเขาแล้ว

“คำนับท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่า ดวงตาของตำแหน่งที่แสดงถึงความขมขื่นออกมาเล็กน้อย
และในขณะที่เขาคุกเข่าลง มันดูเหมือนว่าเขาจะไม่เต็มใจนัก

ความคิดต่างๆวิ่งเข้ามาในหัวใจของโอหยางโซว เขายังไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรกับพวก
เขาดี เขากล่าวว่า “ท่านทั้งหลายมีความจริงใจในการยอมจำนน มันทำให้ข้ารู้สึกมี
ความสุขมาก มันคงจะดีมาก ๆ หากพวกท่านย้ายไปอยู่เมืองซานไห่ และผลิตเพลิน
กับความมั่งคั่งของเรา พวกท่านคิดเช่นไร?”

เหล่าคนชั้นสูงทุกคนมองหน้ากัน นี่เป็นวิธีหนึ่งที่เขาจะบอกพวกเขาว่า เขายังคงเผ่า
ระวังพวกเขาทุกคน

เนื่องจากพวกเขาไม่มีทางเลือก พวกเขาทำได้เพียงเห็นด้วยเท่านั้น

ตั้งแต่ที่ศัตรูเป็นผู้ริเริ่มการยอมจำนน แน่แน่นอนว่าโอหยางโซวจะไม่ฆ่าพวกเขาทุกคน และทำอะไรโง่ๆ แต่ถ้าจะปล่อยคนชั้นสูงเหล่านี้ไว้ในเผ่า แม้แต่โอหยางโซวก็ยังอดกังวลไม่ได้ ดังนั้น ทางเลือกที่ดีที่สุดก็คือ พาพวกเขาไปยังเมืองซานไห่ และให้พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น

โอหยางโซวยังต้องการจะใช้พวกเขาเป็นตัวอย่างให้กับเผ่าอื่นๆได้เห็นว่า ถ้าพวกเขาไม่สามารถอยู่รอดและไม่มีทางออก การยอมจำนนต่อเมืองซานไห่ยังคงเป็นทางเลือกที่ดี

ในระยะยาว การกำราบเผ่าเทียนเฟิงของพวกเขาในครั้งนี้จะมีความหมายอย่างมาก มันเป็นการประกาศว่า เมืองซานไห่ได้เข้ามาในทุ่งหญ้าแล้ว และทำหน้าที่เป็นเบาะรองรับที่หน้าเชื่อถือสำหรับเผ่าอื่นๆในทุ่งหญ้าในอนาคต

สำหรับผลประโยชน์ในระยะสั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ พวกเขาได้รับม้าศึกชิงฟู่จำนวนมาก พร้อมด้วยทหารม้าชั้นสูงอีก **3,000** นาย

จากการคำนวณของเขา นอกเหนือจากม้าศึกชิงฟู่ที่พวกเขาเตรียมไว้สำหรับทหาร **3,000** นายของพวกเขาแล้ว เผ่าเทียนเฟิงยังคงมีม้าศึกชิงฟู่อีก **3,500** ตัว

สำหรับทหารชั้นสูงทั้ง **3,000** นายนี้ โอบายงโซจะส่งพวกเขาไปยังกรมทหารที่ **2, 4 และ 5** ของกองพลทหารที่ **1** ส่วนทหารม้า **3,000** นาย ที่ถูกพวกเขาแทนที่ จะกลายเป็นกรมทหารอิสระของเมืองซานไห่ และจะประจำการอยู่ที่ค่ายทิศเหนือ

สำหรับนายทหาร หัวหน้าทหาร **10** นาย จะถูกแต่งตั้งเป็นหัวหมู่ และหัวหน้าทหาร **100** นาย จะถูกแต่งตั้งเป็นนายกอง สำหรับหัวหน้าทหาร **1,000** นาย พวกเขาแต่ละคนจะเผชิญชะตากรรมที่แตกต่างกัน

ไม่ต้องกล่าวถึงสตรีที่ถูกกักขังอยู่ เขาจะถูกส่งไปที่คุกเมืองซานไห่ และใช้เวลาของเขาอยู่ที่นี่

ส่วนอีก **2** คน คนหนึ่งชื่อ โมริเกินเหอ เขาอายุ **45** ปี และเป็นนายทหารที่มีประสบการณ์ แต่เนื่องจากเขามีอาการเจ็บป่วยเรื้อรัง โอบายงโซจึงกำหนดให้เขาถูกปลดเกษียณ และใช้เวลาของเขาในเมืองซานไห่

ส่วนอีกคน เป็นคนที่โอบายงโซชื่นชมเป็นอย่างมาก เขาเป็นเพียงคนหนุ่มที่อายุเพียง **26** ปี และได้สร้างชื่อให้กับตัวเองในทุ่งหญ้า แต่เขาไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเผ่าเทียนเฟิงจริงๆ แล้วเขามาจากเผ่าขนาดเล็กเผ่าหนึ่งที่ถูกทำลายโดยเผ่าเทียนเฟิง ตัวเขาเองก็ชื่นชมความสามารถของเขา จนถึงกับทำลายกฎของเผ่า เพื่อแต่งตั้งเขาเป็นผู้นำทหาร **1,000** นาย

ชื่อ : เช้าปุ (ระดับทอง)

อัตลักษณ์ : ชาวเมืองซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นกลาง

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 55

กำลัง : 70

สติปัญญา : 42

การเมือง : 24

ลักษณะพิเศษ : การจู่โจม(ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 10%),
การยิง(พลังโจมตีด้วยธนู เพิ่มขึ้น 10%)

ฝึกฝน : เทคนิคการยิงหนูเจ้าปี

อุปกรณ์ : หนูเสื่อเดียว

การประเมิน : ฝึกอบรมการยิงหนูมาตั้งแต่เด็ก มีความแม่นยำสูง เป็นคนตรงไปตรงมา และเอาใจใส่ผู้ใต้บังคับบัญชาของตน

หลังจากที่ดูสถานะของเขาแล้ว โอหยางโซวไม่ลังเลเลยที่จะแต่งตั้งเขาเป็นผู้นำการแข่ง
กรรมทหารอิสระ กับคนที่คุ้นเคยกับทุ่งหญ้า โอหยางโซวเชื่อว่า เขาจะทำให้ค่ายทิศ
เหนือแข่งแกร่งยิ่งกว่าหิน

หลังจากปรับโครงสร้างทางทหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว กรรมทหารที่ **2, 4 และ 5** แห่งกอง
พลทหารที่ **1**, กรรมทหารอิสระ และกรรมทหารองครักษ์ ทั้งหมดจะได้รับม้าศึกชิงฟู่
ส่วนที่ยังเหลืออีก **2,000** ตัว จะถูกส่งไปยังคอกม้าที่หุบเขาจีเฟิง

สำหรับค่ายหลักของเผ่าเทียนเฟิง โอหยางโซวตัดสินใจเปลี่ยนมันเป็นค่ายทิศเหนือ
แห่งใหม่ โดยมีหลินยี่เป็นผู้บัญชาการค่าย และเข้าเป็นรองผู้บัญชาการค่าย

นอกเหนือจากเหล่าคนชั้นสูงที่จะย้ายไปเมืองซานไห่แล้ว เกษตรกรและคนเลี้ยงสัตว์
ทั่วไปจะถูกส่งไปยังเมืองมิตรภาพ เนื่องจากพวกเขาเป็นชาวเผ่าเร่ร่อน โอหยางโซวจึง
เพียงอนุญาตให้พวกเขาตั้งถิ่นฐานอยู่นอกเมืองเท่านั้น

สำหรับตลาดการค้าที่ถูกทำลาย เมื่อเวลาเปลี่ยนแปลงไป มันได้สูญเสียการใช้
ประโยชน์ไปแล้ว และคงไม่มีเผ่าใดเข้ามาทำการค้าอีก ดังนั้น โอหยางโซวจึงไม่ได้
สร้างมันขึ้นมาใหม่

การเปลี่ยนแปลงของเผ่าเทียนเฟิงทำให้เผ่าอื่นๆ ในทุ่งหญ้าตกตะลึงและสับสน
พวกเขาารู้แล้วว่า ไกลออกไปทางใต้ เป็นดินแดนที่ถูกเรียกว่า เมืองซานไห่ ซึ่งกำลังจ้อง
มองพวกเขาอยู่

ความรู้สึกถึงอันตรายได้กวาดผ่านพวกเขาทั้งหมดในทันที เผ่าเทียนเฟิงยอมจำนน
โดยปราศจากการต่อสู้ มันเป็นเรื่องที่เห็นได้ชัดที่สุด ว่าพวกเขามีความแข็งแกร่งมาก
เพียงใด และไม่จำเป็นต้องกล่าวอีกว่า หลังจากการยอมจำนนครั้งนี้ ความแข็งแกร่ง
ของเมืองซานไห่จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีก

เมื่อเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เผ่าที่ซื่อสัตย์เหล่านี้ก็ตัดสินใจที่จะรวมกลุ่ม
เหล่าคนที่ทะเยอทะยานหันเหความสนใจไปที่เพื่อนบ้านของพวกเขา การตั้งหลักใน
ทุ่งหญ้า ทางเลือกที่ดีที่สุดก็คือการรวมกลุ่มกัน เพื่อขยายความแข็งแกร่งของพวกเขา

เผ่าชนาดกลางเหล่านี้ยังคงไม่กล้าที่จะกำหนดเมืองซานไห่เป็นเป้าหมาย เพราะเผ่า
เทียนเฟิงเป็นตัวอย่างที่ดี และพวกเขาก็ไม่อยากเสี่ยง เพราะไม่มีใครรู้ว่า เมืองซานไห่มี
กำลังทหารมากเพียงใด

.....

TWO Chapter 261 การประกาศสงครามอย่างโจ่งแจ้ง

ผ่านไป 2 วัน หลังจากที่เขาจัดการเรื่องเผ่าเทียนเฟิงเสร็จสิ้นแล้ว

ขณะที่เขาเดินทางกลับเมืองซานไห่ ก็มีเสียงประกาศจากระบบดังออกมา

“ประกาศระบบ : มีดินแดนครบ 100 แห่งแล้ว ที่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางใน
ภูมิภาคจีน แผนที่สมรภูมิครั้งที่ 3 เริ่มต้นขึ้น-สงครามซางผิง มันจะเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการในอีก 3 วันนับจากนี้, คำแนะนำ : สงครามซางผิงเป็นสงครามไม่บังคับ และ
เฉพาะผู้เล่นที่มีดินแดนระดับเมืองขนาดกลางขึ้นไปเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์เข้าร่วม!”

มันเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิด

เงื่อนไขในการเข้าร่วมสงครามข้างฝั่งถูกกำหนดให้สูงขึ้น มีเพียงเมืองขนาดกลางหรือสูงกว่าเท่านั้นที่จะเข้าร่วมได้ ซึ่งมันก็หมายความว่า มีลอร์ดได้มากที่สุด 100 คนเท่านั้น ที่จะเข้าร่วม

การกำหนดค่าดังกล่าว ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันเป็นการเพิ่มช่องว่างระหว่างผู้เล่นใหม่คลอร์ดด้วยกัน บรรดาผู้ที่ยังไม่ได้อัปเกรดดินแดนของตนเป็นเมืองขนาดกลาง จะสูญเสียโอกาสในการเข้าร่วม และนั่นก็หมายความว่า พวกเขาสูญเสียโอกาสที่จะได้รับคะแนนการกุศลจำนวนมาก

และมันจะทำให้เส้นทางในการอัปเกรดดินแดนของพวกเขา กลายเป็นเรื่องที่ยากลำบากมากยิ่งขึ้น

อาจกล่าวได้ว่า การสูญเสียโอกาสดังกล่าว หมายถึงการสูญเสียโอกาสที่จะครอบครองโลก นอกเหนือจากคนที่โชคดีไม่กี่คนที่พยายามจะไขว่คว้า ส่วนที่เหลือถูกลิขิตให้ถูกกลืนกินทั้งหมด

ในขณะที่ดินแดนต่างๆจำนวนมาก อัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง สงครามระหว่างดินแดนก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เมืองซานไห่ไม่ใช่เพียงดินแดนเดียวที่มีสงคราม แต่สิ่งเดียวที่พวกเขาพิเศษกว่าดินแดนอื่นๆก็คือ พวกเขาก้าวไปไกลกว่าดินแดนอื่นๆเหล่านั้นมากแล้ว

เมื่อภัยคุกคามค่อยๆถูกลบออกไปเรื่อยๆ โอลิเวียก็เริ่มเตรียมพร้อมที่จะเข้า
ครอบครองแอ่งเหลียนโจวทั้งหมด แน่แน่นอนว่า พวกเขาจำเป็นต้องอัฟเกรดเป็นเมือง
ขนาดใหญ่แห่งแรกของโลกให้ได้เสียก่อน

ประชากรของเมืองซานไห่ก๊อจะถึงจุดสูงสุดที่ **100,000** คนแล้ว และมันก็จะถึง
พร้อมที่จะอัฟเกรดแล้ว

หลังจากจบสงครามซางผิง โอลิเวียจะยื่นคำร้องขออัฟเกรด อย่างไรก็ตาม เขาไม่
ทราบว่าเขาต้องเผชิญหน้ากับการทดสอบใดในการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่

ในขณะที่เขากำลังคิดถึงเรื่องในอนาคต ข้าความที่น่าตกใจก็ปรากฏขึ้นบนช่อง
ระดับประเทศ

“ตีเฉิน : ฉีเยว่หฺวู่ยี่ ในระหว่างสงครามซางผิง พันธมิตรหยานหวงจะเลือกฝ่ายแคว้น
เจ้า พันธมิตรซานไห่จะยอมรับสงครามของพวกเรา และเผชิญหน้ากับพวกเรา
หรือไม่?”

บรรดาผู้เล่นที่เห็นข้อความนี้เกิดโกลาหลขึ้นทันที นี่เป็นครั้งที่ **2** แล้วที่ตีเฉินทำทนายโ
อลิเวีย

ข้อแตกต่างก็คือ คราวนี้ เขาใช้ชื่อของพันธมิตรหยานหวง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้ตกลงกันไว้แล้วในเรื่องนี้ มันไม่ใช่การกระทำของตีเฉินเพียงลำพัง

สิ่งที่สำคัญก็คือ ทุกคนรู้ว่าแคว้นฉินได้รับชัยชนะในสงครามซางผิง

การที่พันธมิตรหยานหวงเลือกฝ่ายที่พ่ายแพ้ นั่นก็หมายความว่า พวกเขามีความมั่นใจที่จะเปลี่ยนประวัติศาสตร์เป็นอย่างมาก

ทัศนคติเช่นนี้ของพวกเขา ทำให้โอหยางโซวต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วน

โอหยางโซวยังคงเงียบอยู่ ทุกคนที่มีสมองจะสามารถคาดเดาได้ว่า พวกเขาจะต้องได้รับข่าวลงในเกี่ยวกับสงครามซางผิงและเตรียมตัวพร้อมไว้แล้วอย่างแน่นอน นั่นคือเหตุผลที่ทำให้พวกเขามีความมั่นใจที่จะท้าทายพันธมิตรซานไห่

ในเวลานี้ สถานการณ์ทั้งหมดได้พลิกกลับพวกเขา

ก่อนที่โอหยางโซวจะทันได้กล่าวอะไร ชื่อพันธมิตรก็เกิดโกลาหลขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกงเจิงซี ซึ่งเป็นคนที่บ้าคลั่งและต้องการจะเผชิญหน้ากับตีเฉินแบบตัวต่อตัว

แม้แต่คนที่ปกติจะเจียบสบอย่างซุ่มหลงเตียนเซวและคนอื่นๆก็โกรธเกรี้ยว พวกเขาต้องการที่จะตอบรับสงครามนี้ มีเพียงเฟิงฉิวฮวงเท่านั้นที่กล่าวการคาดเดาของเธอออกมา ซึ่งมันก็คล้ายกับที่โอหยางโซวคาดเดา แต่ถึงอย่างนั้น เธอก็ยังไม่ได้สามารถทำให้ทุกคนสงบลงได้

“หวู่ยี่ ท่านคิดเช่นไร?”

ทุกคนเจียบลง ขณะที่พวกเขารอการตัดสินใจของโอหยางโซว

โอหยางโซวหัวเราะ ก่อนจะกล่าวว่า “ถ้าพวกเขาต้องการสงคราม เราก็มาทำสงครามกับพวกเขากันเถอะ”

“เยี่ยม!” ทุกคนไม่ยอมให้เกียรติยศและตำแหน่งของพันธมิตรซานไห่ถูกรักษา

แม้ว่าเขาจะกล่าวออกไปเช่นนั้น โอหยางโซวก็ไม่กล้าประมาทฝ่ายตรงข้ามของเขา เพราะนี่เป็นสงครามที่เขาไม่สามารถจะพ่ายแพ้ได้

ในวันรุ่งขึ้น สมาชิกของพันธมิตรซานไห่ทั้งหมดได้มารวมตัวกันที่เมืองซานไห่ เพื่อหารือเกี่ยวกับกลยุทธ์ในสงครามครั้งนี้

จากพวกเขาทั้งหมด มีเพียงหวู่ฟู่เท่านั้นที่มาเยือนเมืองซานไห่เป็นครั้งแรก เกี่ยว
กับโครงการสร้างหมู่บ้าน เขาทำได้เช่นเดียวกับไปฮั่วและซุ่นหลงเตียนเซว่ โดยได้รับ
รางวัลเป็นเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับเงินและยันต์อันเชิญระดับกษัตริย์ น่าเศร้าที่
เขาอัญเชิญได้ข้าราชการพลเรือน ที่ไม่สามารถใช้ในการสู้รบได้

คนที่เหมือนกับหวู่ฟู่ก็คือซืออ๋องป้า ในระหว่างสงครามมู่เย่ โหหยางไชวไม่เห็น
นายทหารของเขาที่เป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ใดๆ เขาจึงคาดเดาว่า ซืออ๋องป้าเองก็
อัญเชิญได้ข้าราชการพลเรือนเช่นกัน

มีเพียงเพียงพลเรือนเท่านั้นที่มีขุนพลที่เป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ยืนอยู่ข้างๆ

ครั้งล่าสุดที่ไปฮั่วและคนอื่นๆมาเยือนเมืองซานไห่ก็คือ ในช่วงที่เมืองซานไห่กำลัง
พยายามที่จะอัฟเฟรดเป็นเมืองขนาดกลาง จากตอนนั้น ได้ผ่านมากว่าครึ่งปีแล้ว และ
เมืองซานไห่ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก นอกเหนือจากคฤหาสน์ของลอร์ดแล้ว สิ่ง
อื่นๆเองก็แตกต่างออกไปจากเดิมไปทั้งหมด

คฤหาสน์ของลอร์ดมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก มีแผ่นหลักขนาดใหญ่เขียนคำว่า
'คฤหาสน์ของมาคิสแห่งเหลียนโจว' แขนงอยู่ที่ด้านนอกคฤหาสน์ หวู่ฟู่กล่าวด้วย
ความอิจฉาว่า “เมื่อให้คฤหาสน์ของข้าจะมีป้ายเช่นนี้บ้างনা?”

“เจ้า อามา ยอมแพ้ซะเถอะ!” ซุ่นหลงเตียนเซว่กล่าวกับเขา

“หวู่ยี่ ท่านทำให้เราตกใจได้ตลอดจริงๆ!” ไปฮั่วประหลาดใจ การพัฒนาของเมือง
ซานไห่ ไม่เพียงแต่จะสามารถกระตุ้นสมาชิกในพันธมิตรได้เท่านั้น แต่มันทำให้พวก
เขานับถือและอิจฉาเขาในเวลาเดียวกันด้วย

“เข้ามาที่นี่เพื่อดูและเรียนรู้จากพี่ชายหวู่ยี่” หวู่ฟู่ที่มักจะเสียบ อดไม่ได้ที่จะหัวเราะ
ออกมา

การจัดการอย่างเป็นระบบของเมืองซานไห่ เป็นดั่งสาธารณูปโภคที่มีชีวิต

โอหยางโชวหัวเราะ ก่อนจะกล่าวชวนพวกเขา “พวกเราไปคุยกันในคฤหาสน์เถอะ”
เขาพาพวกเขาเดินเข้าไปในห้องโถงประชุมที่อาคารหลักส่วนหน้า

จากสมาชิกทั้งหมด หวู่ฟู่และซ่งเหวินเป็นสมาชิกใหม่ ดังนั้น พวกเขาจึงถือโอกาสนี้
สร้างความสนิทสนมกับคนอื่นๆ

“สำหรับสงครามในครั้งนี้ พวกเจ้าคิดเช่นไรกันบ้าง?” โอหยางโชวถาม ทุกคนต่างก็มี
ฐานะเป็นคนชั้นสูงในหมู่ผู้เล่นลอร์ด แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้มีความเข้าใจมากมาย
เกี่ยวกับสงครามซางผิง พวกเขาก็คงมีเวลามากพอที่จะสืบค้นรายละเอียดเกี่ยวกับ
มัน

เฟิงฉิวฮวงเป็นคนที่ตื่นเต้นที่สุดในเรื่องนี้ เธอกล่าวว่า “สงครามครั้งนี้มีความสำคัญสูงสุด สำหรับพันธมิตรหยานหวงที่เพิ่งจะรวมตัวกัน พวกเขามีทั้งข้อดีและข้อด้อย”

“อย่างไร?”

“ข้อดีไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง ในสงครามที่ผ่านมาทั้ง 2 ครั้ง หวู่ยี่เป็นตัวอย่างที่ดี เขาได้เตรียมตัวก่อนที่แผนที่สมรภูมิจะเริ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นรถซึกี้ทึบได้หรือกลไกหน้าไม้ มันเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินผลแพ้ชนะของสงคราม ในเวลานี้ พันมิตรหยานหวงได้ทุ่มทั้งหมด ถ้าพวกเขายังล้มเหลว พวกเขาก็จะถูกทำลาย”

ไปฮัวขมวดคิ้ว “เราไม่สามารถมองโลกในแง่ดีได้ ตี๋เจินและคนอื่นๆถูกรังแกโดยหวู่ยี่หลายครั้ง และพวกเขาก็ได้เรียนรู้บทเรียนของพวกเขาแล้ว หากปราศจากความมั่นใจ พวกเขาคงจะไม่กล้าช่วยเราในช่องระดับประเทศแน่”

โอหยางไชวส่ายหัวด้วยความขบขัน เขากลายเป็นคนพาลในสายตาของเธอไปตั้งแต่นั้น
เมื่อไหร่กัน?

เฟิงฉิวฮวงปฏิเสธ “ข้าไม่ใช่คนมองโลกในแง่ดี แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพันธมิตรหยานหวงแล้ว พวกเรามีข้อได้เปรียบที่สำคัญ นั่นก็คือ ตำแหน่งของพวกเราสูงกว่าพวกเขามาก”

TWO Chapter 262 ความภาคภูมิใจ

“ส่วนตำแหน่งของพวกเขา ผู้ที่มีตำแหน่งสูงที่สุดก็เพียงแค่ เอิร์ลชั้น 2 เท่านั้น พวกเขานำทหารไปได้เพียง **1,000** นาย ในขณะที่พี่ใหญ่ของเรานำทหารไปได้รวมถึง **10,000** นาย และเมื่อรวมกองกำลังของพวกเขาด้วยแล้ว พวกเราจะมีกองกำลังรวมกันมากกว่า **20,000** นาย ซึ่งคิดเป็น **25%** ของทหารที่เข้าร่วมสมรภูมินี้ทั้งหมด” กงเจิงซีเห็นด้วย

“อย่าลืมว่าสงครามช้างเผือกเป็นสงครามที่มีทหารเข้าร่วมนับล้าน กองกำลังเพียง **20,000** นาย ของพวกเราจะทำอะไรได้หรือ? สิ่งที่ตัดสินชัยชนะก็คือ กองกำลังของทั้ง 2 แคว้นต่างหาก” ชุ่นหลงเตียนเซวไม่ได้มองโลกในแง่ดีมากนัก

โอหยางโชวไม่ได้เข้าร่วมการสนทนານี้ แต่เพื่อพวกเราเริ่มกล่าวถึงเรื่องทหาร เขาก็เปิดปากและกล่าวว่า “สิ่งที่กล่าวว่าทหาร **20,000** นาย ทำอะไรได้นั้น มันขึ้นอยู่กับประเภทของกองกำลังที่พวกเรานำไปด้วย”

“หุ้ย่กกล่าวถูกแล้ว แม้ว่าเราจะไม่สามารถเป็นแกนหลักได้ แต่เราก็ยังคงเป็นกำลังเสริมหรือไฟลัปได้” เฟิงฉิวฮวงเห็นด้วยกับเขา

“ดูเหมือนว่าข้าจะต้องนำกองกำลังชั้นสูงของข้าเข้าร่วมอีกครั้งสินะ”

“โอ้หยา! หยุดทำเป็นลับลมคมไปได้แล้ว กองกำลังแบบใดที่เราควรจะนำไป รับผิดชอบต่อ มาเร็วสิ?” มุ่หลานเยว่เริ่มบ่น

โอหยางโซวมองไปที่จูโซว แล้วถามว่า “เกี่ยวกับคำถามนี้ เขาคือคนที่เหมาะสมที่สุดที่จะตอบ”

ในฐานะที่ปรึกษาทางทหารของพันธมิตร จูโซวมีความสามารถอย่างมาก และด้วยความช่วยเหลือของโกอา บุคคลทางประวัติศาสตร์ทุกคน มีความรู้เกี่ยวกับสงครามในประวัติศาสตร์ โดยไม่จำเป็นต้องมีใครให้รายละเอียดพวกเขาอย่างเฉพาะเจาะจง

เขาลุกขึ้นยืน คำนับลอร์ดทั้งหลาย แล้วกล่าวว่า “จากทหารทั้ง 3 ประเภท ทหารราบ, ทหารม้า และทหารธนู ทหารธนูแทบจะไม่มีประโยชน์ในสงครามนี้เลย เพราะทหารราบและทหารม้าของแคว้นฉินมักจะต่อสู้ในระยะประชิด ด้วยการสู้รบที่วุ่นวายเช่นนั้น มันจึงเป็นเรื่องยากที่ทหารของเราจะใช้ธนูได้อย่างเหมาะสม จากกำลังทหารทั้งหมดของพันธมิตร นอกเหนือจากชาวเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่สวมเกราะหนักของเมืองซานไห่แล้ว ทหารราบส่วนที่เหลือไม่สามารถเปรียบเทียบกับทหารราบของแคว้นฉินได้ ดังนั้น เราจึงควรนำได้แต่เพียงทหารม้าเท่านั้น”

“หลังจากการปฏิรูปในแคว้นเจ้า พวกเขาจะเริ่มใช้ทหารม้าเกราะเบาและใช้ธนูเป็นอาวุธ ทหารม้าของพวกเขาจึงแข็งแกร่งขึ้นมาก เราพอจะสามารถใช้ประโยชน์จากจุดนี้ได้หรือไม่?” ชุ่นหลงเตียนเชว่ถามออกไป

“ข้าเห็นด้วยกับท่านจู่โซว” โอหยางโซวกล่าว “ในสงครามครั้งนี้ เมืองซานไห่จะส่งทหารม้าชั้นสูง 10,000 นาย เข้าร่วม ก่อนและหลังสงคราม สถานการณ์จะแตกต่างกัน ก่อนยุคเลียดก๊ก สงครามเป็นเพียงผู้คนมาขึ้นตั้งแถว และเผชิญหน้ากันตรงๆ พวกมันเป็นดังการสู้รบของคนชั้นสูงที่มีประเพณีและมีมารยาทเป็นส่วนสำคัญ สงครามโจรหูลู่และสงครามมู่เย่เป็นดังที่กล่าวมา”

“แต่ในยุคเลียดก๊ก สงครามกลายเป็นเรื่องของการฆ่าฟันและให้ความสำคัญกับการครอบครองแผ่นดิน พวกเขาไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ใดๆอีกต่อไป สงครามข้างฉิงเองก็เป็นสงครามแห่งการล้างผลาญเช่นกัน สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับพวกเราคือ ต้องรวดเร็วและยืดหยุ่น ไม่ทหารม้าของพวกเขาจะแข็งแกร่งเพียงใด พวกเราก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว นอกจากต้องส่งทหารม้าของเราออกไป”

ห้องโถงกลายเป็นเงียบลง พวกเขาทุกคนกำลังพยายามทำความเข้าใจกับข้อมูลใหม่นี้

“พี่ใหญ่ ท่านจะไม่นำทหารราบเกราะหนักไปด้วยหรือ?” กงเฉิงชี้ถามด้วยความสงสัย

โอหยางโซวส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “กล่าวตามจริง เรามีทหารราบเกราะหนักเพียง 2,000 นายเท่านั้น แม้ว่าชุดเกราะของพวกเขาจะมีการป้องกันที่ยอดเยี่ยม แต่ในสงครามขนาดใหญ่เช่นนี้ พวกเขาจะไม่สามารถแสดงความสามารถได้ดีนัก และพวกเขาก็คงไม่สามารถทำงานร่วมกับทหารของแคว้นฉินได้ดีนัก ดังนั้น ข้าจึงเลือกที่จะไม่นำพวกเขาไป”

“เมื่อพี่ใหญ่กล่าวเช่นนั้นแล้ว ข้าก็ไม่มีอะไรจะกล่าวอีก ข้าจะนำทหารม้าไปทั้งหมดเช่นกัน” กงเจิงชี้หัวเราะ และเชื่อมั่นในจูโซวและโอหยางโซว

คนอื่นๆ พยักหน้าเพื่อแสดงการยอมรับความคิดเห็นของจูโซวและโอหยางโซว

เมื่อเห็นว่าบรรดาซีกในพันธมิตรทั้งหมดได้ยอมรับแล้ว เขาก็กล่าวต่อว่า “นอกจากนี้ ยังมีสิ่งอื่นที่ข้าจะต้องเตือนทุกคนด้วย”

“เชิญกล่าว!”

“ในสงครามช้างเผือก การเตรียมพร้อมสำหรับสงครามระยะยาวของแคว้นเจ้าดีกว่าแคว้นฉิน แม้ว่าแคว้นฉินจะได้สะสมเสบียงไว้เป็นจำนวนมาก แต่มันก็ยังคงยากลำบากสำหรับพวกเขาที่จะต้องเลี้ยงกองทัพทั้งหมด ดังนั้น มันจะดีที่สุดถ้าพวกเรานำเมล็ดอาหารทหารไปด้วย เพื่อเตรียมรับมือกับปัญหา”

โอหยางโซวไม่ได้ซ่อนฝีมือการทำเม็ดอาหารทหาร และฝีมือการสร้างเต็นท์ทหารที่เขาได้ซื้อมาก่อนหน้านี้จากพันธมิตรของเขา เขาได้บอกพวกเขาทั้งหมดเกี่ยวกับคู่มือทั้ง 2 นี้ ด้วยเหตุนี้ นอกเหนือจากเมืองหินและเมืองเทียนชวงแล้ว ดินแดนอื่นๆทั้งหมดจึงสามารถผลิตทรัพยากรทั้ง 2 นี้ได้เอง

โอหยางโซวคาดเดาว่า ตี๋เจินและพันธมิตรของเขาส่วนใหญ่ ก็คงจะซื้อคู่มือเหล่านี้เช่นกัน พวกเขามีผู้เชี่ยวชาญในการสำรวจตลาด และหลังจากจบสงครามโจวหลูแน่นอนว่าพวกเขาย่อมจะไม่ยอมพลาดทรัพยากรที่มีประโยชน์เช่นนี้

หลังจากพูดคุยเรื่องทหารกันแล้ว เฟิงฉิวฮวงก็ถามคำถามอื่นๆ “หวู่ยี่ ท่านต้องการจะติดต่อกับลอร์ดคนอื่นๆ เพื่อเชิญชวนพวกเขามาเข้าร่วมกับฝ่ายแคว้นฉินหรือไม่?”

โอหยางโซวขมวดคิ้ว “เจ้าคิดว่าตี๋เจินจะถือโอกาสเชิญชวนลอร์ดคนอื่นๆ เพื่อทำลายสมดุลของผู้เล่นหรือไม่?” โอหยางโซวเข้าใจความหมายที่เธอจะสื่อในทันที

“จากความเข้าใจของข้า พวกเขาจะต้องทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน พวกเขารู้ว่าพวกเขาไม่สามารถเอาชนะพวกเราได้ด้วยกำลังที่พวกเขามีได้ ดังนั้น พวกเขาจะต้องวางแผนที่จะทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน”

“นั่นก็จริง ในช่วงของคลื่นการซื้อดินแดน กลุ่มอำนาจขนาดกลางและขนาดใหญ่ได้
เข้าซื้อดินแดนต่างๆ และหลายกลุ่มก็มีความสัมพันธ์กับพันธมิตรหยานหวง” ช่งเหวิน
กล่าวอย่างฉับพลัน เขาเป็นคนแรกที่ได้รับประโยชน์จากมัน เข้าใจเข้าใจเรื่องนี้ดี

เมืองเทียนชวงได้ใช้พลังทั้งหมดของตระกูลช่ง ในการก้าวขึ้นมาเป็น **100** อันดับแรก
ของภูมิภาคจีน ในทำนองเดียวกัน กลุ่มที่ซื้อดินแดนเหล่านั้นก็ได้กลายมาเป็นกลุ่มชั้น
นำของเกมส์

“จะมีวิธีใดที่คนทั่วไปจะสามารถเทียบกับตระกูลที่ร่ำรวยได้กัน?” หวู่ฟู่เยาะเย้ย เขา
มองย้อนกลับไปขณะที่ตนเองไม่ได้รับความไว้วางใจจากตีเจิน ดังนั้น เขาจึงถูกบังคับ
ให้เข้าร่วมกับพันธมิตรซานไห่เพื่อปกป้องตัวเอง จึงไม่ต้องแปลกใจที่เขาจะมีความคิด
มากมายสำหรับหัวข้อนี้

โอหยางโชวยังคงสงบ ไม่ว่าเขาจะชอบหรือไม่ พันมิตรซานไห่และพันธมิตรหยาน
หวงก็เป็นตัวแทนของขั้วอำนาจทั้ง **2** แม้ว่ามันจะไม่ชัดเจนนัก เพราะพันธมิตรซานไห่
มี เฟิงฉิวฮวงและช่งเหวินที่มาจากตระกูลที่ร่ำรวย และพันธมิตรหยานหวงก็มีคนทั่วไป
อย่างเพียวหลิงฮวน

“ทุกคนคิดเช่นไรกับเรื่องนี้?” โอหยางโชวไม่ได้ตัดสินใจด้วยตัวเอง

“ข้าคิดว่า ในสถานการณ์เช่นนี้ เราควรจะให้พวกเขาคิดด้วยตัวเอง ทั้ง 2 พันธมิตรต่างก็มีจุดยืนที่ชัดเจนในการเลือกฝ่าย สำหรับพันธมิตรใดที่พวกเขาจะสนับสนุน มันจะดีที่สุดที่ให้ลอร์ดแต่ละคนพิจารณาด้วยตัวของพวกเขาเอง ถ้าพวกเขาไว้ใจเราแน่นอนว่าพวกเขาย่อมเลือกที่จะเข้าร่วมกับฝ่ายแคว้นฉิน” ซุนหลงเตียนเซว่กล่าวออกมาอย่างชัดเจน

“ถูกต้อง ข้าเห็นด้วย!” กงเจิงซีกกล่าวสนับสนุน

ไปฮัวไม่ได้คัดค้าน ทุกคนมีความภาคภูมิใจของพวกเขา และไม่ต้องการที่จะไปอ่อนวอนคนอื่นๆ

โอหยางโซวเองมีความคิดเป็นของตัวเอง เขาอุทานออกมาว่า “เยี่ยม! ถ้าเช่นนั้นเราก็จะเอาตามนั้น! และข้าก็ยังต้องการจะดูว่า พันธมิตรซานไห่ของเรามีอิทธิพลต่อผู้เล่นลอร์ดคนอื่นๆมากเพียงใดด้วย”

TWO Chapter 263 สงครามซางผิง

หลังจากที่ส่งสมาชิกในพันธมิตรซานไห่ทั้งหมดกลับดินแดนของพวกเขาแล้ว โอหยางโซวก็เริ่มเตรียมขั้นสุดท้ายสำหรับกองทัพของเขา

กองกำลังที่เขาจะส่งไป จะประกอบไปด้วย กรมทหารองครักษ์ที่นำโดยหวังเฟิง, กรมทหารที่ 2 ที่นำโดยหลินอี้, กรมทหารที่ 4 ที่นำโดยลั่วซีลिन และกรมทหารอิสระที่นำโดยเซ้าปู้

กรมทหารที่ 1 จะเฝ้าระวังที่ค่ายทิศตะวันตก และกรมทหารที่ 3 จะเฝ้าระวังที่ค่ายทิศตะวันออก ชุนชวन्हลินจะนำกรมทหารที่ 5 ไปเฝ้าระวังค่ายทิศเหนือ และทหารม้าที่เหลืออีก 500 นาย จากกรมทหารอิสระก็จะเฝ้าระวังอยู่ที่ค่ายทิศเหนือเช่นกัน

แน่นอนว่า ชุนพลหลักทั้ง 2 อย่างซีหวนซู่และเอ้อหลาย จะติดตามเขาเข้าสู่แผนที่สมรภูมิด้วย

เนื่องจากพวกเขาทั้งหมดเป็นทหารม้า พวกเขาจึงสามารถมารวมตัวกันที่เมืองหลักได้ภายใน 1 วันเท่านั้น สำหรับเสเปียง โหหยางโชวได้เตรียมเม็ดอาหารทหารไว้ 200,000 เม็ด ซึ่งมันจะช่วยให้พวกเราอยู่ได้ 20 วัน แต่ถ้านับรวมม้าศึกด้วยแล้ว มันก็จะเพียงพอแค่ 10 วันเท่านั้น

โหหยางโชวต้องการจะนำไปเพิ่มอีก แต่ถูกเก็บของของเขามีพื้นที่จำกัด และความเร็วในการผลิตของโรงผลิตทางทหารในถ้ำเองก็มีขีดจำกัด เม็ดอาหารทหาร 200,000 เม็ดนี้ เป็นผลผลิตจากการทำงานหนัก 1 เดือนครึ่งที่ผ่านมา

ดังนั้น หากแคว้นฉินไม่ได้ขาดเสบียงมากจนเกินไป โหหยางโชวจะไม่ใช่ประโยชน์จากพวกมันเด็ดขาด

จากการคำนวณมูลค่าของเมล็ดอาหารทหาร **1** เม็ดจะมีค่าเท่ากับ **1** เหรียญเงิน **200,000** เม็ด จึงมีค่าเท่ากับ **2,000** เหรียญทอง เมื่อรวมกับเงินอีก **10,000** เหรียญทอง ที่ให้สำหรับค่าธรรมเนียมการเทลพอร์ต ก่อนที่จะได้ทำสงคราม เขาก็เสียค่าใช้จ่ายไปแล้วถึง **12,000** เหรียญทอง ถ้าเขาไม่ได้รับอะไรจากสงครามในครั้งนี้ เขาจะสูญเสียเป็นอย่างมาก

.....

โกอา ปีที่ **1** เดือนที่ **11** วันที่ **14** เวลา **9.00** น.

เสียงการแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นตามกำหนดเวลา

“แจ้งเตือนระบบ : **262** ปีก่อนคริสกาล กองทัพแคว้นฉินได้เข้าโจมตีแคว้นฮาร และเข้ายึดเย่หวาง อ่องแห่งแคว้นหานยินดีที่จะยอมแพ้ เพื่อหยุดไม่ให้กองทัพแคว้นฉินทำลายมณฑลซางโต่ว อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองมณฑลซางโต่วไม่ต้องการจะสวามิภักดิ์ต่อแคว้นฉิน เขาจึงส่งคนไปสวามิภักดิ์ต่อแคว้นเจ้าแทน แน่แน่นอนว่าอ่องแห่งแคว้นเจ้ายอมรับอย่างพึงพอใจ ซึ่งมันทำให้อ่องแห่งแคว้นฉินโกรธมาก เขาสั่งให้

กองทัพแคว้นฉินโจมตีมณฑลซางโต่ว ขณะเดียวกัน อ๋องแห่งแคว้นเจ้าก็ส่งกองทัพของเขาไปปกป้องมัน ซึ่งมันได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามซางผิง”

“ในปีที่ 3 ของสงคราม แคว้นฉินได้ส่งกองทัพขนาดใหญ่ไปโจมตีแคว้นเจ้า ในเดือนที่ 7 แคว้นเจ้าได้ส่งเจ้ากั๋วมาเป็นผู้นำกองทัพ ขณะที่แคว้นฉินแต่งตั้งไปฉีเป็นผู้นำกองทัพ เขาได้โจมตีจุดอ่อนของเจ้ากั๋วที่ยิ่งผยองมากจนเกินไป โดยเขาสร้างทำเป็นเหมือนจะพ่ายแพ้และกำลังจะล่าถอย จากนั้น กองทัพแคว้นเจ้าก็ออกมาจากฐานทัพของพวกเขา และเข้าสู่กับดักของไปฉี พวกเขาถูกปิดล้อมและถูกสังหารอย่างง่ายดาย ชัยชนะจึงเป็นของแคว้นฉิน สมรภูมิประวัติศาสตร์ครั้งที่ 3 – สงครามซางผิง ได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว!”

ทหารม้าชั้นสูง 10,000 นาย ของเมืองซานไห่ ได้รวมตัวกันที่จัตุรัสของเขตหลัก และจัดเตรียมอาวุธและอุปกรณ์ทั้งหมดของพวกเขา

เหมือนอย่างเคย เขาได้รับการตรวจสอบเงื่อนไขในการเข้าร่วมสมรภูมิ จำนวนทหารที่นำไปเข้าร่วม และเลือกฝ่าย

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการเปิดใช้งานการเทเลพอร์ต การเทเลพอร์ตทหาร 10,000 นาย จะถูกหักค่าธรรมเนียม 10,000 เหรียญทอง โดยอัตโนมัติ”

“แจ้งเตือนระบบ : เริ่มต้นการเทเลพอร์ต!”

หลังจากเกิดการบิดเบือนของอากาศ โอบายางโซวและกองกำลังของเขาก็ปรากฏตัว
ขึ้นที่สมรภูมิข้างฝั่ง

“แจ้งเตือนระบบ : ยินดีต้อนรับผู้เล่นเดี่ยวห่วยี่สู่ฐานทัพของฝ่ายแคว้นฉิน-เมืองกวง
กลาง”

262 ปีก่อนคริสตกาล แคว้นฉินได้เข้ายึดเมืองสำคัญของแคว้นหาน-เย่หวาง

มันเป็นจุดสำคัญที่คนของมณฑลซางโต่วของแคว้นหานใช้ติดต่อกับทางใต้ของแม่น้ำ
เหลือง ซึ่งเป็นดินแดนหลักของแคว้นหาน

การสูญเสียเย่หวาง ทำให้การติดต่อระหว่างมณฑลซางโต่วและเมืองหลวงของแคว้น
หาน สิ่งเงิน ถูกตัด เนื่องจากมณฑลซางโต่วมีประชากรอยู่ไม่มาก และแผ่นดินก็แห้ง
แค้น แคว้นหานจึงตัดสินใจใช้มันแลกกับความสงบสุข โดยมอบมันให้กับแคว้นฉิน
อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองมณฑลซางโต่ว เฟิงถิง กลับไปสวามิภักดิ์ต่อแคว้นเจ้า
ก่อนให้เกิดสงครามระหว่างแคว้นฉินและแคว้นเจ้าในมณฑลซางโต่ว และเป็นจุดเริ่มต้น
ของสงครามข้างฝั่ง

ในขณะนั้น ราชสำนักของแคว้นเจ้า ได้มีการอภิปรายอย่างรุนแรงเกี่ยวกับการจะ
ยอมรับหรือไม่ยอมรับมณฑลซางโต้ว เจ้าเมืองผิงหยวน เจ้าเซิง คิดว่าพวกเขาไม่ต้อง
ใช้ทหารแม้แต่รายเดียวก็ได้รับมณฑลซางโต้วมา เขาจึงรู้สึกว่ามันเป็นข้อตกลงที่ยอด
เยี่ยมมาก เขาจึงสนับสนุนมัน ส่วนเจ้าเมืองผิงหยาง เจ้าเปา รู้สึกว่าการต่อสู้กับแคว้น
ฉินจะทำให้พวกเขาสูญเสีย เขาจึงไม่เห็นด้วยกับข้อตกลงนี้

ในขณะที่เจ้ากั้ววิเคราะห์ว่า แคว้นเจ้าจำเป็นต้องยอมรับมณฑลซางโต้ว

เขากล่าวว่า ถ้าแคว้นฉินได้รับมณฑลซางโต้ว พวกเขาก็จะเข้าควบคุมด่านจู่ และถ้า
พวกเขายึดอีก 4 ด่านทางตะวันออก รวมถึงด่านฟูโก้วที่ไท่สึง พวกเขาก็จะเข้ามา
โจมตีเมืองหลวงของแคว้นเจ้า หานตาน ได้อย่างง่ายดาย

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่ามณฑลซางโต้วจะไม่มีประโยชน์ต่อแคว้นหาน แต่มันเป็นดั่งชีวิตและ
ความตายสำหรับแคว้นเจ้า ดูฉิวเฟิน แคว้นฉินเหมือนจะกำลังทำสงครามกับแคว้น
หาน แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขากำลังที่จะบุกโจมตีแคว้นเจ้า ดังนั้น ไม่ว่าพวก
เขาจะยอมรับหรือไม่ก็ตาม พวกเขาก็จะต้องสู้กับแคว้นฉินอยู่ดี ถ้าพวกเขายอมรับ
พวกเขาก็สามารถเตรียมการป้องกันได้ และมันก็เป็นทางเลือกที่ฉลาดกว่าด้วย

262 ปีก่อนคริสตกาล ขุนพลเหลียนผอแห่งกองทัพแคว้นเจ้าได้ยอมรับมณฑลซาง
โต้ว และเตรียมการป้องกันที่เมืองซางผิง เพื่อหยุดกองทัพแคว้นฉิน เหตุผลที่เขาเลือก
เมืองซางผิง ก็เพราะ สภาพแวดล้อมรอบๆมัน

ประการแรก เมืองช้างมีภูมิศาสตร์และยุทธศาสตร์ที่ดีที่สุดจากเมืองในมณฑลช้างไต่ัวทั้งหมด โดยทางเหนือหลักๆแล้วจะเป็นเนินเขา แม่น้ำจะมีเนินเขาหลายแห่งแต่มันก็มีที่ราบหลายแห่งด้วยเช่นกัน แม่น้ำสายหลักก็คือ แม่น้ำตาน และยังมีแม่น้ำขนาดเล็กอีก 5 สาย ได้แก่ แม่น้ำตงช้าง, แม่น้ำเสียวตง, แม่น้ำตงต้า, แม่น้ำหลิวสู และแม่น้ำหยงหลู่ ซึ่งพวกมันได้ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด

ภูมิศาสตร์เช่นนี้เหมาะสำหรับการสู้รบ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาทำให้ยากแก่การโจมตี โดยเฉพาะจากทางตะวันตกและทางเหนือ มีด่านเกาหยู, ด่านช้างผิง, ด่านกู่ และอื่นๆคอยป้องกันอยู่ มันเป็นพื้นที่ที่พวกเขาสามารถเตรียมการป้องกันได้เป็นอย่างดี เนินเขาทำให้กองกำลังสามารถเคลื่อนที่ไม่ลำบากมากนัก แม่น้ำและที่ราบจะช่วยให้พวกเขาขนส่งเสบียงและกองกำลังได้สะดวก ซึ่งมันนับเป็นการแก้ปัญหาเรื่องการขนส่งเสบียง ทุกสิ่งทุกอย่างที่นี่เป็นประโยชน์ต่อผู้ป้องกันอย่างพวกเขา

ประการที่สอง ไม่แค้วนฉินจะต้องการโจมตีมณฑลช้างไต่ัวหรือห่านตาน พวกเขามีเส้นทางเดินทัพผ่านภูเขาเพียง 2 เส้นทางเท่านั้น พวกเขาสามารถเดินทัพผ่านเขาหู่กับสันเขาเหลาหม่าที่อยู่ทางทิศตะวันตก หรือไม่ก็เนินเขาหยางชางกับด่านเทียนจินที่อยู่ทางใต้ ทั้ง 2 เส้นทางที่พวกเขาเลือกต้องผ่านเมืองช้างผิง นั่นหมายความว่าตราบเท่าที่เหลียนผอมีกองทัพที่แข็งแกร่งคอยปกป้องเมืองช้างผิง กองทัพแค้วนฉินไม่เพียงแต่จะไม่สามารถเข้าใกล้ห่านตานได้ พวกเขาจะไม่แม้แต่จะโจมตีมณฑลช้างไต่ัวได้ด้วยซ้ำ

กองทัพแคว้นเจ้าเริ่มเดินทางทัพไปทางตะวันตกของหानตาน ข้ามผ่านด่านทั้ง **4** ของ **8** ด่านแห่งไท่สึง ไปทางตะวันตกผ่านด่านฮูโก่วและเข้าสู่มณฑลซางโต่ว จากนั้น พวกเขาเดินทางไปทางตะวันตกเฉียงใต้ ผ่านหมู่บ้านปาอี้ และผ่านเข้าสู่เขตสงครามซางผิง เดินทางต่อไปตามแม่น้ำเสี่ยวตง และผ่านเมืองจิงเหมินและเมองชวนซี ก่อนที่จะกระจายตัวออกไปเพื่อสร้างแนวป้องกัน

เมืองชวนซีอยู่ที่กึ่งกลางของแม่น้ำตาน ซึ่งเป็นจุดที่แม่น้ำเสี่ยวตงไหลลงมาบรรจบกับแม่น้ำตาน ดังนั้น สถานที่แห่งนี้จึงค่อนข้างชุ่มชื้น แต่มันก็เปิดกว้าง โดยมีความกว้างมากกว่า **10** กิโลเมตร แม้จะมีเนินเขามากมาย แต่มันก็ไม่ได้ขัดขวางการเคลื่อนทัพของพวกเขา พวกเขาสามารถเดินตามทางแม่น้ำไปทางตะวันออกเฉียงใต้หรือย้อนทางแม่น้ำขึ้นไปทางตะวันตกเฉียงเหนือได้

เมื่อเหลียนผอเข้าสู่พื้นที่เมืองซางผิง เขาก็ได้ตั้งแนวป้องกัน **3** แนว

แนวป้องกันแรกคือ สันเขาเหลาหม่า ที่ตรงกลางของสันเขา เป็นที่ราบขนาดใหญ่ที่มีด้านผิงตั้งอยู่ ด้านซ้ายของด้านเป็นหน้าผาสูงและด้านขวาเป็นหุบเขาลึก พวกเขาจึงสามารถเดินผ่านมันได้จากตรงกลางของสันเขาเท่านั้น ด้านมีความยาวจากตะวันออกไปทางตะวันตก **350** เมตร และยาวจากเหนือไปทางใต้ **1,000** เมตร ทางทิศตะวันออกและทางทิศตะวันตกของด้าน เป็นแม่น้ำที่ไหลลงมาจากบนภูเขาทางตะวันตกคือแม่น้ำตวนเหมิน ซึ่งจะไหลลงสู่แม่น้ำหยู่สี แม้ว่าจะมีภูเขาขวางอยู่ทางตะวันออกของด้าน จากทางเหนือไปทางใต้ มันก็ยังมีแม่น้ำ **2** สาย ที่ไหลจาก

ด้านล่างมาสู่แม่น้ำตาน คือ แม่น้ำหมาซันและแม่น้ำหยวนซัน ซึ่งมันไหลมาตะวันตก มันจึงเป็นเส้นทางการลำเลียงเสบียงที่ดีสำหรับด่าน และเป็นสถานที่ที่กองทัพจะต้อง ปิดกัน

หลังจากเกลี้ยคนผอตั้งแนวป้องกันสันเขาเหลาหมา เขาก็สร้างแนวป้องกันที่ปากแม่น้ำ หมาซันและแม่น้ำหยวนซัน เขาคิดว่า การมีแม่น้ำทั้ง 2 สายนี้อยู่ที่ด้านหลังสันเขา เหลาหมา มันจะเป็นเครื่องป้องกันชั้นดี เมืองเอ้อจางได้หันหลังให้กับภูเขาและหัน หน้าให้กับแม่น้ำ มันจะเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่กองทัพจะใช้จัดการกองกำลังต่างๆ และพวกเขายังสามารถเสริมทหารเข้าไปในด่านจากที่นั่นได้ตลอดเวลาด้วย

ทางตะวันออกของแม่น้ำหมาซันและแม่น้ำหยวนซัน ที่เป็นจุดที่แม่น้ำทั้ง 2 มาบรรจบ กัน มันเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านกางหยิน ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำสุ และทางใต้ของ แม่น้ำในภูเขาเป่ยหลิง ทางตะวันตกของหมู่บ้าน คือ หมู่บ้านหมาซัน และทาง ตะวันตกของแม่น้ำทั้ง 2 สายนี้ ถูกเรียกว่าหมู่บ้านหลางซาน หมู่บ้านแห่งนี้ได้รับการ ป้องกันจากภูเขาและแม่น้ำ สร้างเป็นสภาพแวดล้อมที่ปิดล้อมตัวเอง มีหุบเขา 3 แห่ง คดเคี้ยวล้อมรอบ ทำให้มันง่ายต่อการป้องกัน และยากที่จะโจมตี มันเป็นจุดยุทธ ศาสตร์ที่ยอดเยี่ยม

เดิมหมู่บ้านแห่งนี้มีความสำคัญและเป็นจุดสนับสนุนฐานทัพในสันเขาเหลาหมา แต่ หลังจากมันถูกยึดโดยกองทัพแคว้นฉิน มันก็กลายเป็นฐานทัพทางตะวันออกของ กองทัพแคว้นฉิน

สถานที่ที่โอหยาโขวและลอร์ดคนอื่นๆถูกเทพออร์ทมาก็คือสถานที่แห่งนี้

แนวที่สอง เป็นแนวป้องกันที่แม่น้ำตาน ที่ไหลมาจากเกาผิง จากทางตะวันออกไปทางใต้ มันไหลจากตอนกลางของเกาผิงไปทางใต้ของเมืองผู่ แล้วไหลลงสู่แม่น้ำเหลือง บริเวณนั้นเป็นหุบเขาลึกและกระแสน้ำไหลเชี่ยวกรากมาก มันมีชายฝั่งกว้างและเหมาะที่จะใช้เคลื่อนย้ายกำลังพล

เหลียนผอใช้โล่ธรรมชาตินี้ สร้างเป็นแนวป้องกันที่สอง โดยใช้ชายฝั่งตะวันออกของแม่น้ำตาน ซึ่งมันจะทำหน้าที่เป็นแนวป้องกันหลัก แนวป้องกันนี้ทอดยาวจากชนซีไปทางใต้ ถึงเจ้าจวง, ภูเขาต้าเหลียงและเกาผิง นอกจากนี้ ยังทอดยาวไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ ถึงเตียนยี่, ฉีเจียหยวน, เว่ยเจิง, ซีเหมิน, เจี้ยนโกว, ซานจุน, ภูเขาห่านหวาง, หยงหลู่, ซางผิง, เซว่ซู่ย และตานจู่

ภูเขาต้าเหลียงเป็นที่ที่เหลียนผอให้เก็บเสบียงทั้งหมดของกองทัพไว้ เมื่อรวมกับสันเขากวนเจียและภูเขาฉีฟอ ทั้ง 3 ตั้งเป็นกำแพงภูเขา ภูเขาแห่งนี้เป็นภูเขาที่สูงที่สุดในบรรดาภูเขาทั้งหมดในภาคกลาง ถ้ามองไปทางตะวันออกเฉียงเหนือจากที่นั่น จะสามารถมองเห็นด่านกุ่ได้ มองไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ จะสามารถมองเห็นสันเขาเหลาหม่าได้ เป็นเช่นเดียวกับภูเขาห่านหวัง มันสูงเกือบ **10,000** เมตร พวกมันทำหน้าที่เป็นดวงตาของกองทัพแคว้นเจ้า ทำให้พวกเขาได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในสนามรบ

สถานที่ดังกล่าวมีประโยชน์อย่างมากสำหรับทางทหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคอาวูธ
เย็นที่ไม่มีวิธีติดต่อสื่อสาร ด้านซ้ายของภูเขาคือ หุบเขาของแม่น้ำเลี้ยวตง และ
ด้านขวา คือ หุบเขาของแม่น้ำตงซาง ซึ่งทอดยาวไปทางตะวันออกเฉียงเหนือจนถึง
เมืองหนานตาน มันทำให้พวกเขาติดต่อสื่อสารและส่งเสบียงมาได้โดยสะดวก

ภูเขาหนานหวังสูง **7,500** เมตร และเป็นสันเขาที่แยกแม่น้ำเลี้ยวตงและแม่น้ำหยงหลู่
มันสูงเทียมเมฆและมองเห็นสภาพแวดล้อมรอบๆ ได้อย่างชัดเจน ในช่วง **3** ปีที่ผ่านมา
นี้ ภูเขาดำเหลียงเป็นที่ตั้งต้นทัพของเหลียนผอ ขณะที่ภูเขาหนานหวังเป็นที่ตั้งต้นทัพ
ของเจ้ากั้ว ในระหว่างสงครามครั้งสุดท้าย มันและแม่น้ำตานจะกลายเป็นสนามรบ
หลัก และเป็นที่ที่กองทัพแคว้นเจ้าไปติดกับดัก

ด้านข้างฝั่งตั้งอยู่ที่ชายแดนทางเหนือของเกาผิงและซางฉี ทางตอนเหนือของมันคือ
แม่น้ำจั่วจาง และทางตอนใต้ของมันคือ แม่น้ำตาน ที่ไหลลงมาทางตะวันออกเฉียงใต้
ภูเขาทางตะวันตกถึงสันเขาดานจู มียอดเขาที่สูงที่สุด ทางเหนือเป็นพื้นที่ลาดเอียง
และมันลาดชันมาก ดังนั้น มันจึงมีข้อได้เปรียบอย่างมากกับศัตรูที่คิดจะปีนขึ้นไปบน
เนินเขา

ด้านข้างฝั่งเป็นส่วนหนึ่งของแนวป้องกันที่สอง มันจะป้องกันไม่ให้กองทัพแคว้นฉิน
เคลื่อนทัพมาทางตะวันออกหรือทางเหนือได้

แนวป้องกันที่สามคือ กำแพงหินยาว 50 กิโลเมตร แนวป้องกันนี้จะตั้งแนวจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

โดยเน้นความสำคัญหลักไปที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือ เริ่มจากด่านซางผิงไปทางใต้ของภูเขาตงจิน ไปยังภูเขาหยางโถว ต่อกันไปถึงภูเขาจินฉวน ไปยังหม่าอ้านเหอ และจบที่ชายแดนด้านฮูเกว่น

ถ้ากล่าวว่ สันเขาเหล่านี้อาจเป็นด่านหน้าแนวป้องกันของแคว้นเจ้าแม่น้ำตานก็จะเป็พื้นฐานทัพหลัก และกำแพงหินยาว 50 กิโลเมตรนี้ ก็จะแผนสำหรับการล่าถอยของพวกเขา ที่นี้เป็นจุดที่ลึกที่สุดทางตะวันออกเฉียงเหนือของกองทัพแคว้นเจ้า และเป็นแนวป้องกันสุดท้ายของมณฑลซางไต้วและหานตาน

262 ปีก่อนคริสตกาล เหลียนผอได้เสียสันเขาเหล่านี้อาจเนื่องจากหวังเหอและกองกำลังของเขาเข้าโจมตีด้าน ภายใต้การโจมตีอย่างต่อเนื่องของกองทัพแคว้นฉิน กองทัพแคว้นเจ้าไม่สามารถรักษาด่านไว้ได้ พวกเขาถูกบังคับให้ถอยกลับไป

หวังเหอจึงได้ยึดสันเขาเหล่านี้อีก และทำลายแนวป้องกันแรกของแคว้นเจ้า เขายึดได้ทรัพยากรจำนวนมาก และใช้พวกมันสร้างเมืองกวงหลาง ซึ่งได้รับการป้องกันทุกทิศทางจากแม่น้ำและภูเขา เขายังได้กวาดล้างสิ่งกีดขวางทั้งหมดในแม่น้ำตาน และเคลื่อนกองกำลังของเขาไปยึดฝั่งตะวันตกของชายฝั่งแม่น้ำไว้ ทำให้พวกเขาอยู่ห่างไปไม่ไกลจากกองทัพแคว้นเจ้า

เหลียนผอบพบว่าเขาไม่สามารถสู้รบเด็ดขาดกับกองทัพแคว้นเจ้าได้ และเขายังต้องการรักษาความแข็งแกร่งของกองทัพไว้ สำหรับการสู้รบในอนาคต ดังนั้น เขาจึงไม่ได้สั่งให้ทหารข้ามแม่น้ำไปสู่กับกองทัพแคว้นฉิน เขาถอยไปที่ชายฝั่งตะวันออกของแม่น้ำตาน และใช้แม่น้ำเป็นแนวป้องกัน

เมื่อถึงจุดนี้ เหลียนผอบยื่นกรานที่จะรอให้กองทัพแคว้นฉินเริ่มโจมตีพวกเขา แม่กองทัพแคว้นฉินจะทำหายและช่วยพวกเขา พวกเขาที่ไม่ได้ส่งทหารของพวกเขาออกไป เช่นเดียวกับที่เหลียนผอบต้องการใช้ประโยชน์จากภูมิศาสตร์ของแม่น้ำในการป้องกัน หวังเหอกี้ต้องการสู้รบโดยที่ไม่ต้องการเป็นฝ่ายข้ามแม่น้ำเช่นกัน

การสู้รบจึงมาหยุดอยู่ที่ทั้ง 2 ฝ่ายไม่ยอมเคลื่อนไหว

กองทัพแคว้นฉินได้เดินทางมาไกล ดังนั้น จึงเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขา ที่จะได้รับเสบียงอย่างเพียงพอ และพวกเขาก็เป็นที่รู้จักในชื่อของนักฆ่า ทำให้ไม่มีใครในทางโต้วต้องการจะช่วยเหลือพวกเขา ชาวซางโต้วเลือกที่จะสนับสนุนกองทัพแคว้นเจ้า และร่วมมือกับพวกเขา มันทำให้พวกเขาได้รับทรัพยากรจำนวนมาก ซึ่งมันบังคับให้กองทัพแคว้นฉินต้องตัดสินใจสู้รบอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด ในขณะที่กองทัพแคว้นเจ้าสามารถทำสงครามระยะยาวได้ดีกว่า

สถานการณ์ไม่สามารถหยุดนิ่งได้นาน ซึ่งมันกำลังจะเป็นไปตามแผนของเหลียนผอ สำหรับเรื่องที่เราจะได้กลับและทำลายกองทัพแคว้นฉิน มันขึ้นอยู่กับราชสำนักของแคว้นเจ้าและราชสำนักของแคว้นฉิน จะเป็นผู้ตัดสินใจ

และผลก็คือ กลยุทธ์ของเหลียนผอถูกมองว่าเป็นกลยุทธ์ที่ซื่อฉลาดและกลัวที่จะสู้รบ

ฮ่องแห่งแคว้นเจ้ารู้สึกว่ามันเป็นเช่นนั้น เขาจึงปล่อยให้เจ้ากั๋วยึดตำแหน่งของเหลียนผอ และเข้าโจมตีกองทัพแคว้นฉิน ส่วนฮ่องแห่งแคว้นฉิน ได้แต่งตั้งให้ไปฉีเป็นแม่ทัพ และให้หวังเหอเป็นรองแม่ทัพ หลังจากที่มีการสู้รบยืดเยื้อมา 3 ปี ในที่สุดมันก็มาถึงจุดแตกหัก และดูเหมือนว่าชัยชนะจะมายืนอยู่ข้างแคว้นฉิน

โอหยางโซวเทเลพอร์ตเข้าสู่เมืองกวงหลาง สิ่งที่เขาไม่รู้ก็คือ สถานการณ์ที่โกอาได้วางไว้นั้น คือ ในช่วงสุดท้ายของปีที่ 3 หรือก็คือช่วงสุดท้ายของสงครามระหว่างเจ้ากั๋วและไปฉี

TWO Chapter 264 ความน่าสงสัยที่น่ากังวล

จุดลงทะเลเบียนถูกจัดตั้งขึ้นภายในเมืองกวงหลาง โดยมีนายกองเป็นผู้ช่วยลงทะเลเบียน

หลังจากที่โอหยางโชวลงทะเลเบียดแล้ว เขาไม่ได้ออกไปในทันที แต่เขาถามนายกองว่า “ท่านขุนพล ข้าอยากทราบว่า การสู้รบในตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง?”

นายกองได้ช่วยเหลือเขาลงทะเลเบียด เขารู้ว่าโอหยางโชวนำทหารมาถึง **10,000** นาย ดังนั้น เขาก็ยินดีที่จะตอบคำถามของโอหยางโชว “เจ้าเมืองหวู่ฮั่นได้ใช้กองกำลังของเขา โดยส่งขุนพลหิงเปา นำกองกำลังทหารม้าเหล็กไปโจมตีด้านหลังของศัตรู เพื่อยึดด่านซางผิงและตัดเส้นทางระหว่างกองทัพแคว้นเจ้าและเมืองหานตาน ขุนพลหวังหลิงยังได้นำอีกกองกำลังเข้าไปในหุบเขาของแม่น้ำตงซาง แล้วตัดขาดกองทัพแคว้นเจ้าจากด่านกุ ในตอนนี้ กองทัพแคว้นเจ้า **400,000** นาย ติดอยู่ในที่ราบสูงซางผิง กลายเป็นดั่งสัตว์ร้ายที่ถูกกักขัง”

“อะไรวะ?” โอหยางโชวประหลาดใจ เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่าโกอาจะวางพวกเขาลงในสถานการณ์เช่นนี้ ตามประวัติศาสตร์ เมื่อสถานการณ์มาถึงจุดนี้ กองทัพแคว้นเจ้าจะถูกกำหนดให้พ่ายแพ้

มันมีบางอย่างผิดพลาด ต้องมีบางอย่างผิดพลาดอย่างแน่นอน ประการแรก แน่แน่นอนว่าโกอาจะไม่ทำให้มันจบลงง่ายๆ, ประการที่สอง เหตุใดดีเจินและคนอื่นๆถึงได้เลือกฝายแคว้นเจ้าหลังจากที่ได้รับข่าวนี้?

ถ้ามีใครกล่าวว่ามันเป็นสถานการณ์ปกติ แน่แน่นอนว่าโอหยางโชวจะไม่เชื่อถือนั่น

ตรงกันข้ามกับปฏิกิริยาของโอหยางโซว เมื่อลอร์ดคนอื่นๆที่กำลังรอลงทะเบียนได้ยินคำกล่าวของนายกอง พวกเขาก็แสดงออกอย่างยินดี พวกเขาารู้สึกว่า พวกเขาเลือกฝ่ายที่ถูกต้อง และคงจะชนะได้ง่ายๆ

โอหยางโซวส่ายหัว และเดินออกจากจุดลงทะเบียน พร้อมกับมองหาพันธมิตรของเขา

นอกเหนือจากไปฮั่วและเฟิงฉิวที่เป็นเอิร์ลชั้น 1 ที่สามารถนำทหารมาได้คนละ 3,000 นายแล้ว คนที่เหลือไม่รวมซ่งเหวินเป็นเอิร์ลชั้น 2 และสามารถนำทหารมาได้คนละ 1,000 นาย ส่วนซ่งเหวินที่เป็นเอิร์ลชั้น 3 เขานำทหารมาได้ 500 นาย

ดังนั้น กองกำลังทั้งหมดของพันธมิตรซานไห่ในปัจจุบันจึงมีมากถึง 20,500 นาย และพวกเขาทั้งหมดก็เป็นทหารม้า

ทหารม้าจากเมืองสอดคล้องและเมืองซุ่นหลง จัดเป็นทหารม้าชั้นสูง เพราะพวกเขามีผู้บัญชาการอย่างจางเลี้ยวและฉินฉีอ๋อง

แน่นอนว่าไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พวกเขายังคงไม่สามารถจะเทียบเคียงความแข็งแกร่งกับทหารม้าเมืองซานไห่ได้

จากบรรดาขุนพลจากเมืองซานไห่ ซีหวนซู่และเอ้อหลายเคยแสดงตัวตนของพวกเขาแล้ว มีเฉพาะลั่วซีสินที่เพิ่งจะแสดงตัวเป็นครั้งแรก แน่ใจว่ามันได้ดึงดูดความสนใจและความฉงนจากไปฮั่วและคนอื่นๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเฟิงจิ่วหวง ที่ภายในดินแดนไม่มีขุนพลทางประวัติศาสตร์เลย เมื่อเธอเห็นเมืองซานไห่มีขุนพลชั้นยอดถึง **3** นาย เธอก็อดไม่ได้ที่จะน้ำลายไหล ไม่มีภาพลักษณ์ของหญิงสาวผู้สง่างามเหลืออยู่เลย

เกี่ยวกับขุนพล ลั่วซีสินและจินฉีอ๋องได้รู้จักกันก่อนแล้ว และเมื่อพวกเขาได้พบกัน มันทำให้พวกเขาเกิดอารมณ์ที่ซับซ้อนขึ้นมา

จากบรรดาขุนพลทั้งหมด ซีหวนซู่เป็นคนที่มีความสามารถมากที่สุดในการขี่ม้า และเขายังมีอายุมากที่สุดด้วย ดังนั้น เขาจึงถูกแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการ, จางเลี่ยวเป็นรองผู้บัญชาการ ส่วนจินฉีอ๋องและลั่วซีสินมีตำแหน่งต่ำกว่าเขาชั้นหนึ่ง

ถ้านับรวมมู่กู่ยหิงด้วยแล้ว เหล่าขุนพลของกองกำลังพันธมิตรซานไห่แข็งแกร่งอย่างมาก

เพื่อให้่ายต่อการบัญชาการ หลังจากพูดคุยกับไปฮั่วและคนอื่นๆแล้ว โอหยางโซว แบ่งกองกำลังเป็นกลุ่มละ **10,000** นาย ทหารม้า **10,000** นายของเมืองซานไห่ จัดตั้งเป็นกลุ่มแรก โดยมีเอ้อหลายเป็นผู้บัญชาการ, ลั่วซีสินและหลินยี่เป็นรองผู้

บัญชาการ ส่วนที่เหลืออีก **10,500** นาย จัดตั้งเป็นอีกกลุ่มหนึ่ง โดยมีจางเลี้ยวเป็นผู้บัญชาการ, มู่กู่หยิงและฉินฉีอ๋องเป็นรองผู้บัญชาการ ส่วนซีหวนซู่จะเป็นผู้บัญชาการสูงสุด ที่คอยชี้ทางและบัญชาการทั้ง **2** กลุ่ม

สำหรับไปฮั่วและลอร์ดคนอื่นๆ พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปที่สนามรบ ในขณะที่โอหยางโซวที่เพิ่งจะได้รับหอกเทียนโม่มา มันเป็นโอกาสที่หายากที่เขาจะได้ทดลองใช้มัน ด้วยความแข็งแกร่งในปัจจุบันของเขา มันเพียงพอที่เขาจะปกป้องตัวเองได้ในสนามรบ

ในขณะที่พันธมิตรซานไห่กำลังยุ่งอยู่กับการจัดระเบียบกองกำลัง เสียงแจ้เตือนสงครามก็ดังขึ้น

“แจ้เตือนสงคราม : สงครามซางผิงมีลอร์ดเข้าร่วมทั้งสิ้น **100** คน และมีกำลังทหารเข้าร่วมทั้งหมด **73,000** นาย โดยฝ่ายแคว้นฉินมีลอร์ดเข้าร่วม **28** คน และกองกำลัง **31,000** นาย, ส่วนฝ่ายแคว้นเจ้ามีลอร์ดเข้าร่วม **72** คน และกองกำลัง **42,000** นาย”

ในสงครามครั้งนี้ ลอร์ดทั้ง **100** คน ได้เข้าร่วมทั้งหมด ไม่มีใครพลาดมันเลย จากลอร์ดเหล่านี้ทั้งหมด กว่า **80%** เป็นเอิร์ลชั้น **3** และสามารถนำทหารมาได้คนละ **500** นายเท่านั้น ที่เหลือส่วนใหญ่เป็นเอิร์ลชั้น **2** และนำทหารมาได้คนละ **1,000** นาย สำหรับตำแหน่งที่สูงกว่านี้ มีเพียงโอหยางโซว, ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวง

ตี๋เงินและคนอื่นๆ ใช้ประโยชน์จากความสัมพันธ์ของพวกเขา ดึงเอา 2 ใน 3 ของ
ลอร์ดไปเข้าร่วมกับฝ่ายตน

โชคร้ายที่ตำแหน่งที่สูงของโอหยางโชว, ไปฮั่ว และเฟิงฉิวฮวง ทำให้ความแตกต่าง
ของจำนวนกองกำลังของทั้งสองฝ่ายไม่สูงมากนัก

“แจ้งเตือนสงคราม : ฝ่ายแคว้นฉินเสียเปรียบเรื่องจำนวน จากกฎการสู้รบ กองกำลัง
ฝ่ายแคว้นฉินจะได้รับบัฟ ความเร็วในการเคลื่อนที่ เพิ่มขึ้น 20%”

บัฟที่เพิ่มความเร็วในการเคลื่อนที่เช่นนี้ มันเป็นสิ่งที่ดีสำหรับกองกำลังพันธมิตรซาน
ไห่ที่เป็นทหารม้าทั้งหมด

“แจ้งเตือนระบบ : จากตำแหน่งและคะแนนการกุศล ตัวแทนผู้เล่นฝ่ายแคว้นฉินคือ จี
เยว่ห่วยี่ ที่เป็นมาคิวิชั่น 3 ส่วนตัวแทนของฝ่ายแคว้นเจาก็คือ ตี๋เงิน ที่เป็นเอิร์ลชั้น
2”

ด้วยตำแหน่งของโอหยางโชว ในฐานะตัวแทนผู้เล่นของเขาไม่มีใครแตะต้องได้ ในทาง
กลับกัน หลังจากจบสงครามมู่เย่ ตี๋เงินได้ทำคะแนนการกุศลแซงหน้าซุนเซินจุน และ
กลายเป็นตัวแทนผู้เล่นของฝ่ายแคว้นเจ้า

กองกำลังฝ่ายแคว้นฉินทั้ง **31,000** นาย ถูกส่งมาที่เมืองกวงหลาง หลังจากจัดระเบียบกองกำลังแล้ว โอิหยางและพันธมิตรของเขาก็เข้าไปในเต็นของเขา เพื่อประชุมกัน

โอหยางไขว้อธิบายสิ่งที่เขารู้มาให้ทุกคนฟัง

เจ้าเมืองหวู่ฮั่น มีขุนพล **5** นาย อยู่ภายใต้เขา ได้แก่ หวังเหอ, เมิ่งอ้าว, หวังหลิง, ฮวนเหอ และหยิงเปา หลังจากประสบความสำเร็จในการกักขังกองทัพแคว้นเจ้า พวกเขายังมีกองกำลังมากถึง **500,000** นาย

หวังเหอไม่ต้องแนะนำใดๆ เขาเผชิญหน้ากับเหลียนผอมาแล้ว **3** ปี ในเวลานี้ เขานำกองกำลัง **200,000** ของเขา ตั้งค่ายอยู่ที่สันเขาเหลาหม่า สร้างเป็นป้อมปราการเพื่อปิดกั้นเส้นทาง

ผู้ปกครองเมืองกวงหลาง เมิ่งอ้าว ได้นำทหาร **150,000** นาย ไปสร้างแนวป้องกันทางใต้ เพื่อป้องกันไม่ให้กองทัพแคว้นเจ้าถอยไปทางใต้ตามแม่น้ำตาน

หวังหลิงและหยิงเปาถูกส่งออกไปอย่างลับๆ

โดยหวังให้นำทหารม้า **25,000** นาย และทหารราบ **30,000** นาย ไปตั้งค่ายที่
หน้าทางเข้าด่านกู่ บริเวณหุบเขาแม่น้ำตงซาง เพื่อปิดกั้นกองทัพแคว้นเจ้าจากด่านกู่

หยิงเปา นำทหารม้า **25,000** นาย และทหารราบ **10,000** นาย ไปตั้งค่ายทาง
ตะวันออกเฉียงเหนือของกำแพงหินที่เป็นแนวป้องกัน เพื่อปิดกั้นเส้นทางถอยไปทาง
ภูเขาไท่หาง

สุดท้ายคือ กองทหารม้า **50,000** นาย ที่นำโดยฮวนเหอ ซึ่งยังคงอยู่ในเมืองกวง
หลาง และทำหน้าที่เป็นกองกำลังสำรอง

สำหรับเต็นท์ของไป่ฉี มันถูกตั้งขึ้นนอกเมือง บนยอดภูเขาหลางซาน

คล้ายกับกองทัพแคว้นฉิน กองทัพแคว้นเจาก็ยังคงมีทหารถึง **500,000** นาย โดย
400,000 นาย ถูกกักขังอยู่ในพื้นที่ชายฝั่ง ส่วนอีก **100,000** นาย ยังคงอยู่ใน
ด่านกู่ ซึ่งเป็นศูนย์กลางหลักของกองทัพแคว้นเจ้า แม้จะไม่มี การสนับสนุนจากเมืองหนาน
ตาน เสี่ยงเหล่านี้ก็มากพอให้พวกเขาใช้ได้นานถึง **2** เดือน

สถานการณ์เช่นนี้ทำให้ไป่ฮั่วและผู้เล่นคนอื่นๆไม่เข้าใจ

“นี่...โกเอกำลังเล่นตลกอยู่หรือไม่? ด้วยสถานการณ์เช่นนี้ แคว้นฉินเหมือนจะถูกกำหนดให้ชนะแน่นอนแล้ว สงครามแบบนี้มันอะไรกัน? เพียงแค่รอรับคะแนนคุณูปการสงครามฟรีๆหรือ?” กงเจิงซีเริ่มกล่าวเป็นคนแรก

“หยุดล้อเล่นได้แล้ว ข้าเชื่อว่าโกเอกจะต้องมีเหตุผลสำหรับการจัดสถานการณ์เช่นนี้แน่นอน” ชุนหลงเตียนเซว่กล่าว

“ท่าน!”

“เฮ้ หยุดโต้เถียงกันได้แล้ว” เฟิงฉิวฮวงขัดจังหวะทั้งคู่ “แม้ว่าโกเอกจะเล่นตลก ตีเงินก็ไม่ใช่ว่าคนโง่ที่จะกระโดดเข้าไปสู่ความสูญเสีย และกล้าท้าทายพวกเราเช่นนี้”

“ท่านจูโฮว ถ้ากองทัพแคว้นเจ้าต้องการจะทำลายสถานการณ์นี้ พวกเขาสามารถทำอะไรได้บ้าง?” ไปฮั่วไม่ได้เข้าร่วมการโต้เถียงของพวกเขา เธออยากรู้สิ่งที่จูโฮวคิดมากกว่า เธอคล้ายกับโอหยางโฮว เลือกที่จะปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ

“จากสถานการณ์ปัจจุบัน และสิ่งที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ ขั้นต่อไปก็คือ การสู้รบแห่งความเป็นความตาย กองกำลังของหวังหลิงจะเข้าโจมตีด่านกู่ และยึดเสบียงของพวกเขา” จูโฮวไม่ได้แสดงความคิดเห็นของเขาในทันที เขาเริ่มจากการวิเคราะห์สถานการณ์ในปัจจุบัน “ในประวัติศาสตร์ ความพยายามที่จะทำลายกำแพงจะจบลงด้วย

ความล้มเหลว สุดท้าย ทหารทั้ง **400,000** นาย ของกองทัพแคว้นเจ้าก็จะยอม
จำนน เนื่องจากพวกเขาขาดเสบียง”

“ด้วยเหตุนี้ ข้าจึงรู้สึกว่ พวกเขายังคงมีโอกาสที่จะหลุดพ้นออกจากกับดักในขณะที่
พวกเขาพยายามอย่างหนักเพื่อให้ทันกับเสบียงที่ยังเหลืออยู่ มันได้ผลักดันพวกเขา
เข้าสู่กำแพง กำลังใจของพวกเขาจึงสูง ไกล่เคียงกับการสู้รบในจุดสูงสุด ตาม
ประวัติศาสตร์ ความพยายามของพวกเขาเกือบจะประสบความสำเร็จ แต่ก็ล้มเหลว
ในช่วงสุดท้าย แต่เมื่อมีกองกำลังผู้เล่นเพิ่มเข้ามาอีก **40,000** มันก็จะมีโอกาส
สูงขึ้นที่พวกเขาจะผลิตสถานการณ์ได้”

โอหยางโซวซมวดคิ้วและถามชอกแซก “จากที่ท่านกล่าว แม้พวกเขาจะมีกำลังทหาร
เพิ่มเข้าไปในกองทัพแคว้นเจ้ามากกว่า **40,000** นาย พวกเราเองก็มีกำลังทหาร
เพิ่มให้กับกองทัพแคว้นฉินมากกว่า **30,000** นายเช่นกัน ข้าไม่คิดว่าเราจะพ่ายแพ้
ด้วยกองกำลังที่เพิ่มเข้ามาเพียง **40,000** นาย ของพวกเขา”

“ใช่ และไม่ต้องกล่าวถึงกองทหารม้าชั้นสูงที่พีใหญ่นำมา ด้วยความร่วมมือและ
ความแข็งแกร่งของพวกเรา ความต่างของจำนวนทหารเพียงเล็กน้อยคงไม่สามารถ
เปลี่ยนทิศทางของสงครามได้” ซุนหลงเตียนเซวอย่างอย่างกังวล

“ดีเงินและคนอื่นๆรอบคอบมาก พวกเขาจะไม่เสี่ยงหากมีโอกาสเพียงเล็กน้อยเช่นนี้
มันคงจะต้องมีปัจจัยอื่นๆอีก” เฟิงฉิวฉวงกล่าว

“ถ้าเกิดว่าพวกเขานำเม็ดเสปียงทหาร(เม็ดอาการทหาร)จำนวนมากมาสำหรับ กองทัพแคว้นเจ้าล่ะ?” หูฟู่แสดงความคิดเห็นของเขา

โอหยางโซวคิดถึงเรื่องนี้แล้วส่ายหัว “มันเป็นไปไม่ได้ กองทัพแคว้นเจ้ามีกำลังทหาร มากถึง **400,000** นาย เมื่อรวมกับม้าศึกและกองกำลังของผู้เล่นด้วยแล้ว พวกเขา จะต้องใช้เม็ดเสปียงทหารมากถึง **600,000** เม็ด/วัน นั่นคิดเป็นเงิน **6,000** เหรียญทอง/วัน ผ่านไปเพียงไม่ถึง **10** วัน ข้าคิดว่าพวกเขาคงต้องล้มละลายอย่าง แน่نون”

“นอกจากนี้ แม้แต่พลังการผลิตของเมืองซานไห่ เราก็สามารถผลิตได้เพียงวันละ **5,000** เม็ดเท่านั้น เม็ดเสปียงทหารจำนวนมากจำเป็นต้องเตรียมไว้ล่วงหน้า และ มันยังใช้ธัญพืชจำนวนมาก ด้วยความรุนแรงของวิกฤตการขาดแคลนธัญพืชก่อนหน้านี้ มันจึงเป็นไปได้อย่างแน่นอน”

ทุกคนเงยบงในทันที การประชุมของพวกเขากลายเป็นหยุดชะงักไป

.....

TWO Chapter 265 การไขความสงสัย

ในขณะที่การประชุมของพันธมิตรซานไห่กำลังหยุดชะงัก มู่หลานเยว่ก็ลุกขึ้น

ปกติเวลาที่เหล่าพี่ชายพี่สาวกำลังพูดคุยกัน มู่หลานเยว่จะนั่งอยู่ข้างๆและทำหน้าที่เป็นผู้ฟังที่ดี ดังนั้น เมื่อเธอลุกขึ้นยืน มันจึงได้ดึงดูดความสนใจของทุกคน

เธอไม่ได้กังวลอะไรก่อนที่จะกล่าวออกไป “อะแฮ่ม!อะแฮ่ม! ข้ารู้สึกว่าคุณโจวกล่าวถูกแล้ว กุญแจสำคัญอยู่ที่กองกำลังของผู้เล่น”

“อ้อ แล้ว?”

“ไม่ใช่ว่าพวกเราคุยกันเรื่องนั้นจบไปแล้วหรือ? พวกเขาไม่แข็งแกร่งพอที่จะทำอะไรได้หรอก” กงเจิงซีกกล่าว

โอหยางโจวโบกมือ เพื่อหยุดการสนทนา จากนั้น เขาก็หันไปยิ้มให้มู่หลานเยว่ “เจ้ามีไอเดียใหม่ๆจะบอกพวกเราหรือ?”

“อ้อ” เมื่อได้รับการสนับสนุนจากโอหยางโจว มู่หลานเยว่ก็มุ่งมั่นใจมากขึ้น เธอกล่าวว่า “ทุกคนคงคิดว่ากองกำลังของผู้เล่นจะถูกไปยังค่ายหลักของกองทัพแคว้นเจ้า แต่จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าพวกเขาถูกส่งไปที่ค่ายในด้านกู่ สถานการณ์จะเปลี่ยนไปหรือไม่?”

โอหยางโซว์รู้สึกประหลาดใจ ความสงสัยทั้งหมดของเขาหายไปทันที และเขาก็รีบหันหน้าไปมองจูโซว

ในขณะที่คนอื่นๆ กำลังตกใจกับความคิดเห็นของมู่หลานเยว่

“โกอาคงไม่ตั้งค่าเช่นนั้นหรอกมั้ง?” กงเจิ้งซีกกล่าวอย่างไม่มั่นใจ

ซุนหลงเตียนเซว่ส่ายหัว แล้วกล่าวอย่างเคร่งขรึม “ด่านกู่เป็นฐานทัพที่สำคัญ มันจึงเป็นไปได้ที่โกอาจะตั้งค่าไว้เช่นนั้น”

โอหยางโซว์ค่อนข้างมั่นใจว่าคำตอบของมู่หลานเยว่ถูกต้อง เขามองเธอและพยักหน้าอย่างชื่นชม ทำให้เธอมีความสุขมาก จากนั้น เขาก็หันไปหาจูโซว แล้วกล่าวว่า “จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเยว่เยว่กล่าวถูก?”

แม้ว่าคนอื่นๆ จะรู้ว่ามันคงไม่ดีแน่ถ้ากองกำลังของผู้เล่นฝ่ายแคว้นเจ้าถูกส่งไปยังด่านกู่ แต่พวกเขาก็ไม่ทราบว่ามันจะมีผลต่อสงครามอย่างไร

มีเฉพาะจูโซวเท่านั้นที่ตอบปัญหานี้ได้

จุฬารัตน์ตรองสถานการณ์ในใจของเขา ก่อนจะกล่าวว่า “ถ้ากองกำลังของผู้เล่นถูกส่งไปที่ด่านกู่ มันจะเป็นประโยชน์กับกองทัพแคว้นเจ้าทั้งหมด พวกเขาจะมีทางเลือก 2 ประการ คือ ประการแรก พวกเขาจะสามารถโจมตีกองกำลังของหยิงเปาที่อยู่ทางเหนือ และเปิดทางกลับห่านตานใต้, ประการที่สอง พวกเขาสามารถทำงานร่วมกับกองกำลังหลัก โจมตีกองกำลังของหวังหลิง เมื่อทำลายกองกำลังของเขาแล้ว พวกเขา ก็จะเชื่อมต่อกับกองกำลังหลักอีกครั้ง หลังจากนั้น เมื่อพวกเขาทำลายกองกำลังของหยิงเปาได้ ไม่ว่าพวกเขาจะทำอย่างไร พวกเขาก็จะสามารถทำลายกองขังที่ถูกสร้างโดยไปได้”

เมื่อได้ยินการวิเคราะห์ของจุฬารัตน์ ทั้งเต็นท์ก็เงียบสนิท

“จุฬารัตน์ มีบางอย่างที่ข้ายังไม่เข้าใจ มันควรแล้วที่พวกเขาจะโจมตีกองกำลังของหยิงเปา แต่ถ้าพวกเขาโจมตีกองกำลังของหวังหลิง พวกเขาจะทำสำเร็จหรือ? เพราะแม้แต่กองกำลังหลักก็ยังยากที่จะทำเลย?”

“แน่นอนว่าไม่” จุฬารัตน์กล่าวอย่างมั่นใจ “การสร้างค่ายของหวังหลิงเน้นการเผชิญหน้ากับกองกำลังหลักทางตะวันตกเฉียงใต้ พวกเขาไม่ได้ให้ความสนใจด้านกู่มากนัก เพราะยังมีกองกำลังของหยิงเปาคอยเผชิญหน้ากับพวกเขาอยู่ ในประวัติศาสตร์ ด้านกู่เคยส่งกองกำลังไปโจมตีค่ายของหวังหลิงเพียง 30,000 นาย และพวกเขาก็เกือบจะทำสำเร็จ แต่หากเพิ่มกองกำลังของผู้เล่นอีก 40,000 นาย เข้าไป ก่อนที่กองกำลังเสริมจะไปถึง กองกำลังของหวังหลิงก็คงจะถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิงแล้ว”

การวิเคราะห์ของจุฬารัตนเยอะมากคนไม่มีใครสามารถโต้แย้งได้

โอหยางโชมองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด ถ้าพวกเขาบังคับให้ตัวเองเข้าสู่กับดัก พวกเขาก็จะต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างหนัก และชัยชนะก็อาจจะยังคงยืนข้างพวกเรา ดังนั้น เราไม่จำเป็นต้องกังวลมากเกินไป เตรียมทุกอย่างให้พร้อมที่สุดก็พอ” เขามองไปที่ไปฮัวและเฟิงฉิวฮวง “พวกเจ้าทั้งสองรับผิดชอบการติดต่อกับลอร์ดคนอื่นๆ”

ทั้งสองสาวพยักหน้า

“โอเค จบการประชุมเพียงเท่านี้ ข้ายังจะต้องไปเยือนเจ้าเมืองหวู่ฮั่น ไปดี”

“นี่เป็นเพียงการคาดเดาของเรา เราไม่มีหลักฐานใดๆ แล้วเขาจะเชื่อเราหรือ?”

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราจะต้องทำให้มันสำเร็จ” โอหยางเองก็ไม่มั่นใจ แต่เขาต้องแสดงท่าทีออกมาว่าเขาเต็มไปด้วยความมั่นใจ

จุฬารัตนเดินเข้ามา แล้วกล่าวกับเขาว่า “ท่านลอร์ด ก่อนที่ท่านจะไปพบเขา ข้าแนะนำให้ท่านไปพบกับขุนพลเมิ่งอ้าวเสียดีก่อน เขาเป็นผู้บัญชาการโดยตรงของเรา”

โอหยางโซวกลายเป็นแข็งแกร่ง ก่อนที่เขาจะกล่าวอย่างลำบากใจออกมา “ท่านพุดถูก
ดูเหมือนข้าจะลืมไปเลย”

เต็นท์ของเมืองอ่าวอยู่ที่เมืองกวงหลาง ด้วยสถานะตัวแทนผู้เล่นของโอหยางโซว เขา
ไม่ได้ประสบปัญหาใดๆ และสามารถเข้าพบขุนพลได้โดยตรง

สไตร์การสู้รบของเมืองอ่าวจะเน้นไปที่ความปลอดภัย ดังนั้น เขาจึงได้รับผิดชอบหน้าที่
ที่สำคัญในการดูแลทางใต้ ที่ต้องเผชิญหน้ากับรองผู้บัญชาการของกองทัพแคว้นเจ้า
เจ้าจวง

ในประวัติศาสตร์ เมืองอ่าวรับใช้แคว้นต่างๆมาทั้งสิ้น **4** แคว้น และเขานำกองกำลัง
ได้รับชัยชนะมาแล้วมากมาย

ไม่เพียงเท่านั้น ลูกชายของเขาเมิ่งหวู่ พร้อมกับหลานทั้งสองของเขา เมิ่งกั๋วและเมิ่งยี่
พวกเขาต่างก็เป็นกระดูกสันหลังของแคว้นฉิน พวกเขาได้ช่วยแคว้นฉินโจมตีดินแดน
ต่างๆ และเสี่ยงชีวิตเพื่อแผ่นดิน ช่วยให้จักรพรรดิฉินสามารถรวบรวมแคว้นทั้ง **6** ได้

“ฉีเยว่หวู่ยี่ค่านับท่านขุนพล!” โอหยางโซวกล่าวด้วยความเคารพ

กล่าวตามจริง เมิงอ้าวไม่ได้ให้ความสนใจหรือให้ความสำคัญกับกองกำลังของผู้เล่น
30,000 นาย มากนัก การพบโอหยางโซวเป็นการพบการตามปกติ เขาไม่ได้
วางแผนที่จะสนิทชิดเชื้อกับโอหยางโซวแต่อย่างใด

เมิงอ้าวกล่าวอย่างสงบว่า “เจ้าอยากพบข้าด้วยเหตุผลใดหรือ?”

โอหยางโซวรู้สึกได้ว่าเมิงอ้าวกำลังรักษาระยะห่างระหว่างพวกเขา แต่เพื่อชัยชนะ เขา
ต้องกล่าวออกไป “เรียนท่านขุนพล ข้ามาที่นี่เพื่อรายงานข่าวกรองทางทหารบางเรื่อง”

เมื่อเขากล่าวถึงข่าวกรองทางทหาร เมิงอ้าวก็กลายเป็นแข็งค้าง ก่อนจะกล่าวออกมา
ว่า “รายงานข่าวกรองทางทหารอะไร? บอกข้ามาเร็ว!”

“ท่านขุนพลคงจะรู้แล้วว่า กองกำลังของผู้เล่นถูกแบ่งออกเป็น **2** ฝ่าย จากข้อมูลที่ข้า
ได้รับมา ฝ่ายแคว้นเจ้ามีกองกำลังผู้เล่นถึง **42,000** นาย สำหรับสถานที่ที่พวกเขา
อยู่ ข้ายังไม่ทราบแน่ชัด”

เมิงอ้าวกลายเป็นเย็นชา “นี่เรียกว่ารายงานข่าวกรองทางทหารหรือ? กองทัพแคว้น
เจ้าถูกกักขังโดยพวกเรา และกำลังขาดแคลนเสบียงอาหาร แม้ว่าพวกเขาจะได้กอง
กำลังผู้เล่นมาเพิ่มอีกกว่า **40,000** นาย มันก็ไม่ได้เปลี่ยนอะไร เรื่องเล็กๆเช่นนี้ เจ้า
ถึงกลับขอพบข้าเลยหรือ?”

เมื่งอ้าวโกรธ และเขาปลดปล่อยกลืนอายแห่งการฆ่าฟันออกมา การมีกลืนอายเช่นนี้ เป็นเรื่องปกติ เพราะอย่างน้อย เขาก็เป็นขุนพลชั้นยอดของแคว้นฉิน

โอหยางโซ่วรู้สึกว่าอากาศรอบๆตัวเขากลายเป็นหนาวเย็นและมีกลิ่นคาวเลือด กระจายออกมา โชคดีที่เขาไม่ใช่มือใหม่ เขาเริ่มหมั่นวนเทคนิคการบ่มเพาะกำลัง ภายในของจักรพรรดิเหลือง แล้วปลดปล่อยกลืนอายของเขาออกมา

ในความเป็นจริง มันผ่านไปเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น โอหยางโซ่วก็กลับมาเป็น ปกติ

ดวงตาของเมื่งอ้าวแข็งค้าง เขาได้หยุดการปลดปล่อยกลืนอายของเขาแล้ว การกระทำของเขาก่อนหน้าที่เป็น การเตือนโอหยางโซ่ว ให้เขาทราบถึงสถานะของเขา และไม่แสดงท่าทีล้าพองออกมา

เขาไม่คิดเลยว่า ชายหนุ่มข้างหน้าเขา นี้ จะไม่ไหวติงใดๆ และยังสามารถปลดปล่อย กลืนอายออกมาต่อต้านได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

โอหยางโซ่วรู้ว่า ในที่สุดเขาก็ได้รับความเคารพจากเมื่งอ้าว เขาทำให้ขุนพลผู้นี้ไม่ มองข้ามเขาอีกต่อไป เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับทหารก็คือความแข็งแกร่ง

แต่การได้รับความเคารพก็ใช้ว่าเขาจะโนมน้ามเมืองอ่าวได้ง่ายๆ

โอหยางโซวยังคงแสดงท่าทีเคารพนับถือเขา ขณะที่กล่าวต่อว่า “สิ่งที่ท่านขุนพลไม่ทราบก็คือ พวกเขาไม่ได้ถูกเทเลพอร์ตไปยังจุดใดที่แน่นอน หากกองกำลังของพวกเขาถูกส่งไปยังด่านกู่ มันก็อาจก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในสงครามได้”

เมืองอ่าวเป็นคนที่มีความสามารถ เมื่อได้ยินคำกล่าวของโอหยางโซว เขาก็เข้าใจในทันที ถ้าด่านกู่ได้รับทหารเพิ่มมากกว่า **40,000** นาย มันจะส่งผลกระทบต่อสงครามอย่างมาก

เขาไม่กล้าประมาทและกล่าวออกไปว่า “เจ้ามีหลักฐานหรือมโน?”

ในกลยุทธ์ของทหาร สถิติปัญญาเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดและหากปราศจากหลักฐาน มันจะไม่สามารถทำให้เกิดกลยุทธ์ที่เหมาะสมได้

โอหยางโซวส่ายหัว “เป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น มันจึงไม่มีหลักฐานใดๆ”

“แล้วเจ้าจะให้ข้าเชื่อเจ้าได้อย่างไร?” การแสดงออกของเขากลับกลายเป็นเย็นชาอีกครั้ง โชคดีที่เขารู้ว่าเรื่องนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และโอหยางโซวไม่ใช่คนที่จะพูดอะไรไร้สาระ ดังนั้น เขาจึงไม่ได้ระเบิดออกมา

นี่คือความฉลาดของโอหยางโซว เขารู้ว่าเมืองอ้าวจะไม่มองข้ามข้อมูลทางทหารที่สำคัญเช่นนี้ ไม่ว่าเขาจะมีหรือว่าไม่มีหลักฐานก็ตาม ดังนั้น เขาจึงไม่จำเป็นต้องโกหกออกไป และยอมรับว่ามันเป็นการคาดเดาของเขา

“แม้ว่ามันจะเป็นเพียงการคาดเดา แต่มันก็มีความเป็นไปได้สูงถึง **50%** เราควรจะรายงานเรื่องนี้ต่อท่านเจ้าเมืองหวู่ฮั่นหรือไม่?”

โอหยางโซวไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าพบผู้มีสถานะสูงกว่านี้ เขาจึงต้องเสี่ยงกล่าวออกมาเช่นนั้น

โอหยางโซวหมดหนทาง สนามรบเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และเขาก็กังวลว่าเขาจะพลาดโอกาส ถ้าเจ้าเมืองหวู่ฮั่นไม่ได้รับข่าวนี้ และกองทัพแคว้นเจาก็จะทำได้สำเร็จ แล้วสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อจากนั้นก็จะเป็นที่น่ากลัวมาก

ตามที่คาดไว้ ดวงตาของเมืองอ้าวจ้องมองมาที่โอหยางโซว และสายตาของเขาไม่เป็นมิตรนัก ถ้าเขาไม่ทราบว่าคุณเล่นจะไม่อยู่นาน เขาก็คงจะระเบิดไปแล้ว

ขณะที่เผชิญหน้ากับสายตาอันเย็นชาของเขา โอหยางโซวไม่ได้กระวนกระวายใจใดๆ เขายังคงเด็ดเดี่ยวอย่างมาก

“ตามเข้ามา เราจะไปพบท่านเจ้าเมืองหัวล้านกัน!” ไม่เพราะเหตุใด แต่สุดท้ายเมืองอ้าวก็เห็นด้วย

TWO Chapter 266 เทพสงครามไปได้

ทางตะวันออกของเมืองกวงหลาง เป็นสันเขาของภูเขาแห่งหนึ่ง ที่ผู้คนมักจะเห็นหมาป่าเข้าออกที่นั่นบ่อยครั้ง ดังนั้น พวกเขาจึงเรียกมันว่า ภูเขาหลางซาน สันเขาแห่งนี้ยาวต่อเนื่องจากทางตะวันตกเฉียงเหนือไปทางตะวันออกเฉียงใต้ มันสูงมาก และมันเป็นจุดที่สูงที่สุดของหุบเขาแม่น้ำตาน นอกเหนือจากป่าและถ้ำแล้ว มันยังมีที่ราบขนาดใหญ่อีกด้วย

มันเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่ดี ภูเขาหลางซานและเมืองกวงหลางอยู่ห่างจากตำแหน่งใจกลางของสันเขาเหลาหม่าไม่มากนัก มันตั้งอยู่ตรงข้ามกับเตินท์ของกองทัพแค้วนเจ้าในซางผิง

โอหยางโชวตามหลังเมืองอ้าวไป และปีนขึ้นไปบนภูเขาหลางซาน กองทัพได้มาตั้งมั่นที่นี่ได้ 3 ปีแล้ว จึงไม่มีหมาป่าอยู่ที่นี่อีกต่อไป

เต็นท์ของเจ้าเมืองหัวฮ้าน ไปฉี ตั้งอยู่ภายในน้ำที่ใหญ่ที่สุดในภูเขาหลวงซาน

ภายใต้หินสีเขียวที่ถูกปูบนพื้นถ้ำ ทำให้สถานที่แห่งนี้ดูงดงามอย่างมาก บนผนังแขวนด้วยแผ่นหินขนาดใหญ่ 2 แผ่น เขียนด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่ 4 ตัว-ซางโต่ว ซานชว่น

ใต้แผ่นที่ เป็นไปฉีที่กำลังนั่งอยู่ เขาสวมชุดเกราะประณีตและคลุมด้วยผ้าสีทองดำ ด้านหลังของเขาเป็นกระป๋อง มั่นคงจะเป็นกระบี่ไท่หยิง ผมของเขาเป็นสีขาวดูจุหิมะ ร่างของเขาดำดั่งและเขามีใบหน้าที่ยาบกร้าน

เมื่อเขาได้เห็นไปฉี โหหยางโซวก็พบว่ามันยากที่เขาจะระงับความตื่นเต้นของเขาไว้ในใจได้ คนที่อยู่ตรงหน้าเขาก็คือ 1 ใน 4 ขุนพลที่มีชื่อเสียงที่สุดในยุคเลียดก๊ก และเขาถูกเรียกว่าเทพสงครามไปฉีผู้ไม่เคยพ่าย

ไม่ว่าเขาจะโจมตีแคว้นใด ก็ไม่มีใครสามารถหยุดการโจมตีของเขาได้เลย

แต่ในท้ายที่สุดเขาก็ถูกประหารโดยฮ่องแห่งแคว้นฉินเอง ซึ่งมันได้เพิ่มเรื่องที่น่าเศร้าให้กับเรื่องราวอันโด่งดังของเขา โหหยางโซวอยากจะขอบคุณโกอา ที่ทำให้เขาได้มีโอกาสพบกับบุคคลผู้เป็นตำนานผู้นี้

“ตัวแทนผู้เล่นเดี่ยวหวู่อี้ คำนับท่านเจ้าเมืองหวู่ฮั่น!” โอิหยางโซวคำนับเขาอยู่
ด้านหลังของเมืองอ้าว

ไปฉีเงยหน้าขึ้น ดวงตาของเขาเป็นดังดวงตาที่สามของแคว้นฉิน เขามองไปทางเมือง
อ้าว แล้วถามว่า “เจ้าควรจะอยู่ที่เมืองกวงหลางไม่ใช่หรือ? แล้วเหตุใดเจ้าจึงได้มา
ที่นี่?”

เมืองอ้าวไม่กล้าชักช้า เขารีบรายงานข่าวกรองทางทหารที่โอหยางโซวได้รายงานให้เขา
ก่อนหน้านี้ให้ไปฉีฟังในทันที

เมื่อได้ยินรายงานแล้ว ไปฉีก็หันไปทางโอหยางโซว เขาขมวดคิวก่อนจะถามว่า “เจ้ามี
ความมั่นใจหรือไม่?”

ท่าทางของไปฉีทำให้โอหยางโซวอึดอัดมาก ในฐานะลอร์ด ปกติแล้วที่เขาจะเป็นผู้
มองลงไปของคนอื่นๆ

ความเคยชินนี้เป็นดังพิษร้าย

โอหยางโซวรวบรวมสติของเขา แล้วกล่าวออกไปด้วยความเคารพว่า “มีโอกาสมากกว่า
50% ขอรับ!”

ไปฉีพียักหน้า แต่ไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก ในความเป็นจริง ไปฉีไม่ได้เป็นคนหยาบ กระจ่าง แต่ด้วยน้ำเสียงและศักดิ์ศรีของเขาในกองทัพ มันจึงทำให้คนอื่นๆหวาดกลัว เขา

ในฐานะผู้บัญชาการ ไปฉีไม่ต้องการกองกำลังที่ไม่สามารถควบคุมได้ เมื่อกองกำลัง ของผู้เล่นปรากฏขึ้น เขาจึงต้องแสดงท่าทีของเขาออกไปเช่นนี้

เมื่อเห็นว่าโอหยางโซวปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว ไปฉีก็ประทับใจอย่างมาก แต่เขาก็ ยังคงรักษาความสงบเยือกเย็น ขณะที่เขาให้ความสำคัญกับโอหยางโซวมากขึ้น

เมื่อเทียบกับเมิ่งอ้าว ไปฉีให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากกว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าจะให้ หวังหลิงทำการตรวจสอบมัน ถ้ามันเป็นจริง เราจะจัดการพวกเขาในทันที” การ แสดงออกของไปฉีเป็นธรรมชาติมาก เขาไม่ได้แสดงความกังวลใดๆออกมาเลย

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวยังคงกังวลเล็กน้อย แต่เมื่อไปฉีได้ตัดสินใจแล้ว เขาก็ไม่ สามารถจะกล่าวอะไรได้อีก เขาทำได้เพียงตามเมิ่งอ้าวกลับไปเมืองกวงหลงเท่านั้น

เมื่อเขากลับมาถึง เวลาก็ล่วงเลยมาถึงช่วงบ่ายแล้ว

หลังจากที่โอหยางโซวกลับมา ไปฮั่วและคนอื่นๆก็มาพบเขา หลังจากนั้น เขาก็บอก พันมิตรของเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น “เราได้ทำทุกอย่างทุกอย่างแล้ว ดังนั้น สิ่งเดียวที่เราทำได้ตอนนี้ก็คือ การเตรียมตัวให้พร้อมที่สุดเท่านั้น”

เมื่อได้ยินข่าวที่โอหยางโซวน่ากลับมา พวกเขาก็รู้สึกหดหู่มาก

มีเพียงกงเจิงซีที่ยังคงมองโลกในแง่ดี และหัวเราะออกมา “รำเริงหน่อยทุกคน แม้ว่าแผนของพวกเราจะประสบความสำเร็จ แต่เราก็ยังคงต้องเผชิญหน้ากับพวกเขาในสงครามอีก”

“สิ่งเล็กน้อย เจ้ากล่าวบางสิ่งที่ลึกซึ้งก็ได้หรือ” ชุ่นหลงเตียนเซว ซึ่งเป็นผู้ที่สนิทกับกงเจิงซีที่สุดล้อเลียนเขา

การล้อเล่นของทั้ง 2 คน ได้ละลายบรรยากาศที่น่าอึดอัดของพันธมิตร

ไปฮั่วลุกขึ้นแล้วกล่าวว่า “हु้ยี่ จากลอร์ด 20 คน ในฝ่ายแคว้นฉิน พวกเขามีกองกำลังทั้งสิ้น 10,500 นาย พวกเขามีกำลังทหารเพียงครึ่งหนึ่งของเรา เฟิงหวู่และข้าได้คำนวณแล้วว่า พวกเขามีทหารม้าเพียง 3,500 นาย ส่วนที่เหลือเป็นทหารราบ เราควรจะจัดระเบียบโครงสร้างกองกำลังเช่นไรดี?”

โอหยางโซวได้คาดการณ์ไว้แล้วว่ามันจะเป็นเช่นนี้ เขาจึงกล่าวว่า “ในสมรภูมิครั้งนี้ พันธมิตรหยานหวงมีความได้เปรียบเราอย่างมาก แม้ในสมรภูมิ 2 ครั้งก่อนหน้านี้ เราจะทำได้ดีก็ตาม แต่สุดท้าย ก็มีลอร์ดเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เชื่อถือเรา”

“หวู่ยี่ ท่านอย่าเพิ่งกังวลเลย ลอร์ดที่เป็นผู้เล่นทั่วไปส่วนใหญ่ ยังไม่ได้อัฟเกรด ดินแดนของพวกเขาเป็นเมืองขนาดกลาง ดังนั้น มันจึงทำให้สถานการณ์เป็นเช่นนี้”
ไปฮัวปلوبเขา

“ถูกต้อง” เฟิงฉิวฮวงกล่าวต่อ “หวู่ยี่ ท่านยังจำฮัวฮัวได้หรือไม่?”

“ฮัวฮัว?” โอหยางโซวคิด ก่อนจะตอบว่า “เจ้าหมายถึงลอร์ดแห่งเมืองฉิงหยุน ที่มีขุนพลทางประวัติศาสตร์ เงินถึง หรือ?”

“ถูกต้อง ตอนนี้เขาได้อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางแล้ว และเขาเลือกที่จะยื่นข้างเรา ดังนั้น เขาจึงเป็นลอร์ดที่คุ้มค่าที่เราจะดึงมาเข้าร่วม”

โอหยางโซวพยักหน้า “ถ้าเช่นนั้น เราก็ควรจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพตามนี้ ทหารม้า 3,500 นาย จะถูกเพิ่มเข้าสู่กองกำลังที่นำโดยจางเลี้ยว ทหารราบที่เหลือจะอยู่ภายใต้เงินถึง ในสงครามครั้งนี้ เราจะมุ่งเน้นไปที่ทหารม้า และไม่เสียพลังงานกับทหารราบมากนัก”

“ข้าเห็นด้วย เฟิงหวู่และข้าเองก็คิดเช่นเดียวกันนี้” ไปฮั่วพยักหน้าตกลง

“เมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดเจ้าถึงไม่กล่าวออกมาล่ะ? ไปฮั่ว เจ้ากำลังทดสอบข้าอยู่
เช่นนั้นหรือ?” โอหยางโซวล้อเลียน

ไปฮั่วหัวเราะอย่างอายๆ แต่ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

เฟิงฉิวฮวงที่อยู่ด้านข้างหัวเราะคิกคัก และทำหน้าตานักรัก ก่อนจะกล่าวว่า “ถูกต้อง
เรากำลังทดสอบท่าน”

ภายในเต็นท์เริ่มมีชีวิตชีวามากขึ้น และโอหยางโซวก็เริ่มผ่อนคลายมากขึ้น

“เออละ กลับไปที่เต็นท์ของพวกเจ้าได้แล้ว พวกเขาจะรอดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้!”

“สิ่งที่จะเกิดขึ้น? แน่نون คงจะมีเวลาสงบซึกพัก ก่อนที่จะมีบางสิ่งใหญ่โตมากๆเกิดขึ้น”

“ข้าก็หวังว่ามันจะเป็นเช่นนั้น!” โอหยางโซวกังวลมากขึ้น

ณ ฝ่ายแคว้นเจ้า, ด้านภู

เป็นเช่นเดียวกันที่หมู่หลานเยว่คาดเดา ไกอาได้โทรศัพท์ทวงกำลังของผู้เล่นฝ่าย
แคว้นเจ้ามาที่ด้านภู

ในเต็นท์ของตีเจิน สมาชิกพันธมิตรหยานหวงทั้งหมดได้มารวมตัวกัน

“มันเป็นอย่างไรบ้าง? ทุกอย่างราบรื่นดีหรือไม่?” จานหล่งถามตีเจินที่เพิ่งกลับมา

ในพันธมิตรหยานหวง ตั้งแต่ที่ซาโพจุ่นเว้นระยะจากตีเจิน จากเหตุการณ์ที่เขาหลบ
โจมตีเมืองซานไห่ ตีเจินก็กลายเป็นโดดเดี่ยวซ้ำๆ พันมิตรเพียงคนเดียวของเขาก็คือ
ลูกพี่ลูกน้องของเฟิงฉิวฮวง เฟิงเทียนลี่

เป็นขุนเซ็นจุนที่ใช้อิทธิพลของพันธมิตรขุนฉิวเดิม ดึงเฟิงฉิงหยาง, ซีอ๋องป้า
และเพียวหลิงฮวนไปสร้างกลุ่ม การที่มีซาโพจุ่นเพิ่มเข้ามาในกลุ่มของพวกเขา ทำให้
กลุ่มของพวกเขา มีอำนาจครอบคลุมมากกว่าครึ่งหนึ่งของพันธมิตรหยานหวง

ในพันธมิตร มีเพียงจานหล่งเท่านั้นที่ยังมีทัศนคติที่เป็นกลาง และเป็นคนที่คอยไกล่
เกลี่ยปัญหาระหว่างตีเจินและขุนเซ็นจุน

ดังนั้น แม้ว่าภายนอกพันธมิตรหยานหวงจะไม่มีผู้นำ แต่ในความเป็นจริง พวกเขามีที่
เงิน, ชุนเฉินจุน และจางหลางเป็นแกนนำหลัก

ตี้เจินเองก็ยังคงระมัดระวังชุนเฉินจุน ตำแหน่งของเขาในพันธมิตรไม่สู้ดีนัก โชคดีที่
เขาจะระมัดระวังในสงครามมู่เย่ และได้รับคะแนนการกุศลมากมายพอ ทำให้เขาได้
กลายเป็นตัวแทนผู้เล่น และได้ประโยชน์ชั่วคราว

นอกจากนี้ ชาวภายในของสงครามซางผิงก็ได้รับมาจากตระกูลของเขา ดังนั้น ใน
สงครามครั้งนี้ ตี้เจินจึงได้เป็นผู้ออกคำสั่งหลัก

สำหรับคำถามของจางหลาง ตี้เจินไม่ได้ลังเลที่จะตอบ “ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี
ชุนพลแห่งด่านกุ่เหินด้วยกับแผนการของเรา”

เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับสงครามซางผิง ตี้เจินได้พยายามอย่างหนัก เขาใช้
ความรู้ของจางหลาง คิดแผนการที่สมบูรณ์แบบขึ้นมา ถ้าแผนการของพวกเขาเป็นไปได้
อย่างราบรื่น พวกเขาก็อาจจะช่วยให้ฝ่ายแคว้นเจ้าชนะสงครามได้

เมื่อได้ยินคำตอบของเขา ทุกคนที่อยู่ในเต็นท์ก็ผ่อนคลายมากขึ้น

“เยี่ยมมาก!”

“เฮะ เฮะ คราวนี้เราจะทำให้ฉิวหวู่ยี้ได้เห็นว่ ใครกันแน่ที่เป็นผู้นำ!”

“ถูกต้อง เขาจะต้องไม่มีโอกาสใดๆในคราวนี้!”

จวนกลางขมวดคิ้ว การมองโลกในแง่ดีของพันธมิตรทำให้เขากังวล เขาจึงกล่าวออกไปว่า “ไม่เร็วเกินไปหน่อยหรือที่จะดีใจ? ลองคิดทบทวนดูซิว่ากี่ครั้งแล้วที่เราแพ้เขา พวกเจ้าไม่เคยจำเลยงั้นหรือ?”

“จวนกลาง เจ้าไม่กล่าวรุนแรงเกินไปหน่อยหรือ? เจ้ากำลังทำลายชื่อเสียงของตัวเองอยู่ไม่รู้หรือยัง!” เมื่อได้ยินคำกล่าวของเขา เฟิงฉิงหยางก็ไม่พอใจ “คราวนี้ก็เหมือนกันหรือ? เรามีความมุ่งมั่นและมีความได้เปรียบ ในหมูกองทัพนับล้านเช่นนี้ เขาจะไปทำอะไรได้กันหะ?” ในพันธมิตร เฟิงฉิงหยางขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ไม่กลัวสิ่งใด ดังนั้น จึงมีเพียงเขาเท่านั้นที่กล้ากล่าวเช่นนั้นกลับจวนกลาง

“เจ้า!” จวนกลางไม่พอใจกับคำกล่าวของเขา การถูกล้อเลียนทำให้เขาโกรธมาก

“ใจเย็นๆก่อนทุกคน พวกเราต่างก็เป็นพี่น้องกัน อย่าได้ต่อสู้กันเองเลย ฉิงหยางเพียงแค่มีอารมณ์เท่านั้น จวนหยาง เจ้าอย่าได้เอามันไปใส่ใจเลย” ชุนเฉินจุนดูเหมือนจะ

ทำให้สถานการณ์สงบลง แต่ในความเป็นจริง เขากำลังช่วยเฟิงฉิงหยางให้หลุดพ้น
จากสถานการณ์

จนกลางหันหน้าหนีและเงยไป

ตี้เฉินแสดงออกอย่างเย็นชาอยู่ด้านข้าง เขารู้ว่าพวกเขามีจุดอ่อนขนาดใหญ่ นั่นก็คือ
สมาชิกในพันธมิตรของพวกเขาไม่มีเอกภาพ และพยายามที่จะจัดกลุ่มของตัวเองขึ้น
นี่เป็นสิ่งที่เกิดจากการรวมกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่ไว้ด้วยกัน พวกเขาไม่สนใจคนอื่น ๆ
พวกเขาทั้งหมดมีแผนการและความต้องการของตัวเอง

TWO Chapter 267 การโจมตีแห่งชีวิตและความตาย

“ทุกคนกลับไปที่เต็นท์ก่อนเถอะ เรายังมีการต่อสู้ที่ยากลำบากในวันพรุ่งนี้รออยู่!” ตี๋
เฉินกล่าว

เมื่อตี๋เฉินกล่าว บรรยากาศในเต็นท์ก็แปลกไป จากนั้น ทุกคนจะลุกขึ้นและกลับไป
เต็นท์ของตัวเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น กองทัพแค้วนเจ้าที่ถูกกักขังก็เริ่มเคลื่อนไหว ซึ่งมันทำให้โอหยางโชไม่สบายใจ

ตอนนี้ มันเป็นช่วงกลางเดือนของเดือนที่ 8 ท้องฟ้ารอบๆ ขางโต่วเปิดโล่ง ทำให้มองเห็นออกไปได้ไกลหลายกิโลเมตร

เวลา 8.00 น. เสียงแตรศึกดังออกมาจากหุบเขาขางผิง ธงสีแดงจำนวนมากโบกสะบัดไปทางทิศเหนือและทิศใต้ เสียงกบเท้าของม้าดั่งสนั่นดุจเสียงฟ้าร้องที่ไม่มีที่สิ้นสุด กองทัพแค้วนเจ้าได้เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว

กองกำลังที่ขึ้นไปทางเหนือ 150,000 นาย เป็นนำโดยเจ้ากั้ว ทุ่มหน้าไปทางค่ายของหวังหลิง ส่วนกองกำลังที่ลงมาทางใต้ 250,000 นาย นำโดยเจ้าจวง พวกเขารับผิดชอบในการสกัดกองกำลังของเมิ่งอ้าว ไม่ให้เข้าช่วยเหลือหวังหลิง

แน่นอนว่าการเคลื่อนไหวของกองทัพแค้วนเจ้าไม่สามารถรอดพ้นจากสายตาของไป๋ฉีได้

สิ่งเดียวที่ทำให้เขาประหลาดใจก็คือ ความเร็วในการเคลื่อนไหวของกองทัพแค้วนเจ้า มันเร็วเกินกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้ เมื่อคิดถึงรายงานของฉีเยว่หฺวู่ยี้ ไป๋ฉีก็รู้สึกไม่สบายใจ เมื่อวานนี้เขาได้ส่งคนไปส่งต่อคำสั่ง เพื่อให้หลังหลังตรวจสอบเรื่องนี้แล้ว แต่น่าเสียดาย มันเพิ่งจะผ่านมาเพียงครึ่งวันเท่านั้น เขาจึงยังไม่ได้รับคำตอบใดๆ

ไปดีเป็นคนพิเศษ เขาส่งบตั'ตัวเองลง และป็นขึ้นไปบนยอดเขาหลางซาน และเริ่มจัด
ระเบียบกองกำลังของเขา

จากการจัดระเบียบของเขา กองกำลังของเมืงอ้าวจะคอยรับการโจมตีจากกองกำลัง
ของเจ้าจวง, กองกำลังหลักของหวังเหอที่อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือจะประจำ
ตำแหน่ง และให้เขาแยกกองกำลังทหารม้า 60,000 นาย ไปช่วยหวังหลิง

ไปดีกำชับหวังเหอ โดยบอกว่าเป้าหมายหลักของกองทัพแค้วนฉินไม่ใช่ว่าเอาชนะ
กองกำลังหลักของกองทัพแค้วนเจ้าที่หุบเขาซางผิง แต่แค่ทำลายอุปสรรค เพื่อให้
แน่ใจว่าค่ายของหวังหลิงจะถูกทำลาย เหตุผลที่เขาต้องการให้หวังเหอแยกกองกำลัง
ของเขาออกมา ก็เพราะกองกำลังของหวังเหอนั้นแข็งแกร่งและบ้าคลั่ง

ความเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่โตเช่นนี้ เป็นธรรมดาที่มันจะไม่รอดพ้นจากสายตาของโ
หยางโชวและคนอื่นๆ กองกำลังของผู้เล่น 30,000 นาย อยู่ภายใต้เมืงอ้าว พวกเขา
จึงออกจากค่ายและเตรียมจะเข้าสู้รบกับกองกำลังของเจ้าจวง

โหยางโชวรู้ว่ากองทหารม้าชั้นสูงของเมืองซานไห่ไม่เหมาะกับการสู้รบที่เน้นการ
ป้องกันเป็นหลัก เขาจึงไปขอให้เมืงอ้าวส่งเขาไปทางเหนือ เพื่อเข้าไปช่วยค่ายของ
หวังหลิง

เมืองอ่าวเป็นคนที่ระมัดระวังในการใช้กองกำลังของเขาเสมอ และแม้ว่าเขาจะรู้ว่าไอย่างโซวจะคิดเช่นไร เขาก็ไม่กล้าตัดสินใจและรายงานข้อเสนอนี้ต่อไปดี เขาขอให้ไปดีเป็นผู้ตัดสินใจ

เมื่อได้รับรายงาน ดวงตาของเขาก็กลายเป็นแข็งค้าง เขารู้ถึงบุคลิกและความสามารถของเมืองอ่าว ด้วยกองกำลังของเขา **150,000** นาย มันมากพอที่จะต่อต้านกองกำลังของเจ้าจวงได้ ในทางตรงกันข้าม กองกำลังของหวังเหอ **60,000** นาย ที่จะทำหน้าที่ฝ่าออกไปทางเหนือยังขาดอยู่ เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า วิสัยทัศน์และการวิเคราะห์ของไอย่างโซวจะเฉียบคมเช่นนี้

“สั่งให้กองกำลังทหารม้าของผู้เล่น เข้าร่วมกับกองกำลังของฮวนเหอ” ไปดีออกคำสั่ง

“ขอรับ!”

เมื่อไอย่างโซวได้รับคำสั่ง เขาก็กลายเป็นแข็งค้าง ฮวนเหอมีกองกำลังทหารม้า **50,000** นาย แม้ทั้งหมดจะเป็นทหารม้าชั้นสูงก็ตาม แต่การสู้รบในครั้งนี้ก็เป็นการสู้รบแห่งชีวิตและความตาย

ในการสู้รบครั้งนี้ นอกเหนือจากไอย่างโซวแล้ว ลอร์ดคนอื่นๆจะอยู่ในเมืองกวงหลาง

“ห่วยี่ ปล่อยให้เหล่าขุนพลบัญชาการไปเถอะ มันไม่ดีกว่าหรือที่ท่านจะคอย
บัญชาการอยู่ในเมืองกวงหลาง? เหตุใดท่านต้องทำด้วยตัวเองด้วยเล่า? เราจะทำ
เช่นไรหากมีอะไรเกิดขึ้น?” ไปฮั่วไม่เห็นด้วยที่เขาจะออกไป

ไม่ว่าจะเป็นโอหยางโชวหรือทหารม้าข้าสูง 10,000 นาย จากเมืองซานไห่ พวกเขา
ต่างก็เป็นกองกำลังหลักของผู้เล่น หากพวกเขาตาย ฝ่ายแคว้นฉินก็คงจะถูก
กำหนดให้พ่ายแพ้

“ใช่ ข้าเห็นด้วยกับพี่สาวไปฮั่ว พี่ชายห่วยี่ ท่านไม่จำเป็นต้องออกไปสู้รบด้วยตัวเองก็
ได้” มู่หลานเยว่ก็พยายามโน้มน้าวเขา

โอหยางโชวรู้สึกอับอาย แต่เขาก็ส่ายหัวและกล่าวอย่างเฉียบขาด “ไม่ต้องกังวล ด้วย
ความแข็งแกร่งของข้าในตอนี้ มันไม่อาจเทียบกับเมื่อก่อนได้เลย และข้าก็ยังมีกรม
ทหารองครักษ์คอยปกป้องข้าอยู่ เพราะงั้น มันจะไม่มีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้นแน่นอน
ข้าจะไม่ทำอะไรโง่ๆ แต่ข้ามีเหตุผลที่จะต้องออกไปในครั้งนี้”

“บอกให้เราทราบซิ” ไปฮั่วไม่เชื่อเขา

“ประการแรก สงครามข้างฉินนี้แตกต่างออกไปจากสงครามในก่อนหน้านี้ เมืองอ้าว
และคนอื่นๆเป็นขุนพลที่มีประสบการณ์ พวกเขาไม่เปิดช่องว่างให้เราได้บัญชาการ
เราทำได้เพียงทำตามคำสั่งเท่านั้น ดังนั้น ข้าจึงไม่สามารถทำอะไรได้สะดวกนักที่นี่”

เขากล่าวต่อว่า “ประการที่สอง ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในสงครามครั้งนี้ก็คือด้านภูมิลักษณ์ สิ่งที่จะเกิดขึ้นจากพวกเขา จะเป็นตัวกำหนดผลของสงคราม ข้าต้องการจะไปดูว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับค่ายของหวังหลิง ถ้าไม่ได้ไปด้วยตัวเองข้าจะไม่สบายใจ”

เมื่อได้ยินคำกล่าวของเขา ไปฮั่วและคนอื่นๆก็เข้าใจ

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ดูแลตัวเองดีๆล่ะ!”

โอหยางโซวพยักหน้า เขาชี้ขึ้นไปบนหลังม้าศึกจึงฟุ และหยิบหอกเทียนโม่ออกมา เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้

กองกำลังผู้ละ่น **30,000** นาย แยกตัวออกจากกันที่ประตูเมืองกวงหลาง โดยเงินถึงนำทหารราบ **7,000** นาย เข้าร่วมกับกองกำลังของเมิ่งอ้าว เดินไปทางเหนือ เพื่อหยุดกองกำลังของเจ้าจวง ส่วนโอหยางโซวนำกองทหารม้าชั้นสูง **24,000** นาย ไปทางตะวันออก และเข้าร่วมกับกองกำลังของหวังเหอที่ชุมนุมอยู่ที่นั่น

กองทัพแคว้นเจ้าแยกออกเป็น **2** ทิศทาง โดยกำลังของเจ้าจวง มุ่งหน้าสู่ค่ายหลักของกองทัพแคว้นฉิน ผู้ที่มองระยะสั้นคงจะคิดว่าพวกเขาต้องการจะเผชิญหน้ากับกองกำลังหลักของกองทัพแคว้นฉิน ทางตะวันตกของสันเขาเหลาหม่า โบกสะบัดด้วยธงที่

มีคำว่า ‘หวัง’ และทางเหนือของแม่น้ำตาน โบกสะบัดด้วยธงที่มีคำว่า ‘เมิ่ง’ การที่
กองทัพแคว้นเจ้าออกมาต่อสู้เช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ต้องการถูกกักขังอยู่
เพียงแต่ในค่ายของตน

เจ้าจงเป็นขุนพลสงครามชั้นสูง เมื่อเขาเห็นกองกำลังของศัตรู เขาก็รู้ในทันทีว่าการสู้
รบที่รุนแรงกำลังจะเกิดขึ้น เขาจึงรีบออกคำสั่งในทันที “ทหาร เตรียมรับการโจมตีจาก
กองทัพแคว้นฉินทั้ง 2 ด้าน และห้ามปล่อยให้พวกเขาฝ่าไปทางด้านข้างได้”
ขณะที่เสียงกลองศึกดังขึ้น การนองเลือดก็เกิดขึ้นทั่วทั้งแนวรบ

กองทัพแคว้นฉินสวมชุดสีดำ และกองทัพแคว้นเจ้าสวมชุดสีแดง พวกเขาจึงเป็นดั่ง
แม่น้ำสองสีที่เข้ามาปะทะกัน และกลืนกินกันและกัน

เสียงการปะทะของหอก, กระบี่ และการยิงธนู เสียงร้องไห้ เสียงตะโกน มันทำให้ทั่ว
ทั้งภูเขาและแม่น้ำสั่นสะเทือน

เสียงดังกล่าวดังก้องไปทั่วทั้งหุบเขา ทำให้ผู้ที่ได้ยินเดือดพล่าน

พวกเขาทั้งสอง เป็นกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคเลียดก๊ก พวกเขาทั้งสองสู้รบกัน
อย่างไม่ยอมแพ้ และพวกเขาต่อสู้กันอย่างกล้าหาญ ปราศจากความหวาดกลัวใด
อาวุธของพวกเขาเต็มไปด้วยเลือด บริเวณภูเขาทั้งหมดถูกปกคลุมด้วยกลิ่นอายแห่ง
การฆ่าฟันที่โหดร้ายแบบดั้งเดิม

เงินถึงนำทหารราบ **7,000** นาย ร่วมต่อสู้ พวกเขาเป็นดั่งท่อนไม้ที่ตกลงไปในมหาสมุทร พวกเขาจึงถูกคลื่นกินอย่างรวดเร็ว พวกเขาทำได้เพียงพยายามที่จะต่อสู้อย่างขมขื่นเท่านั้น

ไปฮั่วและคนอื่นๆยืนดูอยู่ที่กำแพงเมืองกวางหลาง และเฝ้าดูจากการฆ่าที่ไร้ปราณีข้างนอกนั้น พวกเขาตกใจ ในสงครามขนาดใหญ่เช่นนี้ พวกเขาแทบจะมองไม่เห็นกองกำลังที่มีไม่ถึง **10,000** นาย ของพวกเขาเลย

ในหมู่ผู้เล่นลอร์ดของฝ่ายแคว้นฉิน บางคนมีความสุข ขณะที่บางคนกังวล พวกเขามีความสุขสำหรับคะแนนคุณูปการสงครามที่พวกเขาได้รับ และกังวลเกี่ยวกับจำนวนทหารที่จะเหลือรอดหลังจบสงคราม

สำหรับการสู้รบด้านทิศใต้ ฤๅญแจสำคัญก็คือ หวังเหอจะสามารถฝ่าไปได้หรือไม่

อย่างไรก็ตาม หลังจากผ่านไปแล้ว **2** ชั่วโมง หวังเหอและทหารม้าของเขาก็ยังไม่สามารถฝ่าออกไปได้ และมันทำให้ไปฉีฉมวดคิ้ว หุบเขาที่ค่ายของหวังหลิงตั้งอยู่นั้นคับแคบ แม้ว่ามันจะง่ายต่อการป้องกัน แต่พวกเขาก็ไม่สามารถส่งทหารไปป้องกันมันได้มากนัก วิธีเดียวที่จะปกป้องมันได้ก็คือ ส่งกำลังเสริมไปช่วยที่นั่น

ดูเหมือนว่าจะถึงเวลาที่สำคัญที่สุดแล้ว เจ้ากั้วได้นำกองกำลังของเขา **150,000**

นาย เข้าโจมตีค่ายของหวังหลิง

“รายงานฉุกเฉิน ค่ายของขุนพลหวังหลิงตกอยู่ในอันตรายแล้วขอรับ!”

ใบหน้าของไป่ฉีซีดลง “สั่งให้ฮวนเหอนำกองกำลังของเขาออกไปในทันที!”

“ขอรับ!” ทหารนายนั้นรีบหยิบธงสีแดงขึ้นไปโบกสะบัดบนอาคารทันที นี่คือสัญญาณ
ที่กองทัพแคว้นฉินเตรียมพร้อมไว้สำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน

ฮวงเหมอมองขึ้นมา เมื่อเขาเห็นธงสีแดงโบกสะบัด เขาก็ขึ้นไปบนหลังม้าในทันที แล้ว
ตะโกนว่า “ทหาร เดินหน้า!”

“ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!” เสียงของพวกเขาดังกังวานไปทั่วทั้งแผ่นดิน

สำหรับกองกำลังผู้เล่นของโอหยางโซว ฮวนเหอไม่ได้สนใจพวกเขามากนัก เขาจัดให้
พวกเขาอยู่ด้านหลังกองกำลังของเขา

โอหยางโซวไม่สามารถทำอะไรได้ เขาจึงต้องยอมให้ทหารม้าชั้นสูง **50,000** นาย
ของฮวนเหออยู่ด้านหน้า เขาจัดระเบียบกองกำลังของเขา โดยให้ทหารม้าเมืองซานไห่

10,000 นาย อยู่ด้านหน้า และทหารม้า 14,000 นาย ที่นำโดยจางเลี้ยวอยู่ด้านหลัง

ด้วยการจัดระเบียบเช่นนี้ จางเลี้ยวจะเป็นศูนย์กลางของกองกำลัง มันจะเป็นเรื่องง่ายสำหรับเขาในการสั่งการ การปรับเปลี่ยนกองกำลัง

แม้ว่าโอหยางโซวจะเข้าร่วม เขาก็ไม่รับตำแหน่งผู้บัญชาการของกองกำลัง เขาปล่อยให้ขุนพลต่างๆจัดการ เขาอยู่ด้านหน้ากองกำลังของเขาพร้อมกับกรมทหารองครักษ์ของเขา อยู่ข้างๆของซีหวนซู่และหวังเฟิง

กองกำลังทหารม้ามากกว่า 70,000 นาย ไหลออกมา และมุ่งหน้าขึ้นเหนือ

กองกำลังของเจ้าจวงกำลังอยู่กับการสู้รบกับกองกำลังหลักของกองทัพแคว้นฉิน เมื่อพวกเขาเห็นฝุ่นลอยขึ้นมาจากด้านข้าง พวกเขาก็รู้ว่ามีความผิดปกติ แต่พวกเขาไม่สามารถเคลื่อนไหวกองกำลังได้มากนัก เมื่อมองไป พวกเขาก็เห็นกองกำลังทหารม้าสีดำที่กำลังมุ่งหน้าไปทางเหนือ

ในขณะที่กองกำลังของเจ้าจวงกำลังสับสน หวังเหอก็นำกองกำลังทหารม้าของเขาบุกทะลวงฝ่ากองกำลังของเจ้าจวงไปในทันที

เจ้าจวงตื่นตระหนกและรีบตะโกนออกไป เขาสั่งให้คนของเขาเข้าไปสกัดกองกำลังของหวังเหอ แม้จะมีการปิดกั้นดังกล่าว หวังเหอก็ได้นำกองกำลังทหารม้าของเขาราว 30,000-40,000 ฝ่ากองกำลังของเจ้าจวงไปได้

เจ้าจวงต้องการแยกกองกำลังออกไปเพื่อไล่ตามพวกเขา แต่เขาก็ถูกสกัดโดยกองกำลังเพียงไม่กี่หมื่นที่เมิ่งอ้าวส่งมาจากทางด้านหลัง ทั้ง 2 ฝ่าย ต่างไม่ต้องการให้อีกฝ่ายส่งทหารออกไป มันทำให้กองกำลังทั้ง 2 จมอยู่กับการสู้รบที่รุนแรง

ฮวนเหอและกองกำลังของเขาพุ่งหน้าขึ้นเหนืออย่างรวดเร็ว และเมื่อมองไปข้างหน้า สิ่งที่เขาเห็นทำให้หัวใจของเขาแทบจะฉีกขาด จากระยะไกล เขาเห็นกองกำลังของหวังหลิงที่ใกล้จะถูกทำลายแล้ว และกำลังถูกกลืนกิน

เขารู้ว่าสถานการณ์ไม่สู้ดี ฮวนเหอจึงรีบตะโกนออกไปทันที “เป่าแตร! เป่าแตร!” แตร 30 อัน ถูกเป่าออกไป และกองกำลังที่ยังไม่มีส่วนร่วมในการสู้รบใดๆ และยังเต็มไปด้วยพลังก็พุ่งไปทางค่าย

.....

TWO Chapter 268 เหล่าทหารที่ล่องหล่นมาจากสวรรค์

ที่สนามรบทางเหนือ ก่อนที่ทั้ง 2 ฝ่าย จะเริ่มสู้รบกัน

เจ้ากั้วแบ่งทหาร **150,000** นาย ออกเป็น **3** ส่วน กองกำลังหลักเป็นทหาร **100,000** นาย ถูกแบ่งเป็น **2** ส่วน ผลัดกันเข้าโจมตีในค่ายทุกๆ ชั่วโมง เพื่อไม่ให้ กองกำลังของหวังหลิงมีเวลาพัก ส่วนทหารม้าอีก **50,000** นาย จะทำหน้าที่เป็นปีก และมุ่งเน้นไปที่การสกัดกั้นทหารม้าที่หวังหลิงได้ซุ่มไว้ในหุบเขา เพื่อใช้ลอบโจมตี พวกเขา

ทหารทุกคนในกองทัพแคว้นเจ้ารู้ดีกว่า การสู้รบครั้งนี้จะส่งผลต่อชัยชนะและพ่ายแพ้ของพวกเขาในสงคราม ดังนั้น พวกเขาจึงมีแรงกระตุ้นและมีขวัญกำลังใจที่สูง ธงของเจ้ากั้วโบกสะบัดบนเนินเขา ขณะที่ทหารราบ **50,000** นาย พุ่งไปโจมตีตามเสียงแตร ทหารธนูยิงธนูเพลิงไปที่คูน้ำที่เต็มไปด้วยน้ำมันทันที เมื่อทหารที่พุ่งเข้ามาเผชิญหน้ากับเปลวเพลิง พวกเขาก็นำดินโคลนเข้าไปถมคูน้ำ เมื่อเดินผ่านมันไปได้ บนไคกำแพงและพันไดไม้ก็ถูกพาดขึ้นไปบนกำแพง และทหารก็รีบปีนขึ้นไป

หลังจากผ่านไป **1** ชั่วโมง กองกำลังแรกก็เริ่มอ่อนล้า และล่าถอยออกมา ขณะที่กองกำลังที่สองก็พุ่งเข้าไปและโจมตีค่ายอย่างต่อเนื่อง

มันเป็นดั่งคลื่นสึนามิที่ถูกเติมเต็มด้วยเลือด หลังจากผลัดเปลี่ยนกันโจมตีได้ **4** รอบ กองกำลังของหวังหลิงก็เสียหายอย่างรุนแรง สิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ ทหารม้า **25,000** นาย ที่เขาซุ่มไว้ในหุบเขา ถูกสกัดกั้นโดยทหารม้า **50,000** นาย ของเจ้ากั้ว มันจึงได้สูญเสียความสามารถในการลอบโจมตีไป

การโจมตีอย่างต่อเนื่องของกองกองกำลังของเจ้าแก้ว ถูกสกัดกั้นโดยเครื่องยิงหน้าไม้, ตู้น้ำมันติดไฟ, หินยักษ์ และอื่นๆ แต่เมื่อเคลื่อนกลเหล่านั้นได้รับความเสียหาย มันก็ยากที่จะนำมาใช้ได้ อีก โชคดีที่หวังหลิงเคลื่อนไหวย่างรวดเร็ว เขายกเลิกการป้องกันทางเหนือ และดึงทหารมา **10,000** นาย กลับเข้ามาในค่าย เปลี่ยนมาเป็นทหารราบ ในตอนนี้ เขาได้ใช้กองกำลังของเขาที่เหลือทั้งหมด **30,000** นาย ป้องกันการโจมตีจากทางใต้

กองกำลังของเจ้าแก้วยังคงผลักดันโจมตีอย่างต่อเนื่อง การโจมตีของพวกเขาทำให้กองกำลังของหวังหลิงที่มีเพียง **30,000** นาย ยากที่จะต้านทานได้นาน ในขณะนั้นเอง เสียงตะโกนของทหาร **70,000** นาย ก็ดังมาจากอีกฝั่งของกำแพงหิน ขณะนี้ กองกำลังของหวังหลิงได้ถูกปิดล้อมทั้ง **2** ด้านแล้ว

หวังหลิงชักกระบี่ของเขาออกมา แล้วกระโดดไปที่คูน้ำ ก่อนที่จะตะโกนดังก้องว่า “พี่น้องต่อสู้ด้วยความตาย ข้าพวกมันชะ!” ในทันที ทหารแคว้นฉินทั้งหมดก็กระโดดตามเขาลงไป กวาดแกว่งกระบี่และหอกของพวกเขา ต่อสู้กับศัตรู

แต่น่าเศร้า เพียงแค่ความกล้าหาญอย่างเดียวยังคงไม่สามารถเอาชนะศัตรูที่มีเป็นจำนวนมากได้

สำหรับการสู้รบในครั้งนี้ ตีเงินและคนอื่นๆก็เสี่ยงมาก พวกเขาได้นำทหารที่ดีที่สุดของพวกเขามาใช้ กองกำลังผู้เล่น **40,000** นาย พร้อมกับกองกำลังจากด่านกู่ **30,000** นาย เป็นดั่งทหารที่ล่องหล่นมาจากสวรรค์ ขณะที่พวกเขาโจมตีค่ายของหวังหลังจากทางเหนือ

ทางเหนือของค่ายแพบจะไร้การป้องกัน ขณะที่หวังหลังถูกกดดันอย่างหนักจากกองกำลังของเจ้ากั้ว เมื่อเขาเห็นศัตรูโจมตีมาจากทางเหนือ เขาก็รู้ในทันทีว่ามันสายเกินกว่าที่จะป้องกันแล้ว ตอนนี้ พวกเขาได้ถูกปิดล้อมโดยสมบูรณ์แล้ว

เมื่อเห็นสัญญาณฉุกเฉินจากทางเหนือ หวังหลังทำได้เพียงไม่สนใจมันอย่างช่วยไม่ได้ เขาสามารถป้องกันได้เพียงด้านเดียวเท่านั้น เขาจึงต้องปล่อยให้ทางเหนือของค่ายถูกโจมตี

ตีเงินและคนอื่นๆยืนอยู่ที่ด่านกู่ เฝ้าดูการสู้รบที่เกิดขึ้นอย่างใกล้ชิด ทุกคนเต็มไปด้วยความมั่นใจ ในความเป็นจริง การสู้รบนี้เป็นไปตามที่พวกเขาคาดหวัง

ไม่ว่าจะเป็นกองทัพแค้วนฉินหรือกองทัพแค้วนเจ้า พวกเขาต่างก็มีความแข็งแกร่งและมีอุปกรณ์ที่ใกล้เคียงกัน พวกเขาต่างก็ปราศจากความกลัว และพวกเขาก็บ้าคลั่ง

ฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้กองค้ายของหวังหลิงถูกทำลายก็คือ กองกำลังผู้เล่น

40,000 นาย พวกเขาเป็นดั่งสิงโตที่ดุร้าย ภายใต้การนำของจางหลง พวกเขา

กวัดแกว่งกระบี่และหอกของพวกเขา ขณะที่พุ่งเข้าไปในค่ายของหวังหลิง สังหารทหาร
ที่อยู่ภายใน

เมื่อเห็นว่าทหารของเขาถูกสังหารอย่างต่อเนื่อง หวังหลิงก็ตะโกนออกไปด้วยความ
เกรี้ยวกราด

ในครั้งที่ไปฉียังเป็นเพียงนายพัน หวังหลิงเป็นนายกองทหารม้าของเขา และตั้งแต่ที่
เขาได้เป็นขุนพลทหารม้าแห่งกองทัพแคว้นฉิน เมื่อไปฉีต้องการจะใช้ไฟตาย เขาจะ
เลือกหวังหลิงเป็นคนจัดการมัน เพราะเขาเป็นคนที่ยืดหยุ่นและกล้าหาญ

สถานการณ์ตอนนี้ คือ การสู้รบระยะประชิด ทางเลือกเดียวของกองกำลังของหวังหลิงก็คือ การสู้รบกับความตาย จนกว่ากำลังเสริมจะมาถึง ความฉลาดและความ
ยืดหยุ่นของหวังหลิง ไม่สามารถจะใช้ประโยชน์ได้ในขณะนี้

เมื่อกำลังเสริมของหวังเหอมาถึง กองกำลังของหวังหลิงก็เกือบจะพังทลายแล้ว

เจ้ากั๋วคอยออกคำสั่งอยู่บนเนินเขาใกล้ๆ และเมื่อเขาได้เห็นกำลังเสริมของศัตรู เขาก็
หัวเราะอย่างเยินยา จากนั้น เขาก็สั่งให้ทหารจากด่านกู่ ทำลายค่ายของหวังหลิง
ต่อไป เพื่อเปิดเส้นทางเชื่อมต่อระหว่างกองกำลังหลักและด่านกู่

ในขณะเดียวกัน เขาก็สั่งให้กองกำลังของเขาหันไปเผชิญหน้ากับกองกำลังของฮวนเหอ หลังจากการสู้รบ กองกำลัง **150,000** นาย เหลือเพียง **120,000** นาย แม้จะเป็นเช่นนั้น เขาก็มั่นใจมากกว่าจะหยุดฮวนเหอได้

เจ้ากั๋วสั่งให้กองกำลังของเขาตั้งขบวนทัพป้องกัน ทหารม้าถอยมาด้านหลังของขบวนทัพ เพื่อคอยรับการโจมตีของกองกำลังทหารม้าของหวังเหอ

หลังจากที่เขาได้ล้มเหลวครั้งใหญ่ เจ้ากั๋วก็ได้เตี้ยโตขึ้น แผนการและขบวนทัพของเขา เข้มงวดและละเอียดมากขึ้น มันไม่มีช่องว่างให้ศัตรูของเขาเลย

เมื่อเห็นขบวนทัพของศัตรู ฮวนเหอก็มวดคิ้ว เขารู้ว่าแม้พวกเขาจะฝ่าไปได้ แต่กว่าจะถึงตอนนั้น กองกำลังของหวังหลิงก็อาจจะถูกทำลายไปแล้ว ดังนั้น ทางเลือกที่ดีที่สุดก็คือการล่าถอย

อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาคิดถึงหวังหลิงที่ยังคงต่อสู้อย่างหนัก และยังมีพี่น้องอีกหลายพันคนคอยช่วยเขา ฮวนเหอก็อึ้งถึงความกังวลทั้งหมด ในตอนนี้ เขาทำได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น นั่นคือพุ่งเข้าไปต่อสู้กับความตาย

ถ้าฮวนเหอพึ่งเพียงทหารม้า 50,000 นายของเขา เขาไม่มีความมั่นใจเลยว่ามันจะประสบความสำเร็จ แต่โชคดีสำหรับเขา เขายังมีกองกำลังทหารม้าของผู้เล่นอีกมากกว่า 20,000 นาย อยู่ที่ข้างหลังพวกเขา

ด้วยทหารม้าชั้นสูง 74,000 นาย กับทหารแคว้นเจ้า 120,000 นาย ที่เพิ่งจะผ่านการสู้รบครั้งใหญ่มา ฮวนเหอมั่นใจมากกว่าเขาจะสามารถช่วยเหลือหวังหลิงได้

เสียงแตรส่งสัญญาณถึงการต่อสู้กับความตายดังออกมา เหล่าทหารม้าจึงพุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่เกรงกลัว

เสียงแตรกระจายไปทั่วทั้งหุบเขาตงซาง และเมื่อกองกำลังที่เหลือของหวังหลิงได้ยินเสียงแตรที่คุ้นเคยนี้ พวกเขาก็เกือบจะร้องให้ออกมา พวกเขารู้แล้วว่า ในที่สุดกำลังเสริมก็มาถึงแล้ว

มีเฉพาะหวังหลิงเท่านั้นที่ขมวดคิ้ว เขาคิดเรื่องนี้อย่างเศร้าสร้อย ‘กำลังเสริมมาสายเกินไป พวกเขาคงไม่สร้างความแตกต่างได้มากนัก’

เมื่อโอหยางโชวได้เห็นสถานการณ์ เขาก็รู้สึกเช่นเดียวกับฮวนเหอ ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ เมื่อเขามองเข้าไปในกองกำลังที่กำลังโจมตีกองกำลังของหวังหลิง เขาเห็นทหารที่สวมชุดเกราะที่แตกต่างจากทหารแคว้นเจ้า ไม่ต้องกล่าวก็รู้ว่า พวกเขาเป็นกองกำลังของผู้เล่นฝ่ายแคว้นเจ้า

ฉากข้างหน้านี้ทำให้เขาตกใจมาก โชคดีที่เขาได้เตรียมใจไว้แล้ว เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาจึงเพียงแค่ถอนหายใจออกมา

เมื่อได้ยินเสียงแตร โอหยางโซวก็ไม่ได้เสียเวลากับการคิดมากนัก เขาพุ่งไปพร้อมกับกองกำลังของเขาทันที มุ่งหน้าเข้าไปปะทะกับกองกำลังของเจ้ากั๋ว

โอหยางโซวคิดว่า แม้ว่าพวกเขาจะช่วยกองกำลังของหวังหลิงไม่ได้ แต่พวกเขาจะต้องทำลายกองกำลังของเจ้ากั๋วให้ได้

เพียงในขณะนั้นเอง ฮวนเหอได้สั่งให้กองกำลังทหารม้าของผู้เล่น เข้าไปสกัดทหารม้า **40,000** นาย ของกองกำลังของเจ้ากั๋ว เพื่อเปิดทางให้เขานำกองกำลังทหารม้า **50,000** ของเขา เข้าไปโจมตีกองกำลังหลักของเจ้ากั๋ว

ผู้บัญชาการกองกำลังผู้เล่น ซีหลานซู่ย ไม่ลังเล เขาสั่งให้กองกำลังทหารม้าของผู้เล่น พุ่งออกไปสกัดทหารม้า **40,000** นาย ของศัตรูในทันที

นี่เป็นครั้งแรกที่กองทหารม้าเมืองซานไห่ได้เผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้าชั้นสูง มันจึงเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่เขาจะได้ทดสอบกองกำลัง แต่โอหยางโซวก็ไม่แน่ใจว่าผลมันจะออกมาเช่นไร

ในเวลานั้น คนที่นำกรมทหารที่ 2 แห่งกองพลทหารที่ 1 ก็คือ ขุนพลเอื้อหลายที่ขี้กลัว
ซา เขาอยู่ที่ด้านหน้ากองกำลัง

กรมทหารที่ 2 เป็นทหารม้าเกราะหนัก และอาจจะกล่าวได้ว่า พวกเขาเป็นทหารม้า
เกราะหนักที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคอาวูเถิน ภายใต้การนำของเอื้อหลายและหลินยี่
พวกเขาดังสายน้ำของเหล็กที่พุ่งชนศัตรู

นับตั้งแต่แคว้นเจ้าเริ่มใช้ทหารม้าเกราะเบา ทหารม้าก็เป็นประเภทของทหารที่จัดว่า
แข็งแกร่งกว่าทหารทั่วไป พวกเขาสวมเกราะเบาอย่างเกราะหนัง และใช้เพียงดาบ
เสี้ยวจันทร์เป็นอาวุธ

เมื่อทหารม้าเกราะเบาเผชิญหน้ากับทหารม้าเกราะหนัก โดยเฉพาะเมื่อพวกเขามี
ระยะให้พุ่งเข้าหากัน ผลที่เกิดขึ้นจึงชัดเจน

กรมทหารที่ 2 เป็นดั่งก้อนที่เข้าไปทุบกองกำลังทหารม้าของกองทัพแคว้นเจ้า

ตามเส้นทางนั้น กรมทหารองครักษ์ได้ติดตามไปอย่างใกล้ชิด และช่วยทำลายทหาร
ม้าของศัตรู ที่พยายามจะหยุดกรมทหารที่ 2 ทำให้เส้นทางเลือกแผ่ขยายออกไป
รอบๆ

โอหยางโชวตามกรมทหารองครักษ์ไป เขาใช้หอกเทียนโม่ และแสดงความแข็งแกร่ง
ของเพลงหอกตระกูลหยาง ลักษณะพิเศษกระหายเลือดของหอกเริ่มแสดงพลัง
ออกมา และมันก็เรืองแสงสีแดงของอสูรออกมา

เมื่อเห็นว่าลอร์ดของพวกเขาต่อสู้ที่น่าเกรงขาม ขวัญกำลังใจของทหารม้าเมือง
ซานไห่ก็พุ่งสูงขึ้น

ตามเส้นทางที่ได้สร้างไว้ ลั่วซีสินนำกรมทหารที่ **4** และกรมทหารอิสระ พุ่งติดตามไป

เมื่อเห็นทหารม้าของเมืองซานไห่แสดงความสามารถของพวกเขา จางเลี้ยวที่ เป็นผู้
บัญชาการกองกำลังผู้เล่นอื่นๆก็เดือดพล่าน เขาสั่งให้ทหารพันมิตร **14,000** นาย
ติดตามพวกเขาไป และสังหารศัตรูที่ขวางทางพวกเขา

ที่เป็นเช่นนี้ เพราะทหารม้าชั้นสูงแห่งกองทัพแคว้นเจ้าหญิงผยองเกินไป พวกเขาจึง
ได้รับบทเรียนครั้งใหญ่

ไม่ว่าจะเป็นเจ้ากั้ว ผู้ที่คอยสั่งการอยู่บนเนินเขา หรือฮวนเหอผู้ซึ่งนำกองกำลังของเขา
เตรียมเข้าโจมตีกองกำลังหลักของเจ้ากั้ว พวกเขาต่างก็ตกใจหลังจากที่เห็นฉาก
ดังกล่าว เห็นได้ชัดว่า พวกเขาไม่ได้คาดหวังว่ากองกำลังของผู้เล่นจะแข็งแกร่งเช่นนี้

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เกินกว่าจะรับไหว เจ้ากั้วก็กลัวว่ากองกำลังทหารม้าของเขาจะถูกทำลาย และหวังหลังอาจจะถูกช่วยไว้ได้ นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการจะเห็น เขาจึงตะโกนออกไป “ทหารม้าตามเข้ามา!”

กองทหารม้าส่วนตัวของเจ้ากั้ว **1,000** นาย เป็นนักรบที่แข็งแกร่งทั้งหมด ม้าศึกที่พวกเขาใช้ก็หายากมาก พวกมันเกือบจะสูญพันธุ์ไปแล้ว

พวกมันเป็นดั่งลมกรด พุ่งลงมาจากเนินเขาได้อย่างรวดเร็ว เพื่อเข้าไปสกัดกรมทหารที่ **2**

ทหารม้าเกราะหนักอย่างกรมทหารที่ **2** มีจุดอ่อนและจุดแข็งที่ชัดเจน เมื่อพวกเขาเดินหน้า มันยากที่พวกเขาจะหยุด ความอ่อนแอก็คือ พวกเขาสามารถขับเหยื่อให้โผล่เข้ามา และความยืดหยุ่นของพวกเขาก็ค่อนข้างต่ำ เมื่อพวกเขาต้องชะลอลง และหันไปทางกองกำลังทหารม้าที่เจ้ากั้วนำมา พวกเขาจึงกลายเป็นเสียเปรียบ

TWO Chapter 269 การตายของหวังหลิง

ในช่วงเวลาที่สำคัญ เจ้ากั้วได้นำทหารม้า **1,000** นาย มาสกัดกั้นทหารที่ **2** ของ กองทัพเมืองซานไห่ไ้

จากมุมมองของทหารจากกรมทหารที่ **2** ทหารม้าของเจ้ากั้วนี้เหมือนเมฆหมอก พวกเขาเหมือนจะอยู่รอบๆ แต่ไม่สามารถที่จะสัมผัสพวกเขาได้เลย เมื่อพวกเขาใช้ดาบ ของพวกเขา ศัตรูของพวกเขาจะหลบหลีกได้อย่างสิ้นไหว เป็นเรื่องยากอย่างมากที่ ต้องต่อสู้กับศัตรูที่รวดเร็วและชั่วร้ายเช่นนี้

โชคดีที่เอ้อหลายอยู่ที่นั่น กรมทหารที่ **2** จัดขบวนทัพสำหรับป้องกัน และพวกเขาก็ สามารถป้องกันตัวเองได้

กองกำลังของผู้เล่นมีขีดจำกัด แม้ว่าพวกเขาจะสร้างหลุมในกองกำลังทหารม้า **40,000** นาย ของกองกำลังของเจ้ากั้วได้ พวกเขาก็ไม่สามารถเข้าไปช่วยกรมทหาร ที่ **2** ได้

กองกำลังทหารม้าของเจ้ากั้วรีบตอบโต้ทันทีที่พวกเขาฟื้นคืนสติกลับมา พวกเขาใช้ ประโยชน์ในเรื่องจำนวนของพวกเขา กดดันศัตรู

สำหรับกองกำลังทหารม้าของผู้เล่น **20,000** นายนี้ นอกเหนือจากบางส่วนที่เป็น ทหารม้าชั้นสูงแล้ว พวกเขาสวนใหญ่ไม่สามารถเทียบกับทหารม้าของแคว้นเจ้าได้ โดยเฉพาะทหารม้าของลอร์ดคนอื่นๆ

เมื่อมาถึงจุดนี้ ขณะที่กรมทหารที่ 2 ถูกปิดล้อม มีเพียงกรมทหารองครักษ์เท่านั้นที่
เบี่ยงไปช่วยที่ขวาที่ผ่านขบวนทัพของกองกำลังของเจ้าแก้วได้ พวกเขาพยายามที่จะ
แยกศัตรูออกเป็นส่วนๆ

ซีหวนซุ่นเริ่มเข้าไปทำหน้าที่แทนเอ้อหลาย นั่นคือการทำหน้าที่เป็นหัวลูกศร เขาเป็น
ขุนกลผู้บ้าคลั่ง ที่เจ้าแก้วไม่อาจทัดเทียมได้ ในที่นี้ไม่มีใครสามารถที่จะเป็นคู่ต่อสู้ของ
เขาได้เลย

การสู้รบจึงเดินหน้าเข้าสู่ทางตันอีกครั้ง

ด้วยความล่าช้าดังกล่าว กองกำลังของหวังหลิงที่ยังเหลือซึ่งตกอยู่ภายใต้การโจมตี
อย่างต่อเนื่องจากกองกำลังจากด้านภู ก็ถูกทำลายลงในที่สุด

หลังหลิงมองไปรอบๆ และตะโกนอย่างโศกเศร้าว่า “พี่น้อง ไปกันเถอะ!”

กองกำลังที่เหลือของหวังหลิงได้พุ่งเข้าไปสู้รบกับกองกำลังของด้านภู

จนหลวงผู้ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามรู้สึกได้ถึงความโศกเศร้าและกล้าหาญของกองกำลังของ
หวังหลิงนี้

อย่างไรก็ตาม นี่เป็นสงคราม จานกลางโยนความรู้สึกนั้นทิ้งไป และตะโกนออกไปว่า
“ฆ่า!”

ถ้ากองกำลังที่เหลือของหวังหลิงเป็นดังความดีร้ายของกองทัพแคว้นฉิน กองทัพสีแดงและสีดำจากด้านกู่ ก็เป็นดังกระแสน้ำที่ทรงพลัง

หินที่แข็งแกร่งในที่สุดก็ระเบิดออก

ในขณะนั้นเอง 1 ใน 6 ขุนพลของเจ้าเมืองหวู่ฮั่น หวังหลิง ได้ตายลงในสนามรบแล้ว

“หวังหลิง!” ฮวนเหอร้องให้ออกมา

เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงตะโกนของหวังหลิงก่อนหน้านี้ พวกเขาก็รู้ว่าบางสิ่งไม่ถูกต้อง ในท้ายที่สุด พวกเขาก็ไม่สามารถช่วยหวังหลิงได้ พวกเขาทำได้เพียงเฝ้าดูเขาตายในสนามรบเท่านั้น

ในทันที ทหารแคว้นฉินทั้งหมดก็ปลดปล่อยกลิ่นอายที่โศกเศร้าและหดหู่ออกมา

ในขณะนั้นเอง ขุนพลหวังเหอก็นำกองกำลังทหารม้า 30,000-40,000 นาย มาถึงที่นี่ เมื่อเขาได้ยินเสียงร้องไห้ของฮวนเหอ เขาก็สิ้นสะท้าน และรู้สึกไม่สบายใจ

กองกำลังของหวังเหอมาพบกับกองกำลังของฮวนเหอ เมื่อเขาเห็นความโศกเศร้า แพร่กระจายออกไป เขาก็ยิ่งรู้สึกไม่สบายใจมากขึ้น เขาถามอย่างตะกุกตะกักว่า “ฮวน... ฮวนเหอ...เกิดอะไรขึ้นกับหวังหลิง?”

หวังเหอถึงสติของฮวนเหอกลับมาสู่ความเป็นจริง และเขากล่าวออกมาอย่างเย็นชา ว่า “หวังหลิงตายแล้ว เราจะต้องแก้แค้นให้เขา!”

“อะไรนะ?” หวังเหอตกใจ ในท้ายที่สุด เขาก็มาถึงช้าเกินไป มันทำให้เขารู้สึกผิดหวัง มาก

เมื่อเทียบกับหวังเหอที่กำลังมีอารมณ์ เจ้ากั้วสงบมาก เขาสั่งให้ขุนพลทหารม้าเข้า ควบคุมกองคุมทหารม้า 1,000 นายนี้ ขณะที่เขากลับไปบัญชาการกองกำลังของเขา

เขารู้ว่าฮวนเหอต้องการจะทำลายกองกำลังของเขา ถ้ากองกำลังของหวังเหอเข้าร่วม การโจมตี มันก็อาจจะเป็นอันตรายต่อกองกำลังของเขาได้

โชคดีที่ในช่วงเวลาที่สำคัญนี้ กองกำลังจากด่านภูสามารถทำลายกองกำลังที่เหลือของหวังหลิงลงได้ เจ้ากั้วจึงสั่งให้กองกำลังจากด่านภู ซ้ำผ่านค่ายมาพบกับกองกำลังของเขา เพื่อป้องกันการโจมตีจากกองกำลังของฮวนเหอและหวังเหอ

“ท่านขุนพล เราไม่ควรกลับไปที่ด่านภูก่อนหรือ?” ที่ปรึกษาแนะนำเจ้ากั้ว

ความหมายของเขาก็คือ เมื่อพวกเขาเชื่อมต่อกองกำลังหลักกับด่านภูได้แล้ว พวกเขา ก็ควรจะถอยกลับไป เพื่อวางแผนเพิ่มเติม ก่อนที่จะเคลื่อนไหวต่อไป

“ไม่!” เจ้ากั้วปฏิเสธ ไม่ใช่ว่าเขาหยิ่งผยอง เพียงแต่เขาคิดถึงการบัญชาการโดยรวมมากขึ้น แม้ว่าเขาจะทำลายกองกำลังของหวังหลิงลงได้ในวันนี้ กองกำลังหลักของ กองทัพแคว้นฉินก็ยังคงอยู่

ถ้าพวกเขาถอย กองกำลังของเจ้าจวงที่อยู่ทางใต้ก็จะตกอยู่ในสภาพเดียวกับก่อนหน้า

และถ้ากองกำลังของเจ้าจวงถูกทำลาย แคว้นเจ้าก็จะสูญเสียอำนาจทางทหารของ พวกเขาอย่างมาก แคว้นเจ้าในตอนนี้อาจจะไม่สามารถระดมพลเพิ่มเติมได้มากนัก

ดังนั้น ในภาพรวมแล้ว แคว้นเจ้าก็ยังคงพ่ายแพ้ นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการจะเห็น

“สั่งให้กองกำลังทั้งหมดผลักดันศัตรูกลับไป เราจะมุ่งเน้นไปทางใต้ เพื่อช่วยเหลือขุนพลเจ้าจวง” เจ้าก็ออกคำสั่งอย่างไม่ลังเล “นอกจากนี้ ส่งผ่านคำสั่งให้เจ้าจวง ให้เขาสู้รบอย่างรัดกุม และรอกำลังเสริมเข้าไปช่วยพวกเขา”

“ขอรับ!” ที่ปรึกษาโบกรงเพื่อกระจายคำสั่งออกไปในทันที

ด้วยคำสั่งของเขา กองกำลังของกองทัพแค้วนฉินและกองทัพแค้วนเจ้าในหุบเขาก็ตอบสนอง ทั้ง 2 ฝ่าย ต่างถูกสกัดกั้นโดยศัตรูของพวกเขา

ทางเหนือ เจ้าก็รวบรวมกองกำลังจากด่านกู่เข้ามา ทำให้พวกเขามีทหารราบ 120,000 นาย และทหารม้า 35,000 นาย

ในขณะเดียวกัน กองกำลังของหวังเหอและฮวนเหอ และกองกำลังทหารม้าของผู้เล่น พวกเขามีทหารม้ารวมกันเพียง 100,000 นาย

ด้านหลังของพวกเขาเป็นกองกำลังของเจ้าจวง ที่กำลังต่อสู้กับกองกำลังหลักของกองทัพแค้วนฉินอยู่ ในตอนนี้ พวกเขาคงเหลือทหารอยู่ราว 200,000 นาย ซึ่งมีทั้งทหารม้าและทหารราบ

สำหรับกองกำลังของเมืองอ่าวและกองกำลังที่เหลือของหวังเหอ พวกเขามีทหารเหลือ
ราว **250,000** นาย

ทางเหนือของกำแพงหิน ห่างออกไป **50** กิโลเมตร ยังคงมีกองกำลังของหยิงเป่าอีก
35,000 นาย ในขณะเดียวกัน ภายในด่านกุ้ก็ยังมีกองกำลังอีก **70,000** นาย
พวกเขาคอยตรวจสอบความเคลื่อนไหวของกองกำลังของหยิงเป่า

ดังนั้น ในแง่ความแข็งแกร่ง ทั้ง **2** ฝ่าย ยังคงสู้กันมาก

กองกำลังของกองทัพทั้ง **2** ต่อสัดกันและต่อสู้กัน มันเป็นปรากฏการณ์ที่น่าอัศจรรย์
มาก

เมื่อมาถึงตอนนี้ มันเป็นการทดสอบความสามารถของผู้บัญชาการ ในด้านนี้ ไปดี
ย่อมเหนือกว่า

ไปดีได้เฝ้าดูการสู้รบอยู่บนเนินเขากลางซาน และการเปลี่ยนแปลงต่างๆในสนามรบ
ไม่อาจรอดพ้นสายตาของเขาไปได้ สิ่งเดียวที่อยู่นอกเหนือความคาดหวังของเขาก็คือ
มีกองกำลังชั้นสูงของผู้เล่น **40,000** นาย ปรากฏตัวขึ้นในด่านกุ้ ซึ่งมันทำให้เขาไม่
สามารถตอบสนองได้ทันเวลา และส่งผลให้กองกำลังของหวังหลิงถูกล่าตาย

ด้วยสถานการณ์นี้ กองกำลังของทั้ง 2 ฝ่ายกลายเป็นเท่าเทียมกัน และทั้ง 2 ฝ่ายต่างก็มีโอกาสที่จะชนะสงครามไม่ต่างกัน

สำหรับเจ้าแก้ว ถ้าเขากับเจ้าจวงสามารถร่วมมือกันกระหนาบโจมตีกองกำลังของฮวนเหอและหวังเหอได้ พวกเขาก็จะสามารถถล่มกินทหารม้าของศัตรูได้ ในขณะที่เดียวกันไปฉีก็สกัดกั้นเจ้าจวงไว้ทางใต้ ไม่ให้เขาเคลื่อนกองกำลังขึ้นเหนือได้ สิ่งที่สำคัญก็คือ ใครจะมีความสามารถมากกว่ากัน

ในความเป็นจริง กองทัพแค้วนฉินยังคงได้เปรียบ

ประการแรก กองกำลังของหวังเหอและฮวนเหอยังไม่ได้มีส่วนร่วมรบกับสงคราม ดังนั้นพวกเขาจึงยังสดใหม่ พวกเขาเป็นเพียงกลุ่มเดียวที่ยังไม่ได้ใช้พลังใดๆ ในการสู้รบ

ประการที่สอง กองกำลังของพวกเขาเป็นทหารม้าทั้งหมด ในแง่ของความยืดหยุ่นและความเร็ว พวกเขาเหนือกว่าทหารแค้วนฉิน ในขณะเดียวกัน กองกำลังของเจ้าจวงเหลือทหารม้าเพียง **30,000** นาย ส่วนที่เหลือเป็นทหารราบ แล้วพวกเขาจะได้กลับกองกำลังของหวังเหอและฮวนเหอด้วยทหารราบได้อย่างไร?

ประการที่สาม กองทัพแค้วนฉินยังคงหวาดกลัว หลังจากที่เคยถูกกักขัง พวกเขาคงไม่กล้าจะบุกมาต่อสู้อย่างเต็มที่กับกองทัพแค้วนฉิน เพราะพวกเขาคงกลัวว่าจะถูกกักขังอีกครั้ง และมันก็จะกลายเป็นหายนะครั้งใหญ่

เจ้าแก้วไม่ได้โง่ และเขาก็เข้าใจสิ่งนั้น ดังนั้น เขาเพียงแค่ต้องช่วยกองกำลังของเจ้าจวง และถอยกลับไปยังด่านกุ๋

ผู้บัญชาการของทั้ง 2 ฝ่าย เป็นคนพิเศษ สิ่งที่เจ้าแก้วยังด้วยอยู่ก็คือประสบการณ์จริง สงครามที่ผ่านมามีสอนบทเรียนให้กับเขา มันทำให้เขาเติบโตมากขึ้น

ไปดีสามารถเข้าใจสถานการณ์ได้ทันที และเขาก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด เขาสั่งให้หวังเหอและฮวนเหอรวมกลุ่มกันในทันที แล้วมุ่งหน้าลงมาทางใต้ เพื่อทำลายกองกำลังของเจ้าจวง

เมื่อฮวนเหอได้รับคำสั่ง เขาก็มองไปที่ศัตรูที่อยู่ตรงข้ามกับเขาด้วยความเกลียดชัง ก่อนที่เขาจะตะโกนออกไปว่า “พวกเราถอย!”

เมื่อได้รับคำสั่งให้ถอย กรมทหารที่ 2 ก็หยุดการสู้รบกับทหารม้า 1,000 นาย ของเจ้าแก้ว และมุ่งหน้าลงใต้ ในขณะที่นั้น กรมทหารองครักษ์ก็เข้าไปช่วยเปิดทางให้พวกเขา และด้วยความช่วยเหลือของกองกำลังของหวังเหอ พวกเขาแยกตัวออกมาจากกองกำลังของเจ้าแก้วได้อย่างราบรื่น

เมื่อกองกำลังทั้ง 2 ได้เข้าพัวพันและต่อสู้กัน การจะแยกออกอย่างฉับพลันเป็นการทดสอบความสามารถของผู้บัญชาการอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อกองกำลังของฮวนเหอและกองกำลังของผู้เล่นถอยกลับ พวกเขาต้องเปิดด้านหลังของพวกเขาให้กับศัตรู

ดังนั้น พวกเขาจึงต้องถอยอย่างเป็นระบบ ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะกลายเป็นเป้าที่ศัตรูจะจัดการได้อย่างง่ายดาย

โชคดีที่ผู้บัญชาการของพวกเขาคือ หวังเหอ, ฮวนเหอ, ซีหวนชู่และจางเลี้ยว พวกเขาทุกคนมีประสบการณ์มากมาย พวกเขารู้วิธีที่จะถอยทัพ และจัดกองกำลังของพวกเขา

รวมกับความจริงที่ว่า กองกำลังของเจ้ากั๋วเฟิงจะเข้าโจมตีค่ายของหวังหลิง พวกเขาจึงไม่มีแรงที่จะติดตามศัตรู ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็ตกพยายามไล่ตามกองกำลังของหวังเหออย่างเต็มกำลัง มันทำให้แรงของพวกเขาถูกใช้ไปจนหมดไม่มีเหลือ

ภายใต้การจัดการอย่างเข้มงวดและละเอียดถี่ถ้วนของเหล่าขุนพล พวกเขาจึงไม่มีช่องให้เข้าโจมตี พวกเขาทำได้เพียงปล่อยศัตรูของพวกเขาไปเท่านั้น

เมื่อเห็นวากองกำลังแค้วนฉิน 100,000 นาย มุ่งหน้าไปทางกองกำลังของเจ้าจวง เจ้ากั้วก็คิดหนัก สุดท้าย เขาก็สั่งให้กองกำลังจากด่านภู่ออกมาแนวหน้า และเริ่มมุ่งหน้าไปทางใต้ เพื่อช่วยเหลือกองกำลังของเจ้าจวง

ในขณะนั้น ทหารจากด่านภู่เพิ่งจะเข้าทำลายกองกำลังของหวังหลิงที่อ่อนล้า พวกเขาจึงยังคงเหลือความแข็งแกร่งอยู่มาก

TWO Chapter 270 เสียงแตรศึกดังอีกครั้ง

ไปฉีได้วิเคราะห์การสู้รบ รวมถึงวิเคราะห์กองกำลังของเขาและกองกำลังของศัตรูแล้ว เขาจึงได้คิดกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการทำลายศัตรู การกักขังและการยึดมณฑลข้างใต้ไม่ใช่เป้าหมายเดียวของเขา แต่เขายังต้องการทำลายความแข็งแกร่งของศัตรูด้วย เขาเป็นคนที่เก่งในการสู้รบในเขตทุรกันดาร และเมื่อเขาได้เริ่มสงครามแล้ว เขาจะต้องบดขยี้ศัตรูของเขาจนราบคาบ

เขาสั่งให้หวังเหอและฮวนเหอ นำกองกำลังของพวกเขาถอนตัวออกมาจากการโจมตีกองกำลังของเจ้ากั้ว และให้มาโจมตีกองกำลังของเจ้าจวงแทน เราจะได้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าไปฉีเป็นคนเช่นไร

แม้ว่าแผนการที่ทำกับกองทัพแค้วนเจ้าจะล้มเหลว แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เขาหดหู่ เป้าหมายต่อไปของเขาก็คือ การทำลายกองทัพแค้วนเจ้าให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อเพิ่มโอกาสการชนะสงครามในอนาคต

หลังจากที่ได้เห็นความแข็งแกร่งของกองกำลังผู้เล่นแล้ว ฮวนเหอกี้เลิกมองข้ามพวกเขา ขณะที่พวกเขามุ่งหน้าลงใต้ เขาไม่ได้จัดให้กองกำลังของผู้เล่นอยู่ด้านหลัง แต่ให้กองกำลังทหารม้าของหวังเหอ **30,000-40,000** นาย ไปอยู่ด้านหลังแทน

ทหารม้ามากกว่า **100,000** นาย ได้มุ่งหน้าลงใต้เพื่อเข้าโจมตีกองกำลังของเจ้าจวง กองกำลัง **150,000** นาย ของเจ้ากั้วไม่สามารถที่จะไล่ทันพวกเขาได้ พวกเขาเห็นแต่เพียงฝุ่นควันที่คลั่งคลุ้งเท่านั้น

ในขณะนี้ กองกำลังของเจ้าจวง **200,000** นาย กำลังสู้รบกับกองกำลังของเมิ่งอ้าว และกองกำลังที่เหลือของหวังเหอ เพื่อทำลายพวกเขา ไปจัดสั่งให้ปิดล้อมพวกเขาไว้ที่นั่น ไม่ปล่อยให้พวกเขามีช่องทางในการหลบหนีออกไป

เมิ่งอ้าวสั่งให้กองกำลังของเขาล้อมรอบกองกำลังของเจ้าจวงไว้ เพื่อปิดกั้นเส้นทางขึ้นเหนือของพวกเขา กองกำลังทหารราบอันแข็งแกร่งเป็นเหมือนโซ่ที่คอยพันรัดการกองกำลังของเจ้าจวงไว้ ไม่ให้พวกเขาหลุดออกไปได้

เจ้าจวงเป็นคนที่ม่ีประสบการณ์ หลังจากที่เขาได้รับคำสั่งจากเจ้ากั้ว เขาก็จัดเรียง กองกำลังของเขาในที่ที่ เขาวางทหารราบไว้ทางใต้ เพื่อตั้งแนวป้องกัน ไม่ให้กอง กำลังของเมืองอ้าวและกองกำลังที่เหลือของหวังเหอเข้าโจมตีพวกเขาได้สะดวก และ ขยับทหารม้าไปทางเหนือ เพื่อทำลายโซ่พันทนาการที่เมืองอ้าวทำขึ้น

ทหารมากกว่า **400,000-500,000** นาย ได้มีส่วนร่วมในการสู้รบ ณ หุบเขา แม่น้ำตาน

ไปฉีนั่งอยู่บนยอดเขากลางซาน และมองดูสถานการณ์อย่างใกล้ชิด ด้วยท่าเลทองนี้ เขาจึงสามารถออกคำสั่งที่เหมาะสมให้กับกองกำลังของเขาเข้าโจมตีและล่าถอยได้ มันทำให้กองกำลังของเจ้าจวงไม่สามารถหลุดออกไปได้

เจ้าจวงถูกขัง และเขาไม่สามารถที่จะมองเห็นสถานการณ์ได้ทั้งหมด เขาทำได้เพียง ต่อดูอยู่บนฝ่ามือของไปฉีเท่านั้น

หลังจากที่พยายามอยู่นาน สุดท้าย เจ้าจวงก็หยุดพยายามที่จะทะลวงออกไป เขาได้ จัดระเบียบกองกำลังอีกครั้ง และเน้นไปที่การป้องกันการบุกทะลวงของกองทัพแคว้น ฉินที่อยู่ทางใต้

เห็นได้ชัดว่าเป้าหมายของเจ้าจวงก็คือ การแบ่งเวลาจนกว่ากำลังเสริมจากเจ้ากู่จะมาถึง เมื่อถึงเวลานั้น พวกเขา就会有โอกาสตอบโต้ และใครจะเป็นผู้แพ้ผู้ชนะก็จะได้ตัดสินกัน

หลังจากที่เขาจัดระเบียบกองกำลังใหม่ ทหาร **100,000** นาย ถูกวางไว้ตรงกลาง และมีปีก **2** ข้าง ข้างละ **50,000** นาย รวมเป็น **200,000** นาย

สำหรับทหารม้าที่ถูกจัดวางไว้ที่ด้านข้าง พวกเขาแต่ละนายมีทั้งดาบและธนู และกองกำลังของพวกเขาถูกจัดอย่างเป็นระบบ

จากสถานการณ์ในสนามรบ การจัดขบวนทัพดังกล่าว ทำให้กองกำลังตรงกลางสามารถเคลื่อนไหวได้ตามสิ่งที่เกิดขึ้นจากทั้งทางเหนือและทางใต้

20 แถวตากด้านหน้าและด้านหลัง เป็นทหารราบทั้งหมด พวกเขาถือโล่หนังและดาบจันทร์เสี้ยว ถัดมาจากพวกเขา **15** แถว เป็นทหารหอก และที่อยู่ด้านในสุด **30** แถว เป็นทหารธนู แต่ละแถวจะมีทหาร **1,000** นาย ที่ **2** ด้านของขบวนทัพก่อตัวเป็นรูปหอคอย แต่ละด้านมีธงขนาดยักษ์สีแดงเขียนคำว่า ‘เจ้า’ โบกสะบัดอยู่

เราสามารถจินตนาการได้ว่า การที่เจ้าจวงสามารถจัดขบวนทัพ ขณะที่พวกเขาตกในวงล้อมของกองทัพแคว้นฉินได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ มันแสดงให้เห็นถึงสติปัญญาของเขา และความสามารถในการบัญชาการของเขา

เห็นได้ชัดว่าเจ้าจวงปรับตัวได้ดี มันทำให้ไปฉีรู้สึกมีอารมณ์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุใด พวกเขาจึงได้รับยกย่องว่าเป็นเพียงกองทัพเดียวในยุคนี้ที่สามารถต่อสู้กับกองทัพแคว้นฉินได้ ด้วยความสามารถของทหารราบและความสามารถของผู้บัญชาการของพวกเขา พวกเขาทัดเทียมได้กับกองทัพแคว้นฉินสิ่งเดียวที่พวกเขายังขาดอยู่ก็คือ พลังของชาติ

เมื่อพวกเขาประสบความสำเร็จในการหยุดการเคลื่อนไหวกองกำลังของเจ้าจวงแล้ว ไปฉีก็สั่งให้กองกำลังทหารราบของเมืองอ้าว มารวมตัวกับกองกำลังหลัก เพื่อเปิดที่ว่างให้กับกองกำลังทหารม้า **100,000** นาย ที่กำลังจะมาถึง

ในขณะเดียวกัน ไปฉีก็สั่งให้กองกำลังที่เหลือของหวังเหอโจมตีกองกำลังของเจ้าจวงจากทางตะวันตก และสั่งให้กองกำลังของเมืองอ้าวโจมตีจากทางตะวันออก จัดขบวนทัพเป็นการตีกระหนาบจากทั้ง **2** ด้าน

การจัดการของเขาทำให้เจ้าจวงรู้สึกอึดอัดมาก มันทำให้เขารู้สึกราวกับเป็นสัตว์ที่ถูกขัง ช่องว่างเพียงแห่งเดียวที่พวกเขาจะเคลื่อนไปได้ก็คือ ทางใต้ มันดูเหมือนว่าจะเป็นทางออก แต่เจ้าจวงรู้ว่า มันเป็นพื้นที่ที่อันตรายที่สุด

สิ่งที่ทำให้เขาหมดหนทางก็คือ การที่เขาจัดขบวนทัพเพื่อรับการโจมตีจากทางเหนือ และได้นี้ มันทำให้เขายากที่จะรับการโจมตีจากทางตะวันออกและตะวันตกได้ ซึ่งทำให้แผนทั้งหมดของเขากลายเป็นไร้ประโยชน์ และมันสายเกินไปแล้วที่เขาจะจัดขบวนทัพใหม่อีกครั้ง

ความห่างชั้นของโป๊ฉีและเจ้าจวงจะแสดงออกมาให้เห็นจากการสู้รบในครั้งนี้

มีเสียงที่ก้องกังวาลดังมาจากระยะไกล เสียงที่ดูเหมือนจะอยู่ห่างไกลหลายกิโลเมตร แต่มันได้ขยับเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

เจ้าจวงรู้ได้ในทันทีว่า ทหารม้าของศัตรูได้มาถึงแล้ว

ขณะที่เสียงแตรศึกดังอีกครั้ง การสู้รบที่รุนแรงได้เกิดขึ้นที่หุบเขาซางผิงแล้ว

“ยกโล่ขึ้น!” นายทหารสั่งออกไป

เมื่อเทียบกับทหารเกราะหนักของกองทัพแค้วนฉิน ทหารของกองทัพแค้วนเจ้าเป็นทหารเกราะเบา โล่หนังของพวกเขากลมและใหญ่ ดาบจันทร์เสี้ยวของพวกเขาคมและสะท้อนแสง

ทหารม้าสงครามของกองทัพแคว้นฉินทั้งหมดสวมชุดเกราะ และพวกเขาทั้งหมดถือ
กระบี่ยาวและธนูยาว

นี่คือการต่อสู้ของหอกและโล่ ฮวนเหอรู้ว่าเป้าหมายของเขาก็คือ การนำกองกำลัง
ทหารม้าทะเลของกองกำลังของเจ้าจงตรงๆ ถ้าพวกเขาทะเลงไม่สำเร็จ พวกเขาก็เสี่ยง
ที่จะถูกล้อมได้

ปีกทั้งสองข้างของกองกำลังเจ้าจง พยายามที่จะเคลื่อนไปเผชิญหน้ากับกองกำลัง
ทหารม้าของกองทัพแคว้นฉิน อย่างไรก็ตาม กองกำลังอื่นๆของกองทัพแคว้นฉินที่อยู่
ทางตะวันออกและตะวันตกก็ได้หยุดพวกเขาไว้ ดั่งใช้พันธนาการและลากพวกเขาเข้า
สู่สนามรบด้านข้าง

กองกำลังทหารม้าเป็นดังกระแสน้ำสีดำที่ฝ่าฝนลูกศรเข้าไป พวกเขาพุ่งเข้าไปอย่าง
ต่อเนื่อง ไม่มีการชะลอใดๆ หลังจากที่ได้ปะทะอย่างรุนแรง กองกำลังแนวหน้าที่นำ
โดยฮวนเหอก็ทะลวงเข้าไปในกองกำลังของเจ้าจง

กองกำลังทหารม้าของพวกเขาคือกองกำลังที่ไม่อาจหยุดยั้งได้ พวกเขาใช้แรงส่ง
พุ่งเข้าไปโดยไม่สนใจทหารดาบจันทร์เสี้ยวที่ยืนป้องกัน พวกทะเลงแถวแรก แถวที่
สอง แถวที่สาม ...

ทหารดาบจันทร์เสี้ยวของกองทัพแคว้นเจ้าไม่ถอยหนี ดาบจันทร์เสี้ยวของพวกเขาจัด
ที่ขาของม้าศึกอย่างแน่นยำ เมื่อทหารม้าตกลงจากหลังม้า สิ่งที่อยู่ก็คือดาบ
จันทร์เสี้ยวจำนวนมากที่พันไปทั่วร่างของเขา

กองกำลังทหารม้าของผู้เล่นที่นำโดยซีหวานชู่ตั้งอยู่ตรงกลางของกองกำลังทหารม้า
100,000 นายนี้

โชคดีที่พวกเขาอยู่ตรงนั้น พวกเขาจึงหลบเลี่ยงฝนลูกศรส่วนใหญ่ได้ ถ้าไม่เช่นนั้น
พวกเขาคงไม่อาจหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก ก่อนที่พวกเขาจะเข้าไป
ในพื้นที่ของกองกำลังของเจ้าจงได้แน่

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ กองกำลังของหวังเหอสูญเสียอย่างหนัก แต่ในที่สุด พวกเขา
ก็ทะลวงผ่านแถวทหารดาบจันทร์เสี้ยวและทหารหอกไปได้ เขาสูญเสียแถวของทหารธนูที่ไร้
ความสามารถในการต่อสู้โดยสิ้นเชิง

เมื่อพวกเขาเข้าไปถึงตำแหน่งดังกล่าว กองกำลังของผู้เล่นที่ตามหลังกองกำลังของ
ฮวนเหมอาก็กลายเป็นสลายขึ้น พวกเขาเป็นดั่งน้ำท่วมที่ทะลวงผ่านกองกำลังของเจ้า
จง

เมื่อกองกำลังของฮวนเหอเข้าสู่พื้นที่ตรงกลางของกองกำลังศัตรู พวกเขาก็ใช้พลังทั้งหมดของพวกเขา กระจายกำลังไปโจมตีทั้งทางซ้ายและขวาเพื่อกวาดล้างทหารฮวน 30,000 นาย ของศัตรู

ซีหวนชู่ย่นำกองกำลังของผู้ติดตามไป ขณะที่กองกำลังของฮวนเหอเปิดทางด้วยการล้อมเส้นทางที่พวกเขาพุ่งผ่านด้วยเลือดสดๆของศัตรู

ภายใต้คำสั่งของฮวนเหอ กองกำลังของผู้เล่นได้หยุดการสังหารทหารฮวนของศัตรู

ฮวนเหอสั่งให้พวกเขามุ่งหน้าไปกวาดล้างทหารฮอกและทหารดาบจันทร์เสี้ยวที่อยู่อีกด้านต่อไป

คำสั่งของฮวนเหอทำให้โอหยางโชวโมโหมาก เขาคิดว่าฮวนเหอจะเริ่มเรียนรู้บทเรียนและเป็นคนที่ดีขึ้น แทนที่จะให้กองกำลังของเขาสังหารทหารฮวนที่ไร้ทางสู้ ฮวนเหอกลับสั่งให้กองกำลังของเขาพุ่งไปข้างหน้าเพื่อต่อสู้กับความยากลำบาก

เนื่องจากมันเป็นคำสั่ง โอหยางโชวจึงหมดหนทาง และบอกให้ซีหวนชู่ย่นดำเนินการต่อไป

แต่เมื่อเขาได้คิดอย่างรอบคอบ แผนการของฮวนเหอก็ไม่ได้เลวร้ายนัก จากกองกำลัง
ทั้ง 3 กองกำลังของหวังเหอสูญเสียมากที่สุด และกองกำลังของฮวนเหอที่เป็นแนว
หน้าก็ยังคงสูญเสียมากเช่นกัน

กองกำลังที่ยังสมบูรณ์ก็คือ กองกำลังของผู้เล่นที่อยู่ตรงกลาง

ดังนั้น ภารกิจการทะลวงครั้งนี้ จึงถูกมอบให้กับกองกำลังของผู้เล่น

โชคดีที่กองกำลังของเมืองซานไห่แข็งแกร่งมาก พวกเขาได้ผ่านสนามรบมาหลายครั้ง
แล้ว

ทหารธนูที่อยู่ตรงกลางได้ถูกไล่ล่าโดยกองกำลังของฮวนเหอ พวกเขาพยายามที่จะวิ่ง
ไปที่อีกด้านของขบวนทัพ ทำให้ขบวนทัพไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนก่อนหน้านี้

ซีหวนซู่จึงคว้าโอกาส เขาสั่งให้กองกำลังของเขาพุ่งไปข้างหน้า เพื่อเจาะทะลวง
กองกำลังของศัตรู

เมื่อเทียบกับทหารม้าของกองทัพแคว้นฉิน กรมทหารที่ 2 และกรมทหารองครักษ์
ยังคงแข็งแกร่งกว่ามาก ม้าศึกฉิงฟู่ของพวกเขาก็ยังแข็งแกร่งกว่าม้าศึกของทหารม้า
กองทัพแคว้นฉิน มันทำให้ซีหวนซู่เชื่อมั่นอย่างมาก

กองกำลังของผู้เล่นทะลวงผ่านแถวของทหารหอกได้อย่างง่ายดาย และพวกเขาก็พุ่งทะลวงแถวของทหารดาบจันทร์เสี้ยวของกองทัพแคว้นเจ้าได้ตั้งคลื่นสีนามิที่สาหัสขึ้นฝั่ง

เมื่อเห็นว่ากลางขบวนทัพของศัตรูถูกทำลายแล้ว ไปฉีกสังให้กองกำลังทางตะวันออก และตะวันตกเข้าไปบดขยี้กองกำลังของเจ้าจง

เพียงแค่ชั่วครู่เดียว ท้องฟ้าก็ได้เปลี่ยนไปอีกครั้ง ท้องฟ้าที่เคยสีฟ้าครามสดใส ได้กลายเป็นท้องฟ้าที่มีมือครีมนและปกคลุมด้วยเมฆดำ

เจ้าจงอยู่ท่ามกลางสถานการณ์นั้น ทหารองครักษ์ของเขากระจัดกระจายออกไป ทำให้เขาสูญเสียความสามารถในการสั่งการทั้งหมด

กองกำลังขนาดใหญ่ของเขาได้พ่ายแพ้ในทันที และมันกลายเป็นสับสนวุ่นวาย เหล่าทหารเริ่มที่จะต่อสู้เพื่อตัวเอง และพวกเขาไม่สามารถแยกความแตกต่างของทิศทางได้ มันส่งผลให้พวกเขาได้รับบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมากในเวลาสั้นๆ

ในทางกลับกัน กองทัพแคว้นฉินที่บัญชาการโดยไปฉี เป็นดั่งเครื่องจักรสังหาร พวกเขापิดล้อมและโจมตี กัดกินส่วนต่างๆของกองกำลังเจ้าจง

ทักษะของไป่ฉีถือได้ว่าเป็นจุดสูงสุดของศิลปะสงคราม

สมองของเขาเป็นดังเครื่องจักร คำนวณแต่ละขั้นตอนได้อย่างแม่นยำ แม้แต่รายละเอียดเล็กๆน้อยๆในสนามรบก็ไม่สามารถรอดพ้นจากสายตาตั้งอินทรีย์ของเขาได้เลย และทุกสิ่งทุกอย่างก็เกิดขึ้นในสนามรบก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

กองกำลังของเจ้าจวงได้ตกอยู่ในอันตรายในทันที และมันกำลังจะพังทลายลง

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น ในที่สุดกองกำลังของเจ้ากั้วก็มาถึง และพวกเขาก็รีบพุ่งไปข้างหน้า เพื่อเสริมกำลังให้กับกองกำลังของเจ้าจวง

.....